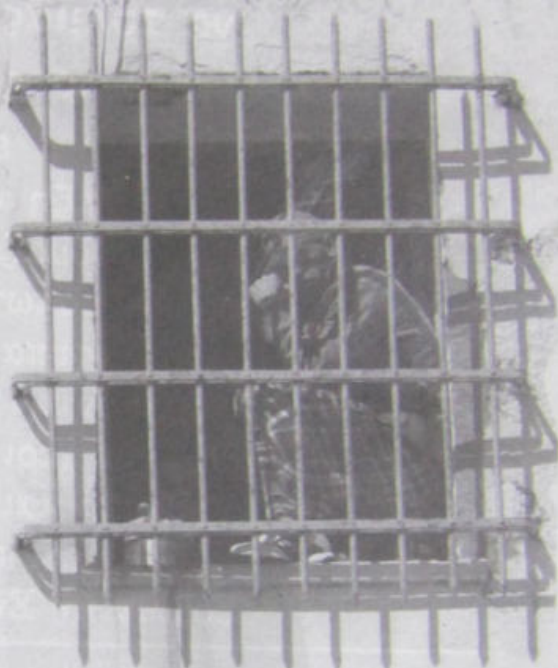

ΣΑΜΙΖΝΤΑΤ 14

Τίλιον, Πετρούπολη, Άγιοι Ανάργυροι

Ιούλιος 2006

Κάθε πρωί ο ήλιος έβγαινε πίσω από τα φυλάκια
φορώντας μian άπλητη πιτζάμα του νοσοκομείου
και διέσχιζε αργά το προαύλιο του ουρανού.

Ύστερα από τέσσα χρόνια
είχε κι εκείνος πάρει συνήθειες των κρατουμένων.

Τεύχος 14

σαμιζντάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία:
να τολμάς να
δίνεις προς τα
έξω
/η λέξη αυτή
ονόμαζε τα
αντικαθεστωτικά
έντυπα που
διακινούνταν χέρι
με χέρι στη
Ρωσία και στη
μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντι-σταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευμα-τικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει - πέρα από όλα τα άλλα - να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρακτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντίτιμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψή μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

* απόσπασμα εξωφύλλου από ποίημα του Γ. Πατρίκιου

de te fabula narratur	4-5
13χ30χ4	6-7
για την απεργία στο χώρο του βιβλίου	8
με αφορμή την υπόθεση των "10" φυλακισμένων και την αλληλεγγύη	9-11
υπονομεύοντας την πατριαρχία	12-17
για την ευγονική	18-19
με αφορμή το "κίνημα των καταλήψεων" στη Γαλλία και τις καταλήψεις στην Ελλάδα	20-27
ανολοκλήρωτες σημειώσεις ενός ανολοκλήρωτου πολέμου	28-29
δήλωση ολικής άρνησης στρατεύσεως	30-31
για μια νύχτα που διήρκεσε 1 1/2 χρόνο	32
δύο νεκροί εργάτες στην "Τιτάν"	33
νέα από το δρόμο	34-38
ποίηση	39

3+2, 3+1, 1+7, 2-4, 11-1, 44+4, 3+1,
3+43 ...και η ρητορικά των αριθμών συνεχίζεται για να μας καθουκάσει,

αποπροσωποποιώντας τα υποκείμενα
μέσα σε προσηφαιρέσεις στατιστικών πεδίων.

Οι αριθμητικές πράξεις και τα ψηφία τους
μοτοποιούν, ορίζουν, συμπεραίνουν, συνάγουν και εξισώνουν.

Παίρνουν την θέση τους ως μετρήσιμα στοιχεία
σε κοινωνιολογικές και οικονομικές αναλύσεις.

Αποτυπώνουν αναίρακτα τα αναλώσιμα υλικά
ενός κόσμου εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Όταν όμως οι αριθμοί αποκτούν πρόσωπα,
οι "πράξεις" δυσκολεύουν.

2 εργάτες της Τιάν νεκροί + 5 τραυματίες,

3 απανθρακωμένοι κρατούμενοι στον Κορυδαλλό

+ 1 ακόμη που υπέκυψε αργότερα στην εντατικά

1 βούλγαρος εργάτης νεκρός στα χωράφια + 7 μέρες

καταπλακωμένος
δίχως να τον αναζητήσει κανείς,

2 πνιγμένοι πρόσφυγες στη Σάμο

- 4 που αγνοούνται,

11 προφυλακισμένοι αναρχικοί/αντιεξουσιαστές

-1 που αποφυλακίστηκε υπό όρους,

44 προσαγωγές στη φοιτητικά πορεία

+ 4 που οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα,

3 μέλη παλαιστινιακής οικογένειας νεκρά
από βομβαρδισμό αμάχων των ισραηλινών

+ 1 δωδεκάχρονο κορίτσι που γλίτωσε,

3 κρατούμενοι του Γκουαντάναμο
κατόρθωσαν να αυτοκτονήσουν

από τους +43 που το επχείρησαν φέτος...

Απέναντι στην αυθάδεια των αριθμών, στον κυνισμό και στα διαπορευτήρια
της πραγματικότητας που μας μοιράζουν,
στην μεταβλητότητα τους ανάλογα με τις κυρίαρχες επιλογές,
το ζήτημα είναι να τους αναγνωρίσεις
μα το κυριότερο, να μην τους αποδεχτείς.

Στους λογαριασμούς των κυρίαρχων συμπεριλαμβάνονται πάντοτε
αναλώσιμα υλικά και παράπλευρες απώλειες,
παραμένουν όμως πάντοτε μεταβλητές οι διαθέσεις των υποκειμένων,
οι προθέσεις τους, η συναίνεση ή η αδιαλλαξία τους.

Τα πρόσωπα πίσω από τους αριθμούς μπορούν
να αλλάξουν συσχετισμούς και αιτίες,

να μπλοκάρουν δυναμικά τις κυρίαρχες εξισώσεις.

Έτσι κι αλλιώς, η γλώσσα των αριθμών δεν περιγράφει
τίποτα άλλο πέρα από τα στοιχεία ενός κοινωνικού και ταξικού πολέμου,
που όπως φαίνεται, σχεδιασμοί, στατιστικές και αναλύσεις,

θα αναγκαστούν να συμπεριλάβουν τα στοιχεία
της διαφαινόμενης όξυνσής του.

Με "θύματα" φυσικά και από τις δύο πλευρές.

ΠΑΙΔΟΝΟΜΟΙ ΣΤΟ ΤΟΥΝΕΛ

Με αφορμή το πρόσφατο περιστατικό στη Βέροια για την τύχη του 13χρονου Άιλεξ, στήθηκε στα ΜΜΕ ένα γνήσιο πανηγύρι, αναπαράστατων, "συγκλονιστικών" αποκαλύψεων, αποκλειστικότητας, "καταθέσεων ψυχής" με "σκυμμένο το κεφάλι και καμπυλωμένη φωνή", μια καθωσπρέλεια και θεατροποιημένη εκμετάλλευση των φόβων και της αγωνίας όλην των εμπλεκόμενων στην υπόθεση. Τα media εξάλλου από αυτά τρέφονται...

Πέρα όμως από τις στερεοτυπικές αναγνώσεις των media, τις επαναληπτικές ιστορίες για τα "παιδιά μας" και την "κατόνια τους", ήρθε στη επιφάνεια με πρόσωπα και θέσεις μια νέου (στην εποχή της γενικευμένης ανασφάλειας) τύπου **παιδονομία**. Αυτό που συνέδεε στη συγκεκριμένη περίπτωση φαινομενικό αντίθετους πόλους, από το παπαδαριό ως τους "ειδικούς επιστήμονες", τους παραδοσιολόγους ως τους "κοινωνικά ευαίσθητους", από τους επίε-μολιτανούς ως τα επίσημα κρατικά κείλη, ήταν η, με τον οποιοδήποτε τρόπο, περιφρόνηση και ο έλεγχος της παιδικότητας και της εφηβείας. Από την απαγόρευση των videogames, ως το "ευεργετικό" μέτρο της παρουσίας ειδικών στα σχολεία, από τους συμβουλευτικούς σταθμούς ως την αναβάθμιση του αστυνομικού ρόλου των δασκάλων στα σχολεία, από την "αναγκαιότητα" επέκτασης του θεσμικού πλαισίου στη "νέα εγκληματικότητα" ως την νοσταλγία της αυστηρής παιδείας και της ηθικοποίησης, όλα μιλούσαν τη γλώσσα του φόβου και τη **γλώσσα της περιφροσύνης**.

Η εμμονή σε αναφορές περί συμμοριών ανήλικων, εκταμμένων παραβατικότητας, ενδοσχολικής βίας, εφηβικών εξορμήσεων και "νομιστευτικών" προβληματικών συμπεριφορών, αυτό που κάνει δεν είναι τίποτα άλλο από το να αρχίζει να επανορθώνει τα όρια της νεανικής κανονικότητας. Καθώς που ξεφυλάγει από το προκαθορισμένο επιτρεπτό, ανάγεται στην σφαίρα της παθολογίας: ή θα πρέπει να θεραπευτεί ή **θα πρέπει να κατασταλεί**.

Και το ξεκρίμα της λέξης "βίαια συμπεριφορά" από τους παιδονόμους έχει συγκεκριμένη γεωμετρία: από το απλό μπλουζάκι ως την εκδήλωση υμώπτας δεν είναι παρά ένα βήμα. Αλλά έχει και συγκεκριμένη θεσμική έκφραση: μηδενική ανοχή σε κάθε είδους παραβατικότητα.

ΥΓ. Την ίδια στιγμή που όλοι υψώνονταν για το 39% (σύμφωνα με τους ειδικούς) των παιδιών που δάσκαλαν τουλάχιστον μια φορά βία από συμμαθητές τους στα σχολεία, κανείς δε μίλησε με τόση φάρση, για το 70% των παιδιών του δημοτικού που δίδονται συστηματική βία από τους γονείς τους. Οι αναγνώσεις της "κοινωνικής παθολογίας" έχουν τη δική τους κεράρηση.

ΡΟΚΑΝΙΔΙ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΜΑΤ

Ο κλισιόμοσ όσων διακερίζονται το ζήτημα της θυματοποίησης επανήλθε ξανά στο προσκήνιο.

Ύστερα από τις απέλτευτες μελέτες των "ειδικών" και τις χιλιόδες υπογραφές των "αρμοδίων", το ελληνικό κράτος, η ΕΥΔΑΠ, το ΥΠΕΧΩΔΕ και πλήθος επιχειρηματικών φορέων, κατέληξαν στη μεταφορά της παραγόμενης θυματοποίησης από το νησί της Ψυχολογίας στη Γερμανία όπου θα υποστεί ειδική επεξεργασία και θα θαφτεί.

Όμως τα εκατοντάδες χιλιόδες ευρώ που θα σπαταληθούν σε αυτήν την καταύθυνση προς όφελος των "πρόσωνων" πολιτικών της Ευρώπης οι οποίες παρουσιάζονται ως αναπόφευκτες για τη διακρίση της οριακής περιβαλλοντικής κατάστασης του πλανήτη, σπαταλούνται από τις ίδιες τις πολιτικές των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων διευθυντηρίων που καταλήτουν και εκμεταλλεύονται κάθε φυσικό και ανθρώπινο παράγοντα.

Ο κλισιόμοσ αυτός των αφεντικών πολιτών φορές δεν είναι αρκετός και εξαντλείται μέσα στη γενικότητά του.

Γίνεται πιο γλοιώδης όταν γίνεται πιο συγκεκριμένος και πιο διακριτός. Στο προκειμένο όμως...

Τέλη του περασμένου Μην, το Συμβούλιο Της Επικρατείας γνωμοδοτούσε υπέρ της ασφαούς εναπόθεσης της **Επής** θυματοποίησης στη χωματερή των Άνω Λιοσίων καθώς η ίδωση θεωρείται ακίνδυνη για το περιβάλλον όταν δεν είναι υγρή:

"Τα ήματα της Ψυχολογίας υπόκεινται πηόον και κατ' αρχήν σε επεξεργασία αφυδατώσεως και κινεώσεως. Ανεξαρτήτως του βαθμού επεξεργασίας των ήματων, επβαήηεται η αναστολή της απόφασης της ΕΣΔΚΝΑ για απαγόρευση της διάθεσης των ήματων στον ΧΥΤΑ Α. Λιοσίων".

Ακριβώς ένα χρόνο μετά, κι αφού έχει μεσοβαήσει ένας διαρκής αγώνας των κατοίκων των Άνω Λιοσίων, το ελληνικό κράτος παίρνει την ελπίς απάντηση από την αρμόδια γερμανική εταιρεία στην οποία έχει ανατεθεί η μεταφορά της (ίδιες πάντα) θυματοποίησης στη Γερμανία:

"Το φορτίο της θυματοποίησης έχει υψηλό βαθμό υγρασίας και προσομοιάζει με υγρό και όχι στερεο υλικό. Κατά συνέπεια, για την ασφαή μεταφορά του χρειάζεται είτε άήλος τύπος καρβιού είτε μείωση της υγρασίας του φορτίου...".

Το πόσο Επρή ή το πόσο υγρή είναι τελικά η θυματοποίηση δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Αυτό που ίσως ξέρουμε -πέρα από τις ρητορείες της εξουσίας- είναι αυτό που εισπνέουμε κάθε φορά που τα φορτηγά της ΕΥΔΑΠ μεταφέρουν τη θυματοποίηση στη χωματερή. Και αυτό σημαίνει ότι ούτε Επρή είναι η ίδωση ούτε η εναπόθεση της στις περιοχές μας είναι κάτι το οποίο δεν γίνεται αισθητό.

Από εκεί και πέρα και σε σχέση με το πρόβλημα που έχει το ελληνικό κράτος και η γερμανική εταιρεία για το πόσο υγρή ή το πόσο Επρή είναι η θυματοποίηση, δύο ίδωσεις μπορούν να δοθούν.

1. "Οι ειδικοί προσανατολίζονται σε ανάμειξη της ίδωτης με ροκανίδι ώστε να μειωθούν τα επίπεδα υγρασίας και να είναι δυνατή η μεταφορά της ίδωτης με απλά ήηολα κι όχι με το ασύμφορο τόκερ." (εφημερίδα Νέα 30/5/06)

2. Να ξεκινήσει και πάλι η δοκιμασμένη επεξεργασία του ελληνικού κράτους για προώθηση και εναπόθεση της θυματοποίησης στη χωματερή των Άνω Λιοσίων, με φορτηγά και ματ, πορείες και συγκροήσεις...

"ΜΝΗΜΕΣ ΛΙΓΝΙΤΗ"

H

αναπληρώτρια διευθύντρια και πνευμονολόγος του νοσοκομείου της Πτολεμαίδας, σε συνέντευξή της στην εφημερίδα "τα νέα" (16.6.2006) υποστηρίζει δημόσια τις προτερσίες της προς τους κατοίκους του πελαγονοπεδίου Πτολεμαίδας - Κοζάνης να εγκαταλείψουν άμεσα την περιοχή: "έχω δώσει πολλές γνωματεύσεις για να αφήσουν ασθενείς τόσο διαμονής. Πάρα πολλές. Και αυτά είναι η ρουτίνα στην περιοχή". Στο νήθι της συνέντευξης, κάποια στατιστικά στοιχεία για τις αρρώστιες και τους θανάτους που αποφέρει η λειτουργία 5 εργοστασίων της ΔΕΗ στην περιοχή. Από τους 2500 κατοίκους της περιοχής που εξετάστηκαν στο νοσοκομείο της Πτολεμαίδας κατά μέσο όρο ανά έτος τα τελευταία χρόνια, βρέθηκαν 1000 ασθενείς με "αποφρακτική πνευμονοπάθεια", πάθηση η οποία επιτείνεται σε περιοχές με υψηλούς δείκτες μόλυνσης της ατμόσφαιρας. Το έτος 2001 μάλιστα από τους 31 θανάτους στο νοσοκομείο της Πτολεμαίδας οι 12 οφειλόταν στην "αποφρακτική πνευμονοπάθεια". Τα στοιχεία συμπληρώνονται με αναφορά στο ότι το 80% των μαθητών της Πτολεμαίδας εμφανίζει βλάβες στο αναπνευστικό σύστημα (ρινίτιδες, λαρυγγίτιδες, άσθμα). Είναι καμιά φορά εκπληκτικό το πως κάτι τέτοια εγκλήματα της εξουσίας περνάν απαρατήρητα.

Σε κάθε άλλη περίπτωση που θα μιλάγαμε για "μαζικούς θανάτους" ή για μαζικές καταδικές πηθήσασιν σε θάνατο, θα εξοργιζόμαστε, θα βγαίναμε στους δρόμους, δε θα αφήναμε κανέναν υπεύθυνο αυτού του εγκλήματος στο απυρόβλητο. Σε αυτήν την περίπτωση η συναίσθηση των ιδίων των κατοίκων της περιοχής, προς τέρψη των υψηλών μισθών στα έγκστα των εργοστασίων και των ορυχείων της ΔΕΗ, οργιάζει. Οργιάζει και οργίζει. Η αποδοχή του θανάτου που επιβλήθη η εξουσία μόνο οργή μπορεί να αποφέρει. Και αν η "ευσυνείδητη" διευθύντρια του νοσοκομείου προτείνει και συμβάλλει στην εξοτικομευμένη ψύχη της "φυγής" των κατοίκων και όχι των εργοστασίων της ΔΕΗ αφήνοντας με αυτόν τον τρόπο αδιάβητο τον πολιτισμό της μόλυνσης, σε όσους δεν συναινούν δεν αρμάζει να αφήνεται καμία δολοφοβία αναπάντη...

Με ακόμη μεγαλύτερη έκρηξη βρήκαμε στα "νήθια" των εφημερίδων της ίδιας ημέρας (16/6/2006) δημοσίευση της ΔΕΗ σχετικά με μια "πρόκληση ανοικτού μεθοδικού διαγωνισμού για την κατασκευή μνημείου με τίτλο "ΜΝΗΜΕΣ ΛΙΓΝΙΤΗ στην Πτολεμαίδα". Ο συγκεκριμένος διαγωνισμός θα διεξαχθεί κόνια κοντά στο μέρη μας, στη Διεύθυνση Μελετών και Ανάπτυξης Ορυχείων (Κηφισού και Δυρραχίου και Ροσινοί). Όταν η κυνικήτητα των κυρίαρχων ξεπερνά κάθε όριο...

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ Α.Ε.
ΑΝΑΡΧΙΟΔΙΧΗ

ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΑΝΟΙΚΤΟΥ ΜΕΘΟΔΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΝΑΦ. 106 ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΜΝΗΜΕΣ ΛΙΓΝΙΤΗ ΚΑΙ ΕΛΑΦΙΟΦΥΛΙΟ ΣΕΡΡΑΛΑΔΙΚΑ ΚΟΡΥΦ. ΣΤΗΝ ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΑ

Ο ΔΕΗ προκηρύσσει άνοιξη μεθοδικό διαγωνισμό για τον κατασκευή μνημείου ΔΕΗΤΕΤ σε διακοσμωτικό χαρακτήρα κοντά στη Πτολεμαίδα, σύμφωνα με τον Ν. 2287/2000 (ΦΕΚ 267/2000) και σύμφωνα με τον Ν. 2287/2000 (ΦΕΚ 267/2000).

Ο διαγωνισμός θα διεξαχθεί στις 09.00 2006 στην διεύθυνση των 111α, όπου υπάρχει η Διεύθυνση Μελετών και Ανάπτυξης Ορυχείων (ΔΜΑΟ) της ΔΕΗ, στην οδό Κηφισού 89 (ΠΟΣΙΝΟΙΑ), επί οδού αρ. 208 κωδ. υπ. 710 112276.

Το διαγωνιστικό έγγραφο με στοιχεία προκήρυξης - περιγραφής, διαγραφές, προϋπολογισμό κ.λ.τ.λ., και πληροφορίες παραμένει στην Διεύθυνση, 42 ημέρες από την ημερομηνία προκήρυξης στις 04.02.06, μέχρι τότε και σε 20 ημέρες από την ημερομηνία έκδοσης των διευκρινιστικών ερωτημάτων, 20.07.2006.

Ο ενδιαφερόμενος ή οι ενδιαφερόμενοι υποψήφιοι που οι πρότεροι οι υποψήφιοι που οι λόγοι της διαγραφής ΑΝΑΦ. 106 πρότερος 30 11/02 04/06 10% 40% και οι διευκρινιστικές πληροφορίες παραμένουν στην ΔΜΑΟ της ΔΕΗ στην οδό Κηφισού 89 (ΠΟΣΙΝΟΙΑ), 104-43 Αθήνα, τηλέφωνο 710 112276, τηλεfax 710 112280 ή ηλεκτρονικά 710 112277. Ημερομηνία έκδοσης των διευκρινιστικών ερωτημάτων σύμφωνα με τον Ν. 2287/2000 (ΦΕΚ 267/2000) στις 04.02.06 10.00 και οι πληροφορίες με τη ΔΜΑΟ της ΔΕΗ στην οδό Κηφισού 89 (ΠΟΣΙΝΟΙΑ), 104-43 Αθήνα, τηλέφωνο 710 112276.

Οι πληροφορίες σχετικά με τον διαγωνισμό παραμένουν στην ΔΜΑΟ της ΔΕΗ στην οδό Κηφισού 89 (ΠΟΣΙΝΟΙΑ).

ΔΕΗ Α.Ε. ΑΝΑΦ.
ΚΗΦΙΣΟΥ & ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ 89 (ΠΟΣΙΝΟΙΑ) • 104 43 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 710 11 02 256

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΦΡΟΥΡΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ ΣΤΟ ΨΑΧΝΟ

Ο

πως μας ενημέρωσαν τα media τις ημέρες εκείνες, "το πρωί της Δευτέρας 8 Μάρ στο υποκατάστημα του ΙΚΑ στους Αγ. Ανάργυρους, δύο ήπιας αφάρισαν από υπόγειο χρηματοσυστήρι εντός του ΙΚΑ 170αή ευρώ και κατάφεραν και διέφυγαν κατόπιν καταδίωξης από το φρουρό του ΙΚΑ". Η υπόθεση για τα media και τις αστυνομικές αρχές τελείωνε εκεί. Όσοι βρέθηκαν την ημέρα εκείνη στην οδό Μήλινα όπου στεγάζεται το ευαγές αυτό ίδρυμα κοινωνικών ασφαλίσεων, είδαν κάποια φρουρά να κυνηγά δύο άτομα και να πυροβολεί εναντίον τους. Να πυροβολεί εναντίον τους προς κάθε κατεύθυνση και ανάμεσα σε δεκάδες περαστικούς που βρίσκονται στο σημείο εκείνο τα πρωινά. Για τα media και την αστυνομία, δεν ήταν άδο προβοήης και έρευνας το γεγονός ότι για αυτούς τους πυροβολισμούς του φρουρού υπήρξε κάποιος περαστικός τραυματίας. Έτσι η υπόθεση "έλειπε" στο σημείο εκείνο. Κανείς δεν αποζητήθηκε σε κανέναν για τον τραυματισμό διερχόμενου περαστικού από τις σφαίρες "ασφαλείας". Σε κάθε άλλη περίπτωση θα είχαμε "ρεπορτάζ για τους δολοφόρους ήπιας", προέδρους συμπάν ασφαλείας να μιλούν για τους "αδιδακτους ήπιας" και να ζητούν "επιδόματα βαρέων και ανθυγιεινών". Στο νήθιρ τους φυσικά και οι ένοχοι φρουροί της αστυνομίας. Αυτό που έγινε στις περιοχές μας, δεν ήταν "μία ακόμη ήπιας". Αν σε κάθε περίπτωση "μία ακόμη ήπιας" φτάσουμε στο σημείο να θρηνούμε από δυο τρεις νεκρούς περαστικούς που βρέθηκαν στο σημείο διαφυγής επειδή κάποιος ιδιωτικός ή κρατικός φρουρός θέλησε να διεκδικήσει τα αγαθά του ήρωα στην tv ή ήλην αδρεναλίνη παραπάνω κίνοντας σφαίρες αυτοθυσίας για τα ασφαλισμένα χρήματα των χρηματοσυστηνών, τότε το μόνο σίγουρο είναι ότι βρισκόμαστε σε περίοδο αστυνομικής κατοχής. Και πρέπει είτε να λάβουμε τα μέτρα μας είτε να αντισταθούμε στην τρομοκρατία του ιδεολογήματος της ασφαλείας.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

A

πό τις 9ως τις 11 Ιουνίου και υπό την αιγίδα της ακοής κοινωνικών επιστημών του πανεπιστημίου Αιγαίου πραγματοποιήθηκε στη Μυτιλήνη η 7η συνάντηση ελλήνων εγκληματολόγων. Μεταξύ άλλων το πρόγραμμα περιλάμβανε και την παρουσίαση της έρευνας κοινωνιολογίου με τίτλο: "Αναρραστάσεις της δράσης των αναρχικών στον τόπο: Ερευνητικές δυσκολίες". Η κοινωνιολόγος ήπιας παρουσίασε τα συμπεράσματα από τη μελέτη των άρθρων του τόπου για τους αναρχικούς και επεσήμανε τις δυσκολίες στην αποκτηνήμενη κι αντικειμενική έρευνα του "φαινομένου" δεδομένης της έλλειψης σχέσης των αναρχικών με τα με αιτή και των δυσκολιών "προσέγγισης" τους. Η ερώτηση απορία παριστάμενου στην εκδήλωση εγκληματολόγου για το τι σχέση έχει η δράση ενός πολιτικού κώπου με ένα συνέδριο εγκληματολογίας δεν αναπλήρησε δεόντως. Πώς θα μπορούσε άλλωστε... Για εμάς πάντως, δεν είναι παρά απότοκο της προσπόθεας της κυριαρίας για ποινικοποίηση της δράσης των αναρχικών και παρουσίασης της ως εγκληματικής.

13 x 3 0 x 4

6πμ στις 19 Ιούνη στο αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος φτάνει ο διάσημος συγγραφέας και "πατέρας" της "συναισθηματικής νοημοσύνης" Daniel Coleman (στα 7 εκατομμύρια οι πωλήσεις των βιβλίων του). Είναι προσκεκλημένος από την ΠΡΟΘΕΣΗ Α.Ε. για εργαστηριακό σεμινάριο για την Ηγεσία και τις συναισθηματικά "ευφυνείς" επιχειρήσεις. Όσοι από σας θεωρείτε την Ηγεσία κοινωνική αρετή και θέλετε να προσδώσετε συναισθηματική ευφροσύνη στους εργαζομένους και στις επιχειρήσεις σας μπορείτε να βρείτε τα τηλέφωνα του σεμιναρίου στο περιοδικό μας. Να μην ξεχνάμε ότι και η εκμετάλλευση θέλει τους γκουρού της...

8πμ στις 10 Απριλίου σε υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας στην Κέρκυρα, ένας αστυνομικός θέλει να "σηκώσει" λεφτά από τον λογαριασμό της μάνας του χωρίς όμως να έχει τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Ο ταμίας αρνείται να δώσει τα λεφτά και τον παραπέμπει στους διευθυντές του. Γίνεται μεγάλη φασαρία μεταξύ αστυνομικού και διευθυντή και υποδιευθυντή της Τράπεζας και ο αστυνομικός καλεί σε βοήθεια συναδέλφους του. Τελικά, με συνοπτικές διαδικασίες οδηγήθηκαν στο τμήμα ο διευθυντής, υποδιευθυντής και ο προϊστάμενος ταμείου της τράπεζας με την κατηγορία της κατάχρησης εξουσίας...

9πμ στις 14 Απριλίου, την επόμενη μέρα μετά τον εντοπισμό ένοπλου φασίστα φοιτητή στο Πάντειο Πανεπιστήμιο από άλλους φοιτητές, την πιστοποίηση του γεγονότος από τον Πρύτανη και την επίθεση ομάδας φασιστών στο Πάντειο που άφησε τρεις μαχαιρωμένους φοιτητές, ο Ασημάκης Γκόλφης ατικάρχος της ΕΛ.ΑΣ. σε συνέντευξη τύπου δηλώνει: "τα πιστόλια τα φόρτωσαν στο φοιτητή δύο ενήλικες αναρχικοί αποδίδοντας μάλιστα την σχετική πληροφορία στον πρύτανη του Παντείου. Το Πάντειο Πανεπιστήμιο ήταν κυκλωμένο από 6 δμοιρίες ΜΑΤ και δεν πέρασε καμία ομάδα ακροδεξιών που επιτέθηκε στους φοιτητές". Λίγες ώρες μετά, σχεδόν όλες οι απογευματινές εφημερίδες απέφυγαν να αποδώσουν τα μαχαιρώματα στους φασίστες μιλώντας για φοιτητές που τραυματίστηκαν "στη συμπλοκή". Πώς λείπει το σύνθημα; Μπάτσοι, ΤιΒι, Νεοναζί, όλα τα καθάρματα δουλεύουν μαζί...

10πμ 10 Ιούνη, ο Θεόδωρος Πελαγίδης, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, κλείνει το άρθρο του σε εφημερίδα με θέμα "το έργλημα και η οικονομία": "Βέβαια, στην Ελλάδα, που μόνο 3% των παιδιών γεννιούνται εκτός γάμου, δεν φαίνεται να υπάρχουν τέτοιου είδους φαινόμενα. Η ελληνική ευρύτερη οικογενειακή μονάδα λειτουργεί ως αλεξίκερανο στην εγκληματικότητα". Πρόκειται και πάλι για μια "θανάσιμα" ακαδημαϊκή προσπάθεια υπεράσπισης ενός αστικού -και πατριαρχικού στο προκείμενο- θεσμού, όπως η οικογένεια, στο πλαίσιο μια γενικότερης προσπάθειας θωράκισης μοριακών εξουσιών τον αστικού πολιτισμού από τα κάθε είδους think tank των κυρίαρχων. Με τις στατιστικές ακροβασίες του Θεωδωρή έχουμε λοιπόν εδώ μια εκτίμηση με ένα "θανάσιμα" κοινωνικό σημειώμενο: οι άνθρωποι που κάνουν παιδιά χωρίς να παντρεύονται λογίζονται ως συνιστώσες της εγκληματικότητας! Τις ακαδημαϊκές δάφνες του κυρίου στις φακές μας, αμέσως...

11πμ 8 Ιούνη ο Νίκος Λόρης, "εκ μέρους της Di Di Music, από τις παλαιότερες και μεγαλύτερες εταιρίες διοργάνωσης συναυλιών", δίνει συνέντευξη σε "προοδευτική εφημερίδα" εξοικειώνοντάς μας με τη γλώσσα των ερπετών του Θεάματος: "Εμείς δεν εξαριζόμαστε από τον εκάστοτε υπεύθυνο θεάτρου για έγκριση, άρα έχουμε την πολυτέλεια να χτυπάμε τα μεγάλα ονόματα αρκετά νωρίς. Έχουμε εξασφαλίσει την εννοια των ξένων γραφείων, που πάντα βλέπουν με διαφορετικό μάτι την ιδιόκτητη εγκατάσταση (σ.τ.α. μιλάει για το Τέρα Βάμπλ στην Μαλακάσα). Μπορούμε να επιβάλλουμε όρους μέχρι και στον κανονισμό για το πόσο θα πουλάει τα προϊόντα. Κι ούτε λείψουμε στην ανάγκη των χορηγών, οι οποίοι συχνά χάνουν το μέτρο και θέλουν να κολλήσουν αυτοκόλλητο με τη φίρμα τους ακόμη και στο μέτωπο του τραγουδιστή. Επίσης κάθε χρόνο παρακολουθούμε σεμινάρια στο εξωτερικό σχετικά με την ασφάλεια και τα σύγχρονα υλικοτεχνικά μέσα. Την πατήσαμε σχετικά με την ασφάλεια κι εμείς και μάθαμε: στο πρώτο Ρόκονοιβ χρησιμοποιήσαμε ακατάλληλες μπαριέρες, αναγκαστήκαμε να συγκρατούμε το κοινό με τα χέρια μας". Η μάζα θα είναι κακόμοιρη είτε κάτω από τις ντυντούσκες των πολιτικών χειραγωγών είτε κάτω από τα ηχεία των μεγάλων ονομάτων, των ιδιοκτητών και των χορηγών.

12 μεσημέρι 18 Μάρτη σε αίθουσα της Ανωτάτης Σχολής Κοινωνικών Επιστημών στο Παρίσι, ο γνωστός Γάλλος κοινωνιολόγος Michel Wieviorka, αναπτύσσει το σκεπτικό του σχετικά με τα πρόσωπα της βίας στις σύγχρονες κοινωνίες: "Η σχετική οικονομία με την οποία μεταχειρίζονταν τη βία οι επαναστατημένοι του 20ου αιώνα έχει σήμερα εξατμιστεί. Η "βία-εργαλείο", αυτή που δεσμευόταν, τουλάχιστον, από τους στόχους της, δεν υπάρχει πια. Η βιαναιστικότητα, ο αυτισμός, ο καθημερινός εθισμός στην ωμότητα, η στρατιωτικοποίηση των θεσμών αναζητούν μια νέα ερμηνευτική πλαίσιοση. Η βία δεν μπορεί να εξηγηθεί σήμερα με την ανικανότητα στις ενάρετες ή ιδιοτελείς, φιλοδοξίες των μεγάλων συλλογικών οργανισμών: του κράτους, των τάξεων, των καταπιεσμένων πληθυσμών. Η Βαβέλ της σύγχρονης βίας παράγεται ασφαλώς μέσα σε συγκεκριμένες κοινωνικές συνθήκες, δεν μπορεί όμως να αποδοθεί αποκλειστικά στην επιβολή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, στην φτώχεια αι στην αυτοκρατορική επιθετικότητα της Αμερικής... Τα μεγάλα στρατόπεδα (κοινωνικά, πολιτικά, πολιτισμικά) ακόμη κι όταν πολεμούσαν σκληρά μεταξύ τους δεν υπήρξαν βαθύρες της ανεξέλεγκτης και αμετροπώς βίας. Περιφρουρούσαν τους αγώνες τους, σήμερα, η ποικιλία της βίας απεικονίζει μια ανησυχητική ανομοιομορφία αιτημάτων και φορέων, που ολόένα και σπανιότερα υποστηρίζει έλλογες διεκδικήσεις και συλλογικές ταυτότητες". Ο κύριος καθηγητής φαίνεται σαφώς επηρεασμένος από την αδυναμία των εργαλείων σύσσωμης της γαλλικής διανόησης να ερμηνεύσουν όχι μόνο τα "γεωγραφικά φαινόμενα" κοινωνικά παράγωγα των εμφύλων στο Ιράκ αλλά και αυτά που συμβαίνουν στην πόρτα τους ή

έσω στα προάστια τους. Και, ώ τρη θαύματος, αντί να θέσουν εαυτούς σε κρίση ταυτότητας, προβάλλουν τις δικές τους αδυναμίες πάνω στα "υποκειμένα της βίας". Παρακάτω, ο καθηγητής συμπληρώνει: "Μιλώ για το απορημένο υποκείμενο: απώλεια νοήματος ζωής και δυσκολία κοινωνικής αναγνώρισης, που μετατρέπουν τη βία σε υποκατάστατο ταυτότητας".

1μμ πρωταρχικά και ο δημοσιογράφος Αντώνης Καρκαγιάννης σχολιάζει σε εκπομπή το γεγονός του θανάτου 4 κρατομένων του Κορυδαλλού μέσα στο κελί τους την προηγούμενη μέρα: "Το σκέφτεστε να είστε τέσσερις σε ένα κλειδαμπαρωμένο κελί 3Χ2 και να έχει ξεσπάσει πυρκαγιά; Να χτυπάτε με απόγνωση την πόρτα και κανείς να μην ανοίγει; Να σφυλιάζετε και κανείς να μην έρχεται να βοηθήσει; Μέχρι που, επιτέλους, σε λυπάται μόνο ο θάνατος και έρχεται να σε λυτρώσει... Αυτά συνέβησαν χτες στην Κορυδαλλό!... Την απάντηση γιατί συνέβησαν όλα αυτά να τη μάθουμε όλοι, γιατί σήμερα το πρωί το μάθαμε από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο ξημέρωσε για όλους μας μια πολύ άσχημη μέρα και όλοι μας αισθανθήκαμε ένοχοι, γιατί, υποτίθεται οι φυλακές υπάρχουν για τη δική μας ησυχία, για τις δικές μας περιουσίες και για το δικό μας εφησυχασμό. Έτσι μας λένε αυτά πιστεύουμε".

Η κοροϊδία έχει και τα όρια της. Οι περισσότεροι πιστεύουν αυτά που τους λένε γιατί αυτά βολεύουν τον εφησυχασμό και τις περιουσίες τους. Αυτά με τις εννοχές και την επιτηδευμένη αφέλεια δεν είναι τίποτε άλλο από ασκήσεις προσχημάτων...

2μμ στις 29 Απριλίου, ο φωτογράφος Ντριτάν Χατζία από την Αλβανία πρόκειται μετά από τέσσερις μέρες να παρουσιάσει το έργο του "το πέρασμα στην Ελλάδα" στα Τίρανα και δίνει συνέντευξη τύπου: "Ελληνες μειονοτικοί και Αλβανοί είχαμε γίνει ένα περιμένοντας να περάσουμε τα σύνορα. Μοιραζόμασταν την ίδια αγωνία, ένα κομμάτι ψωμί, ένα μπισκότο. Κι από την άλλη πλευρά οι στρατιώτες, οι γιατροί, οι απλοί πολίτες που πρόσφεραν βοήθεια. Ήταν χαρακτηριστική η αγάπη των Ελλήνων για τον συνάνθρωπο. Το χέρι βοήθειας που άπλωσαν. Αυτό δεν υπάρχει πλέον. Θαρρείς και τελειώσει τότε. Εκεί".

Είναι εντυπωσιακή η αντιστροφή από έναν Αλβανό μας πραγματικότητας των αρχών της δεκαετίας του '90, της έκφρασης ενός μέχρι και αιματηρού ρατσισμού από τη συντριπτική πλειονότητα Ελλήνων "στρατιωτών, γιατρών και απλών πολιτών". Μιας πραγματικότητας που έχει γίνει παραδεκτή σχεδόν καθολικά, όχι απολογητικά αλλά ακόμη και με κοινικό τρόπο, από τους ελληνοήνυχους φορείς αυτών των συμπεριφορών. Για σταθείτε όμως! Πού οφείλεται αυτή η προσπάθεια κάθαρσης αυτής της ρατσιστικότητας περιόδου από τον Ντριτάν; Ανακινώνεται ότι η με την έκθεση αυτή ανοίγει η "Ευρωπαϊκή Εβδομάδα 2006" (να την η Ευρώπη!) και ότι γίνεται υπό την αιγίδα του γραφείου τύπου της ελληνικής πρεσβείας της Ελλάδας στην Αλβανία (να το και το ελληνικό κράτος!). Να λοιπόν οι πολιτικές σκοπιμότητες, τα λεφτά, η αναγνώριση και οι "πλάτες" που δικαιολογούν τις επιλεκτικές φαντασιώσεις του κάθε Ντριτάν...

3μμ στις 13 Μάη οι εικονολήπτες Αλέξης Πονσέ (είχε φάει ξύλο την προτομαγιά από αναρχικούς που επιτέθηκαν σε περιπολικό και τους οποίους είχε τραβήξει με την κάμερα του επειδή αρνήθηκε να τους παραδώσει το φιλμ) και Νίκος Ρακιαωτάκης έχουν ραντεβού με την Ευαγγελία, δημοσιογράφο της ελευθεροτυπίας, για μια κουβέντα γύρω από τις σχέσεις των καμεραμάν με τα επεισόδια στις διαδηλώσεις. Ο Νίκος δηλώνει με σιγουριά: "...τα επεισόδια είναι κατευθυνόμενα από την αστυνομία. Έτσι, φοβίζονται τον κόσμο, που τελικά δεν κατεβαίνει στις πορείες και πετυχαίνουν να μην εκφράζεται η κοινή γνώμη". Ο Νίκος λοιπόν, έχει βρει το λόγο που ο κόσμος δεν κατεβαίνει στις διαδηλώσεις... Συνεχίζει: "Μπορεί να μην υπάρχει η προτροπή "κινήστε τα επεισόδια" αλλά όλοι ξέρουμε πως αυτό θέλουν οι διευθυντές μας. Έχω χάσει τη δουλειά μου επειδή δεν τράβηξα συγκεκριμένα πλάνα, τα οποία ο διευθυντής μου είδε σε άλλο κανάλι". Ο Νίκος λοιπόν ξέρει πλέον πως θα κρατήσει τη δουλειά του... Ο Αλέξης παίρνει την σκηνή: "Εγώ καταγράφω το γεγονός, είτε είναι ο διαδηλωτής με το πανό είτε ο παουερκάς φλογουατζής που κάνει το μάχαλο. Οι διαδηλωτές, οι αναρχικοί, αλλά και οι διευθυντές μας πρέπει να καταλάβουν ότι ο ρόλος μας δεν είναι να γράφουμε ένα οργουελικό βιβλίο ούτε να κάνουμε σόου. Ωστόσο, δεν αποφασίζω εγώ ποια πλάνα θα προβληθούν. Δυστυχώς τα επεισόδια είναι αυτά που πουλάνε". Κανείς λοιπόν -ούτε κάποιος απ' αυτούς- δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι οι εικονολήπτες δεν είναι συνειδητά τα μάτια των ΜΜΕ, αυτά τα μάτια της διάθλασης, της διαστρέβλωσης, της πλύσης εγκεφάλου, της εξουσίας...

4μμ 17 Μάη ο πρώην κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος στη Γερμανία, Ούβε Κάρστεν Χάιε, προειδοποιεί από το ραδιόφωνο "Κουλτούρ" τους τουρίστες του Μουντιάλ με μαυρό δέρμα, να αποφεύγουν τις επικίνδυνες γειτονιές του Βερολίνου και ειδικά το Βραδεμβούργο: "Υπάρχουν μικρότερες και μεγαλύτερες πόλεις του κρατιδίου, τις οποίες θα συμβούλευνα να αποφεύγουν όσοι προέρχονται από διαφορετικές φυλές. Είναι εξαιρετικά πιθανό ότι δεν θα έφταναν από και ζωντανό". Οι τάξεις της τοπικής κοινωνίας και της τοπικής πολιτικής ηγεσίας αντέδρασαν με οξύ τρόπο, παρ' ότι τα στατιστικά στοιχεία που αφορούν τις ρατσιστικές επιθέσεις στο Βραδεμβούργο συνηγορούν με τον Ούβε... Έτσι όπως είναι τα πράγματα στη Γερμανία, αυτό που δεν ξέρουμε είναι αν η δήλωση αυτή είναι διαπίστωση, απειλή ή καλοκάγαθη προειδοποίηση.

6μμ 20 Μάη σε συνέντευξη τύπου παρουσιάζονται στοιχεία σχετικά με το τράφικινγκ από την ελληνική επιτροπή της Γιούνιουσιφ: "ο θάνατος έρχεται και ξανάχεται μέρα με την ημέρα" (παιδί-θύμα του τράφικινγκ σε ιδιόχειρο σημειώματό του), "πριν φύγω από το χωριό μου στην Αφρική, έκοψαν λίγα από τα μαλλιά μου και μου είπαν ότι εκεί που θα πάω στην Ευρώπη, δεν θα έπρεπε να μιλήσω σε κανέναν για το πώς περνάω. Αλλιώς, η τιμωρία μου, για την καταπάτηση της "ιερός" συμφωνίας, ήταν να πάθω μεγάλο κακό, εγώ, η οικογένειά μου και όσοι έρχονται σε επαφή μαζί μου. Γι' αυτό παρακαλώ, ούτε εσείς να φάτε από το φαγητό που μου δίνετε" (ανώνυμη, θύμα τράφικινγκ σε προστατευόμενο ξενώνα στην Ελλάδα, έντρομη από την προαναφερθείσα σε βάρους της τελετή βοντυού).

Η "εργασία" για όλους και όλες είναι επτά ημέρες την εβδομάδα, έως και 14 ώρες ημερησίως. Σε περιπτώσεις προσφοράς σεξουαλικών υπηρεσιών, οι βιασμοί ανέχονται σε αριθμό 15 ημερησίως από τους "πελάτες".

Αν ένας και μόνο βιασμός σε σημαδεύει εφ' όρου ζωής... τότε, ως εξοργιστούμε για μια ακόμη φορά, τι γίνεται ρε μ' αυτές τις ψυχές;

8μμ 31 του Μάη σε δελτίο ειδήσεων της ελληνικής τηλεόρασης διαρρέει μυστική έκθεση της ευρωπαϊκής αστυνομικής υπηρεσίας Europol, όπου σε αναφορά για τον προσδιορισμό των τρομοκρατικών κινδύνων στις μέρες μας γίνεται μνεία στον αναρχικό χώρο του ευρωπαϊκού Νότου στην Ελλάδα, την Ιταλία και την Ισπανία...

12 μεσάνυχτα, διάλεξε εσύ τη μέρα, για να θυμηθείς το ποίημα: "εγώ σου τραγουδάω με επιδέξιους στο κεφάλι κι εσύ καθαρίζεις τα νύχια σου;"

"Μου δείχνει πως είναι, και πάω να τρεκαθώ, άνθρωπος του πνεύματος και όχι αφεντικό"

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Την Πέμπτη 18 Μαΐου έγινε η πρώτη κλαδική απεργία στο χώρο του βιβλίου. Η απεργία αυτή στόχευε στη νέα κλαδική συλλογική σύμβαση εργασίας, σε αυξήσεις μισθών και βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Τα αιτήματα της απεργίας και οι όροι της κλαδικής σύμβασης χαρακτηρίστηκαν απ' τα αφεντικά ως μαξιμαλιστικά. Οι εργοδότες στο χώρο του βιβλίου προέβλεπαν τα "προβλήματα" που αντιμετωπίζουν, την ίδια στιγμή που οι δημοσιευμένοι ισολογισμοί τους δείχνουν τεράστια κέρδη. Και βέβαια, δεν παρέλειψαν για άλλη μια φορά να εμπεδώνουν τον "ευγενή" τους ρόλο και το "πνευματικό" έργο που προσφέρουν στην κοινωνία. Έργο κτισμένο σε ατέλειωτο κουβάλημα σε αποθήκες τρώγλες, στην ορθοστασία των πωλητών των καταστημάτων, στα δρομολόγια των εξωτερικών υπαλλήλων, στις παράλογες απαιτήσεις, στις απλήρωτες υπερωρίες, στις απειλές, την ασυδοσία και τους μισθούς πείνας.

Το ιδιαίτερο ενδιαφέρον όμως αυτής της απεργίας δεν εστιάζεται μόνο στα αιτήματα (χωρίς αυτά βέβαια να απαξιώνονται) αλλά στον τρόπο με τον οποίο "κινήθηκε", στα σημεία που ανέδειξε και στο αποτέλεσμα που τελικά είχε όσον αφορά στη συμμετοχή των βιβλιοπαλλήλων. Η κινήσιση αυτή δεν ήταν έργο κάποιων εργατοπατέρων ή κομματικών μηχανισμών, "ειδικών" και "ειδημόνων" αλλά αποτέλεσμα ανοικτών συνελεύσεων στο Σύλλογο Υπαλλήλων βιβλίου-κάρτου, στις οποίες συμμετείχε κι η αυτοοργανωμένη ομάδα εργατών - εργατριών στο χώρο του βιβλίου "βιβλιοφικάριος". Της απεργίας προηγήθηκαν δύο ημερες αψιφοκλήσεων (αφίσεις του συλλόγου αλλά και του βιβλιοφικάριου), αναγραφής συνθημάτων, συλλήψεων με συναδέλφους, μοιρασμάτων κειμένων. Πρόκειται για μια ιστορία που στήθηκε στο δρόμο και ξεπέρασε τις όποιες απειλές αφεντικών και τη γενικευμένη πιεστικότητα των εργατικών αγώνων των τελευταίων χρόνων και δεν εξαρτήθηκε ούτε συνδιαλέχθηκε με καμία συνδικαλιστική χειραγώγηση.

Από τα ξημερώματα της Πέμπτης συνάδελφοι κόλλησαν καρτοπανό με το πρόταγμα "ΑΠΕΡΓΙΑ" σε βιτρίνες κεντρικών καταστημάτων και εκδοτικών οίκων ενώ αργότερα αποκλείστηκαν τα βιβλιοπωλεία Ιανός, Παπασωτηρίου και Ελευθερουδάκης. Ακολούθησε συγκέντρωση και πορεία στην "πάτασα του βιβλίου" στην ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων μέχρι τα γραφεία της ΠΟΕΒ (ομοσπονδία των εργοδοτών) τα οποία καταλήφθηκαν για να διεξαχθεί συνέλευση. Μετά απ' αυτό αποκλείστηκε ο Παπασωτηρίου στη Στουρνάρα. Στη διαδικασία αυτή συμμετείχαν περίπου 250 άτομα, κάτι που είχε να συμβεί χρόνια σε κλάδο του ιδιωτικού τομέα, ενώ η συμμετοχή των βιβλιοπαλλήλων ξεπέρασε αυτή που παρουσιάζουν στις διακλαδικές απεργίες της γυσε. Δικαιώματα καταστήματα, εκδοτικοί οίκοι και αποθήκες δε λειτούργησαν ή υπολειπούργησαν.

Η απεργία αυτή είναι μια καλή αρχή τόσο για τη συνέπεια στο χώρο του βιβλίου όσο και για την ανάδειξη της σημαντικότητας αλλά και της αποτελεσματικότητας που μπορούν να έχουν οι αυτοοργανωμένες κινήσεις εργαζομένων και το ζητούμενο της σύνδεσης μεταξύ τους στην προσπάθεια της όξυνσης του ταξικού - κοινωνικού ανταγωνισμού. Στριμζόμενοι στις δυνάμεις τους και μόνο, κρίνοντας αυτοί τα μέσα, χωρίς την παρεμβολή χειραγώγων, εργατοπατέρων και διαμεσολαβητών. Κάνοντας πράξη το σύνθημα που ακούστηκε στην απεργία: "η αυτοοργάνωση των εργατών ως θέμα ο εφιάλτης των αφεντικών".

από τη συνέλευση έξω απ' τα κατεληφμένα γραφεία της ΠΟΕΒ

πόσο υπέχει η 21ος οίκων, από το μισθό σου.*

*στα χώρο του βιβλίου κοβόλου.

18 ΜΑΪΟΥ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Αξιοσημείωτη είναι η θλιβερή εμφάνιση εμπροσθπαλλήλων του ΠΑΜΕ στη συγκέντρωση, οι οποίοι ήρθαν να εγγράψουν μέλη στο σωματείο τους (ως εϊθισται) αλλά και να δηλώσουν παρουσία σε κάτι που δεν ελέγχουν και το οποίο είδαν να αναπτύσσει δυναμικά πέρα απ' τα κομματικά τους όρια. Αντιλήφθηκαν γρήγορα όμως πως δεν είχαν τη δυνατότητα για κάτι τέτοιο κι έμειναν να περιφέρουν τη μίζερια των κομματικών τους τερπιτών στους δρόμους των Εξαρχείων. Το ίδιο έκαναν και με τη βλακεία τους. Ενδεικτικά είναι η (συνήθης) απορία μιας εξ' αυτών για το πού βρίσκεται οικονομική υποστήριξη για τις αφίσεις του ο βιβλιοφικάριος, και για το αν αποτελεί τη "νεολαία του συλλόγου". Άφρονος γέλιο σε πλιόλουστη μέρα... Απ' την άλλη, δε μπορούμε να παραλείψουμε το γεγονός πως πρόεδρος της ΠΟΕΒ είναι ο "συνασπισμένος" εκδότης Λαρδανός αλλά και ότι η "διάσπαση" των εργοδοτών (να, υπάρχει τέτοια και λέγεται ΕΝΕΒΕ) ελέγχεται από εκδότες και βιβλιοκαρτοπωλες που πρόσκεινται στο ΚΚΕ.

με αφορμή την υπόθεση των (*) φυλακισμένων...

Περιγράψαμε στο προηγούμενο τεύχος του "Σαμζιντά", με αφορμή την υπόθεση των "τριών" (Π. Καρασαρίνη, Γ. Κалаϊτζίδη και Π. Ασπώτη), την στρατηγική που ξεδίπλωσε το ελληνικό κράτος απέναντι στους αναρκακούς με χρονική αφετηρία το περασμένο καλοκαίρι. Μια στρατηγική που συμπυκνώνεται στη *διαρκή προσπάθεια του ελληνικού κράτους να εγκληματοποιήσει τους αναρκακούς - αντιεξουσιαστές, να ποινικοποιήσει τις δράσεις τους με τη χρήση "αντιτρομοκρατικών" ρυθμίσεων, να αποκόψει τα κοινωνικά ερείσματα και αναφορές τους, να νομιμοποιήσει τις κατασταλτικές του μεθοδεύσεις και τα πογκρόμ προς τον αναρκακό χώρο. Λίγους μήνες αργότερα, στις ημέρες όπου διανύουμε, η συγκεκριμένη στρατηγική παραμένει ποιοτικά η ίδια έχοντας αποφέρει -εκτός των άλλων- άλλες 7 προφυλακίσεις κατά τη διάρκεια ή μετά από γεγονότα αντίστασης και κοινωνικής αντιβίας ή συμπλοκές με αστυνομικές δυνάμεις.*

Για αυτά τα γεγονότα, συνολικά δέκα άτομα βρίσκονται στις φυλακές, άλλοι δύο παρέμειναν προφυλακισμένοι για μικρό χρονικό διάστημα και κατόπιν αποφυλακίστηκαν, τρία άτομα καταζητούνται από τους δικαστικούς μηχανισμούς ενώ δεκάδες είναι και οι διώξεις οι οποίες δεν απέφεραν προφυλακίσεις αλλά προήλθαν και πάλι από τη συγκεκριμένη στρατηγική του ελληνικού κράτους. Συγκεκριμένη αναφορά για αυτές τις υποθέσεις -μία προς μία- θα γίνει πιο αναλυτικά παρακάτω.

Όλη αυτήν την περίοδο, η στρατηγική του ελληνικού κράτους που σκετίζεται με την εγκληματοποίηση των αναρκακών, δεν εξαντλείται απλά σε διοικητικά τεχνάσματα, τα οποία ανέκαθεν χρησιμοποιούσαν οι κατασταλτικοί και δικαστικοί μηχανισμοί. Η συγκεκριμένη στρατηγική εγκληματοποίησης του αναρκακού χώρου την περίοδο όπου διανύουμε συνοδεύεται με μια σταθερή πολιτική κατασκευοφάντησης των αναρκακών. Τα κυρίαρχα αυτά σχέδια τα οποία υλοποιούνται είτε απευθείας από τους δικαστικούς και εισαγγελικούς μηχανισμούς, με τις συνοπτικές αποφάσεις περί προφυλακίσεων κατηγορουμένων "για να βάλουν μυαλό και να στρώσουν" (όπου ενδεικτικά ανέφερε ο εισαγγελέας που αποφάσισε την προφυλάιση 18χρονης κοπέλας απευθυνόμενος προς αυτήν) είτε διαμέσου των μηχανισμών του θεάματος με την προβολή των "δολοφονικών διαθέσεων", των "πράξεων τυφλής βίας" και των "λυστρικών κινήτρων" των αναρκακών. Όλα αυτά, δεν θα μπορούσαν να συμβαίνουν στο πλάι των θεσμών ή δεν θα μπορούσαν να συμβαίνουν γιατί απλά κάποιος δικαστής δεν πρόσεξε τον τρόπο που ή κάποιος δημοσιογράφος δεν τήρησε τους "κανόνες δημοσιογραφικής δεοντολογίας". Η όξυνση της στρατηγικής της ποινικοποίησης και εγκληματοποίησης των αναρκακών και η κατασκευοφάντησή τους, προκύπτει από τους ίδιους τους θεσμούς της δημοκρατίας, όταν στα πλαίσια της παγκόσμιας "αντιτρομοκρατικής εκστρατείας" έχει εξασφαλιστεί η θεσμική και υλική θωράκιση των κρατών με αντιτρομοκρατικούς νόμους και διατάγματα, με ειδικές διακρατικές υπηρεσίες που ασχολούνται με την "αναρκακή τρομοκρατία", με πλήθος άλλων ρυθμίσεων και συνεργασιών των κρατών με στόχο τους αναρκακούς.

Η νέα τροπή της πολιτικής του ελληνικού κράτους απέναντι στους αναρκακούς, που αφορά την κατασκευοφάντησή τους, έχει έναν διπλό στόχο. Από τη μια να υλοποιηθούν οι κατασταλτικοί σχεδιασμοί, οι διώξεις, οι προφυλακίσεις, και από την άλλη να επιτευχθεί η νομιμοποίηση όλων αυτών των κρατικών σχεδιασμών απέναντι στους αναρκακούς. Η πολιτική αυτή δεν θα μπορούσε εξάλλου να έχει τα ανάλογα αποτελέσματα όσο δεν εξασφαλιζόταν η σχετική κοινωνική συναίνεση. Έτσι, παράλληλα με την υλική υπόσταση της κρατικής στρατηγικής, εξελίσσεται ένας αγώνας έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η "κοινωνική καταδίκη" των αναρκακών. Οι δικαστικοί μηχανισμοί σε συνεργασία με τα "μ.μ.ε.", σχηματοποιούν το προφίλ των αναρκακών ως "κοινωνικών εκθρών". Κι η συνταγή δε θα μπορούσε να είναι άλλη πέρα από την κατασκευή και προβολή "εγκληματιών", "λυστρών", "ατόμων και ομάδων που δρουν χρησιμοποιώντας τυφλή βία". Για τους μηχανισμούς δεν είναι επιθυμητή καμία κοινωνική οργή που να έχει πολιτικούς όρους αλλά μια οργή που θα παρουσιάζεται με ποινικούς, εγκληματικούς, "μπδενικούς" όρους. Πατροπαράδοτες συνταγές πάντα συνδυασμένες με σοφές αστυνομικές μέθοδους... Στόχος των "αρχών" είναι αφενός η αποκοπή των προταγμάτων και των παρεμβάσεων του αναρκακού χώρου από τον κοινωνικό και ταξικό ανταγωνισμό και αφετέρου η εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης

10

στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις των δικτικών μηχανισμών.

Η στόχευση των κυρίαρχων μέσα από αυτήν την στρατηγική, δεν είναι μόνο οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές. Με αφορμή την εγκληματοποίηση και την ποινικοποίηση των αναρχικών, συντελείται και η επικύρωση των καθορισμένων ορίων που θέτει η ίδια η δημοκρατία στις κοινωνικές αντιστάσεις. Σε μια περίοδο μάλιστα όπου πραγματοποιείται μια ολομέτωπη κυριαρχική επίθεση σε κάθε "κεκτημένο" και σε κάθε ελευθερία, σε μια περίοδο όπου το κράτος και τα αφεντικά καθιερώνουν ακόμη πιο σκληρές συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης, η στρατηγική της διάχυσης του φόβου προς κάθε κοινωνικό υποκείμενο ή ομάδα που σκέφτεται να αντισταθεί, είναι η ιδανικότερη για τη δημοκρατία. Η συγκεκριμένη στρατηγική που εφαρμόζει το κράτος ενάντια στους αναρχικούς και η προβολή της προς κάθε πιθανή κοινωνική αντίσταση είναι αυτή που εξασφαλίζει τελικά την κοινωνική ειρήνη που επιδιώκουν οι κυρίαρχοι. Καθώς έτσι αποτρέπονται αντιστάσεις οι οποίες παίρνουν χαρακτηριστικά αντισυναινετικά, εξελίσσονται ανεξέλεγκτα και ξεπερνάν τα όρια της νομιμότητας που θέτει η δημοκρατία.

...και την

Οι περιπτώσεις των 10 φυλακισμένων για γεγονότα αντίστασης και κοινωνικής αντιβίας καθώς και για υποθέσεις συμπλοκών με αστυνομικές δυνάμεις, δεν είναι όμοιες καθώς δεν προήλθαν από όμοιες πολιτικές επιλογές ούτε είχαν όμοιες πολιτικές στοχεύσεις. Ανεξάρτητα όμως από το δεδομένο αυτό, σε όλα αυτά τα γεγονότα κατά τα οποία ή για τα οποία φυλακίστηκαν 12 άτομα, από τους οποίους οι 10 παραμένουν έγκλειστοι σε διάφορες φυλακές, ο μοναδικός ενοποιητικός παράγοντας σε όλες αυτές τις περιπτώσεις ήταν το γεγονός ότι με αφορμή αυτές εξελίχθηκε μια συγκεκριμένη στρατηγική από την πλευρά του κράτους και αυτή αφορούσε -όπως έχουμε ήδη αναφέρει- την εγκληματοποίηση, την ποινικοποίηση και την καταστροφάντηση των αναρχικών.

Μία προς μία οι περιπτώσεις των 10 φυλακισμένων:

1) Το περασμένο καλοκαίρι φυλακίζονται οι Γ. Καλαϊτζίδης, Π. Καρασαρίνης, Π. Ασιώτης οι οποίοι κατηγορούνται για την υπόθεση της απαλλοτρίωσης αστυνομικού εξοπλισμού ύστερα από επθέσεις σε δυνάμεις των ματ. Πάνω στους "3", οι δικτυικοί μηχανισμοί επιχειρούν να εφαρμόσουν τον αντιτρομοκρατικό νόμο διενεργώντας ταυτόχρονα έρευνες και κάνοντας συνεκώς αναφορές για "τρομοκρατικές ομάδες" και "λυστές". Στόχος του αντιτρομοκρατικού κλίματος που είχε καλλιεργηθεί την περίοδο εκείνη ήταν να πληκθεί ο αναρχικός χώρος σε μια περίοδο κατά την οποία εκδηλώνονταν έντονες κοινωνικές αντιστάσεις, με αποκορύφωμα την έμπρακτη εναντίωση των κατοίκων των Άνω Λιοσίων στην εναπόθεση της λυματολάσπης στα μέρη τους (εκτενής αναφορά για την υπόθεση των "τριών" γίνεται στο Σαμψιζιάτ 13). Στις ημέρες μας, και ύστερα από αίτηση αποφυλάκισης την οποία κατέθεσαν οι "3" στο εφετείο στις 1/6/2006, αναμένεται (περίπου στα τέλη του Ιούνη) η απόφαση του Συμβουλίου των Εφετών σχετικά με την παράταση ή μη της προφυλακιστικής τους.

2) Στις 19 Ιανουαρίου, ύστερα από ένοπλη ληστεία στο κέντρο της Αθήνας, καταδιώκεται και πυροβολείται μέσα σε πλήθος κόσμου ο Γ. Δημητράκης. Η σύλληψή του ήταν μία ακόμη αφορμή έτσι ώστε να αναθερμανθεί η πολεμική προς τον αναρχικό χώρο. Στην κατεύθυνση αυτή συνέβαλλαν και οι επικηρύξεις άλλων τριών ατόμων που παρουσιάζονταν ως "επικίνδυνα άτομα του αντιεξουσιαστικού χώρου". Τα τρομοσενάρια για τους "λυστές με τα μαύρα" ή για τη "συμμορία με τα ούζι" δεν είχαν ως σκοπό απλά την "εξιχνίαση" μίας ληστείας. Οι έρευνες και οι ανακρίσεις που ακολούθησαν είχαν σαφή κατεύθυνση στο να ποινικοποιηθούν συνολικότερα οι αναρχικοί στα πλαίσια των σχέσεων που είχε ο Γ. Δημητράκης και οι επικηρυγμένοι για την υπόθεση της συγκεκριμένης ληστείας με τον αναρχικό χώρο. Η επίκληση και η εφαρμογή του "ιδιώνυμου" από τις δικαστικές και αστυνομικές αρχές στην υπόθεση αυτή είναι ενδεικτική των προθέσεων της κυριαρχίας.

3) Στις 31 Ιανουαρίου, ύστερα από το τέλος πορείας αλληλεγγύης που πραγματοποιήσαν περίπου 1000 αναρχικοί / αντιεξουσιαστές στο κέντρο της Αθήνας, ξυλοκοπείται ο ευεργέτης του κόσμου της εργασίας Χ. Πολυζωγόπουλος. Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, μέχρι κι ο πρόεδρος του ΣΕΒ, ενώνονται και απαιτούν συλλήψεις. Λίγες ημέρες αργότερα συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται για αυτήν την υπόθεση οι Ν. Κουνταράς και Σ. Μαλινδρέτος. Η επίθεση που δέχτηκε και πάλι ο αναρχικός χώρος ήταν σχεδιασμένη έτσι ώστε οι αναρχικοί να παρουσιάζονται ως "δαλοφόνοι" κι "εγκληματίες" χωρίς καμία πολιτική και κοινωνική αναφορά. Πέρα όμως από αυτές τις επαναλαμβανόμενες ρητορείες των κυρίαρχων, μένει ακόμη αναπάντητο

αλληλεγγύη

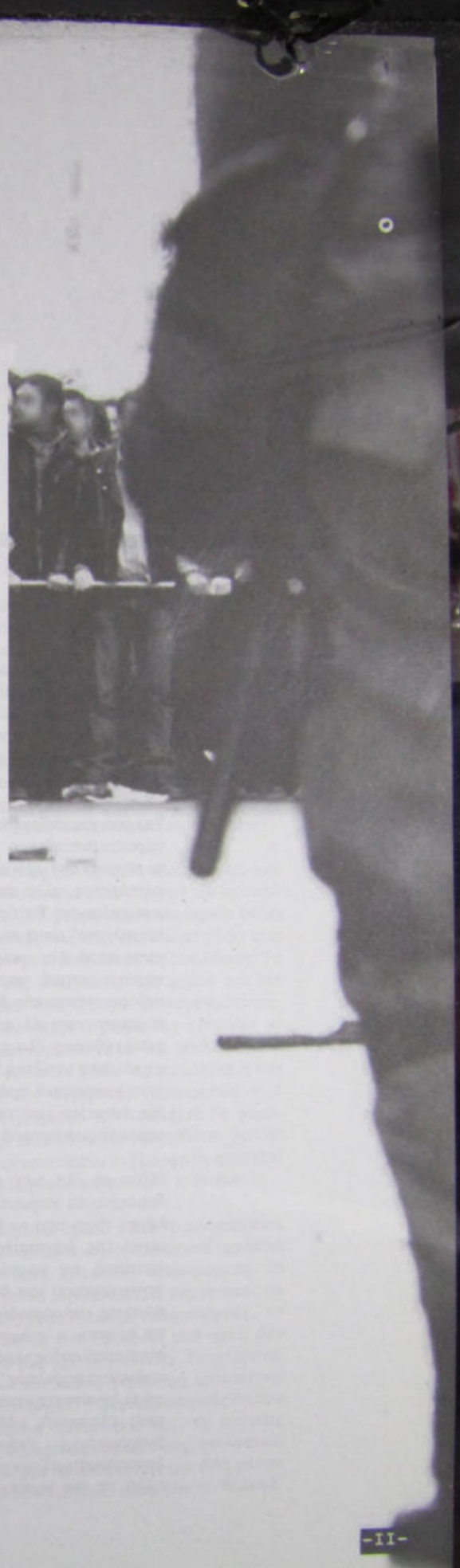
το ερώτημα : πώς γίνεται να προβάλλεται ως "δολοφονικός" ένας ξυλοδαρμός όταν ο αρχιεργατοπατέρας Πολυζωγόπουλος εξήλθε βιαστικά, ύστερα από 12 ώρες, από ένα νοσοκομείο με μόνα ίχνη πάνω του αυτά από το βλέμμα ιωδίου

στο κλαμένο πρόσωπό του; Η διευθέτηση της εργασιακής ειρήνης με το κράτος και τα αφεντικά η οποία επιτεύχθηκε από την γοσε τις ημέρες που ακολούθησαν τον ξυλοδαρμό του Πολυζωγόπουλου, ίσως να είναι μια απάντηση...

4) Στις 1 Απριλίου, με αφορμή μια εξέγερση στις φυλακές Κορυδαλλού, κατά την οποία οι κρατούμενοι αρνούνται να μπουν στα κελιά τους και διαμαρτύρονται για το θάνατο τεσσάρων συγκρατούμενών τους που προκλήθηκε από φωτιά στο κελί τους, πραγματοποιούνται συγκρούσεις με αστυνομικές δυνάμεις στην Πατισίων (έξω από την ΑΣΣΟΕ) και επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους από 150 περίπου άτομα. Την ίδια ώρα στην ΑΣΣΟΕ πραγματοποιείται πάρτυ φοιτητών. Κατά τη διάρκεια των γεγονότων, συλλαμβάνεται έξω από την ΑΣΣΟΕ μια 18χρονη κοπέλα, η Αφροδίτη Σ., η οποία ξυλοκοπείται και προφυλακίζεται με συνοπτικές διαδικασίες και βαριές κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος. Η απόφαση των εισαγγελικών αρχών για την προφυλάκιση της 18χρονης με την ταυτόχρονη παραδοχή τους ότι "δεν υπάρχουν σαφείς υποδείξεις εννοχής" είναι ενδεικτική των προθέσεων των "αρχών" τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο να ανακόψουν τις κοινωνικές αντιστάσεις με αφορμή την απανθράκωση τριών κρατούμενων στον Κορυδαλλό. Σε αυτήν την κατεύθυνση το μήνυμα στάλθηκε κυρίως προς τον αναρχικό χώρο, ο οποίος ανέκαθεν έχει σταθεί αλληλεγγυος σε φυλακισμένους προτάσσοντας την καταστροφή των φυλακών.

5) Στις 6 Μαΐου, κατά τη διάρκεια της πορείας του ευρωπαϊκού κοινωνικού φόρουμ, ξεσπούν επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους και σε αστυνομικές δυνάμεις. Από τους 40 περίπου προσαχθέντες στη γενική αστυνομική διεύθυνση αττικής, οδηγούνται στα δικαστήρια 12 άτομα και τελικά προφυλακίζονται 4 (εκ των οποίων ο ένας αποφυλακίζεται ύστερα από τρεις βδομάδες καθώς η ανακρίτρια επανεξέτασε την απόφασή της!). Πρόκειται για τους Τατατάσιο Ζαντορόζι, Νίκο Κυριακόπουλο, Μάκη Κατσαδούρο. Στο πρόσωπό τους ξεσπά και πάλι ένας κυριαρχικός πόλεμος ο οποίος απλώνεται προς ολόκληρο τον αναρχικό χώρο και αφορά την ταύτιση του με "ομάδες τυφλής βίας που λεηλατούν, καταστρέφουν και επιτίθενται σε διαδηλωτές"... Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, συνδικαλιστές της αστυνομίας, εκπρόσωποι αριστερών πολιτικών οργανώσεων, όλοι συγκλίνουν, απαιτούν και συναινούν στην καταδίκη όχι μόνο των συλληφθέντων αλλά και στην πολιτική καταδίκη του αναρχικού χώρου. Στα πρόθυρα μάλιστα μιας πιθανής πολεμικής συμπλοκής στο Ιράν, η οποία φυσικά θα αποφέρει και τις ανάλογες κοινωνικές αντιστάσεις στο εσωτερικό των δυτικών κρατών αλλά και της Ελλάδας, μια τέτοια κυριαρχική επίθεση προς τον αναρχικό χώρο θεωρείται απαραίτητη έτσι ώστε να διασφαλιστεί από νωρίς η κοινωνική ειρήνη και η αποφυγή αντιπολεμικών αναταραχών στο μέλλον. Και από την άλλη, για να διασφαλιστούν οι αγωνιώδεις προσπάθειες όλων αυτών των κομματικών αντιπολεμικών οργανώσεων της αριστεράς έτσι ώστε να αφομοιωθούν με τον πιο αποδοτικό τρόπο οι αντιπολεμικές κοινωνικές διαθέσεις προς κατευθύνσεις ανώδυνες για τη δημοκρατία.

Για όλες αυτές τις περιπτώσεις δικόμων και φυλακισμένων, πραγματοποιήθηκαν και πραγματοποιούνται παρεμβάσεις, συγκεντρώσεις, πορείες και δράσεις αλληλεγγύης. Καθώς, η αλληλεγγύη εξακολουθεί να παραμένει το βασικότερο όπλο των καταπιεσμένων απέναντι στην επιθετικότητα των κυρίαρχων. Καθώς, η αλληλεγγύη δεν προϋποθέτει την ταύτιση των πολιτικών αντιλήψεων, των επιλογών δράσης και των στοχεύσεων όσων βρίσκονται απέναντι από τους κυρίαρχους και αγωνίζονται για την κοινωνική απελευθέρωση. Καθώς, η αλληλεγγύη μοιιάζει και ενδυναμώνει τα μέτωπα του κοινωνικού και ταξικού αγώνα. Τα υπόλοιπα στους δρόμους.

υπονομεύοντας

την πατριαρχία

το κείμενο της εκδήλωσης στις 12/4

σκέψεις για τους νέους ρόλους της γυναίκας,
τους έμφυτους διαχωρισμούς και τις αντιστάσεις

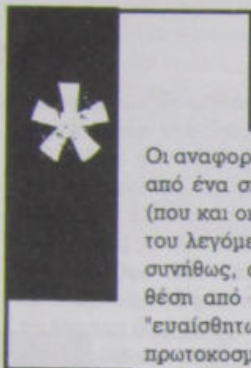
Το ότι το "γυναικείο ζήτημα" τοποθετείται δυναμικά (ή τουλάχιστον πρέπει να τοποθετηθεί) και πάλι στο πεδίο της αναφοράς και της δράσης του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου δεν είναι μια τυχαία επιλογή. Έχει να κάνει με μια ευρύτερη αναδιάταξη και επανατοποθέτηση της σύγχρονης δημοκρατίας και του πατριαρχικού της πλέγματος, με επιθετικότητα σχηματισμό, πάνω στη γυναίκα και την κοινωνική συνείδηση.

Υπάρχει μια αυξημένη επίθεση, ιδίως τα τελευταία χρόνια στο υποκείμενο-γυναίκα, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την καταναγκαστική πορνεία, η οποία σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί μια μεμονωμένη, εξωθεσμική και περιστασιακή λειτουργία του συστήματος, αλλά απόρροια, στην πιο οξυμένη μορφή, των έμφυλων διαχωρισμών και ιεραρχίσεων. Το ότι η σύγχρονη δημοκρατία και οι θεσμοί της καταδικάζουν το "φαινόμενο" αυτό και εφαρμόζονται κροκοδειλίες πολιτικές αντιμετώπισής του, δεν είναι παρά ένα ακόμη νομιμοποιητικό άλλοθι της αστικής δημοκρατίας. Ένα άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα, αφορά και την ίδια την αύξηση της λεγόμενης ενδοοικογενειακής βίας. Σε κοινωνίες που (με γεωμετρική πρόοδο, σύμφωνα με την κυρίαρχη οπτική) αυτοπροβάλλονται ως σταθερές, ανεπτυγμένες, ανεκτικές και φιλελεύθερες, όλα αυτά τα χαρακτηριστικά δηλαδή που ο κυρίαρχος λόγος προβάλλει ως κλασικά αντίδοτα της βίας, η βία στο σπίτι αλλά και οι βιασμοί αυξάνονται με τη δική τους γεωμετρική πρόοδο. (αναιρώντας μάλιστα έναν άλλο κλασικό μύθο που θέλει τη βία εναντίον των γυναικών αποκλειστικό "προνόμιο" των φτωκών τάξεων και του χαμηλού μορφωτικού επιπέδου).

Μέσα σε όλη αυτή την συνθήκη, όπου η άμεση καθημερινότητα ξεγυμνώνει όποια δημοκρατικά καραμέλα ισότητας, υπάρχει και μια αναδιάταξη όλου του κυρίαρχου λόγου γύρω από το ζήτημα της πατριαρχίας και των έμφυλων διαχωρισμών, που με αιχμή της βιοεπιστημονικές "ανακαλύψεις" επαναπροσδιορίζει τις ταυτότητες των υπηκόων, τις έμφυλες ιεραρχίες και θέτει νέους κανόνες στο παιχνίδι του "ανταγωνισμού των δύο φύλων". Η κλασική διχοτόμηση αρσενικό-θηλυκό, δεν αφήνει χώρο για τον οποιοδήποτε αυτοπροσδιορισμό, αποκτά νέα υπόσταση χωρίς ούτε στιγμή να χάνεται η φιλοσοφία των διχοτομήσεων, της διαφορετικότητας άρα και της συνεπακόλουθης ιεράρχησης. Η επιστήμη της βιολογίας, ήταν αυτή που θεμελίωσε στο πρόσφατο παρελθόν "ορθολογικά" τη διχοτόμηση αρσενικό-θηλυκό, προσέδωσε ρόλους, φύση, μειονεκτήματα και πλεονεκτήματα σε κάθε φύλο, ουσιαστικά εξορθολογίζοντας τους κλασικούς μύθους της κυρίαρχης πθικής και της πατριαρχίας. Σήμερα οι βιοεπιστήμες, έχοντας ντυθεί την αίγλη του απόλυτου γνώστη της ζωής, ξαναπροσδιορίζουν το γυναικείο σώμα όχι πια σε μια παραδοσιακή "φύση" των γυναικών αλλά σε μια μοντέρνα (και πρόπευσα στην σύγχρονη δημοκρατία) "βιολογία" των

γυναϊκών. Οι μύθοι πλέον (για την μητρότητα, τη σεξουαλικότητα, τις ικανότητες κτλ.) και οι ρόλοι καθορίζονται από τη "βιολογία" του φύλου, άρα και ταυτόχρονα κάνουν οποιαδήποτε κοινωνική αναφορά, οποιαδήποτε κοινωνικά γενεσιουργό αιτία. Όλοι όμως οι μύθοι και οι ρόλοι που ανά καιρούς προσδίδονται και επικαθορίζουν τις γυναίκες ήταν και είναι κοινωνικές κατασκευές.

Επιπλέον και αυτό είναι εξίσου σημαντικό η κυρίαρχη βιοεπιστημονική ρητορεία επαναπροσδιορίζει (ακόμα και με αντιθετικούς λόγους, "φιλελεύθερους ή συντηρητικούς") την ίδια τη σεξουαλικότητα όλων των ανθρώπων. Το ανθρώπινο σώμα, οι επιθυμίες του και οι συμπεριφορές του, κατατεμαχίζονται, επαναπροσδιορίζονται και γίνονται έρμαιοι και εργαλεία των πρωτεϊνών, των γονιδίων, των ορμονών και των στατιστικών, πάντα βέβαια μέσα από την κυρίαρχη πατριαρχική ματιά.

ΚΡΑΤΟΣ, ΘΕΣΜΟΙ, ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Οι αναφορές μας θα επικεντρωθούν σε αυτό που υπάρχει στις δυτικές δημοκρατίες και από ένα σημείο και μετά: την αναμφισβήτητη ύπαρξη διαχωρισμών και ιεραρχήσεων (που και οι δημοκρατίες παραδέχονται ως έλλειμμά τους.) Αναφορικά με τις γυναίκες του λεγόμενου "τρίτου" κόσμου, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως η θέση τους συνήθως, όταν δεν είναι στην απόλυτη αφάνεια, βρίσκεται σε σαφώς υποδεέστερη θέση από αυτή των αρσενικών. Παρόλ' αυτά, τα προσκείμενα και οι συγκρίσεις των "ευαίσθητων" δυτικών κυρίαρχων για το ζήτημα αυτό, εμπλεκώς κρύβουν την πρωτοκοσμική πραγματικότητα και αφετέρου, οι ευεργετικές πολιτικές τους (όταν δεν μιλούν με βόμβες) εξαντλούνται σε μια "χειραφετητική" ρητορεία που αναπαράγει τις για εκεί γυναίκες, περίκλειστους κοινωνικά χώρους (σύμφωνους με τα εκάστοτε ντόπια εξουσιαστικά ήθη), χώρους που αναπαράγουν νέους αποκλεισμούς και ιεραρχήσεις.

Αυτό που όλοι αναγνωρίζουμε είναι πως ο κυρίαρχος λόγος (στο επίπεδο και των διακρυσύσεων και των θεσμών του) έχει απορροφήσει ένα μεγάλο κομμάτι του αστικού φεμινιστικού λόγου των προηγούμενων δεκαετιών. Στο βαθμό που η κυριαρχία θέλει διαρκώς να εξισορροπεί τις αντιφάσεις και τις αντιθέσεις της, εκτονώνει μέσα στις δομές της και μέσα σε συγκεκριμένα ιδεολογικά στερεότυπα, αυτές τις αντιθέσεις. Το ότι η δημοκρατία κινείται προς την "κατάρριψη" της ανισότητας των φύλων και την "εξισορρόπηση" των διαχωρισμών, δεν είναι μόνο ένα ζήτημα φαινομενικότητας. (φαινομενικότητας, όχι μόνο γιατί ουσιαστικά το καθημερινό βίωμα των γυναικών σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικοποίησής τους το καταρρίπτει αλλά και γιατί η ίδια η δημοκρατία βρίσκεται πολύ πίσω στο ζήτημα αυτό σε σχέση με τις νομομοιοποιητικές της διακρυσύξεις). Το σίγουρο είναι πως, η "επίθεση" της σύγχρονης δημοκρατίας στον "αναχρονισμό" και την παραδοσιακότητα της πατριαρχίας δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση επίθεση στις δομές της πατριαρχίας. Αυτή εξάλλου αποτέλεσε βασικό πυλώνα του καπιταλισμού και συνεχίζει με την εκουγχρονισμένη της μορφή να αποτελεί εξίσου δυναμικό πεδίο άσκησης επιβολής και διαμόρφωσης κοινωνικών σχέσεων.

Ακόμα και πέρα από το ζήτημα για το αν η δημοκρατία κρατά απλά τα προσκείμενα, υπάρχει ένα ολόκληρο πεδίο χειραγώγησης από το οποίο η κυριαρχία αντλεί τεράστια ποσά νομιμοποίησης αλλά και επανομηματοδοτεί τους έμφυλους διαχωρισμούς. Οι πολιτικές της ισότητας (θετικές διακρίσεις, η καραμέλα της γυναικείας συμμετοχής σε θέσεις εξουσίας, οι ποσοτώσεις στους αντιπροσωπευτικούς μηχανισμούς, το φιλελεύθερο νομικό δίκαιο κτλ) και ο πολιτικός λόγος που απορρέει από αυτά, δεν κτυπά τη ρίζα της καταπίεσης απλά επικαλύπτει μια πραγματικότητα. Ταυτόχρονα, αυτός ο λόγος που επικαλείται τη χειραφέτηση των γυναικών, ουσιαστικά προεκτείνει τις πατριαρχικές συνιστώσες αλλά και ταυτόχρονα αναδομεί τους διαχωρισμούς σε ένα πιο βαθύ και θολό τοπίο: η αποδοχή της γυναικείας καταπίεσης και της ανάγκης "χειραφέτησης" των γυναικών από την πλευρά της σύγχρονης δημοκρατίας, ουσιαστικά βαθαίνει στην κοινωνική συνείδηση τον διαχωρισμό και τη διχοτόμηση των δύο φύλων (και γενικά τη λογική των διαχωρισμών, ένα γενικευτικό πλαίσιο όπου όλα τα "θηλυκά"

του ανθρώπινου είδους είναι γυναίκες και όλα τα "αρσενικά" άντρες), αφού τα αποδέχεται ως δύο εν δυνάμει ανταγωνιστικές κοινωνικές ομάδες που πρέπει να "συμβιώσουν" με μοναδικό διαμεσολαβητή: τους θεσμούς. Η θυματοποίηση των γυναικών, ο προστατευτισμός (πάντα με αρσενικό πρόσημο), γενικά το ζήτημα της ισότητας και της "ταυτότητας", προεκτείνει τη λογική των ιεραρχήσεων (αφού ουσιαστικά αποδέχεται τη βιολογική "διαφορά" ή "φυσιολογία" ως αρχή κάθε ερμηνείας), των ρόλων, των στερεότυπων. Είναι μια καινούρια εξουσιαστική ανάγνωση και διαμόρφωση των σεξουαλικών ταυτοτήτων και των ρόλων.

ΘΕΜΑ

ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Ένα λαμπρό πεδίο δόξας, επιβεβαίωσης αλλά και κοινωνικής εμπέδωσης των έμφυλων διαχωρισμών είναι ο χώρος των μηχανών του θεάματος, ο κατεξοκίν πλέον χώρος διαμόρφωσης κοινωνικών ταυτοτήτων και συμπεριφορών. Μπορεί πλέον η εικόνα της γυναίκας να έχει αλλάξει (αναφορικά πχ. με τη κλασική φιγούρα του παρελθόντος: γυναίκα-μάνα πλέκει κάλτσα για τους λεβέντες της Πίνδου) αλλά ουσιαστικά η απόδοση νέων ρόλων (που να ευθυγραμμίζονται με τους νέους κοινωνικούς ρόλους των γυναικών από τη στιγμή που βγήκαν σαν υποκείμενο από την αφάνεια της οικογενειακής εστίας) είναι μια πρόσθεση παλιών και νέων χαρακτηριστικών. Οι διαφημίσεις που αποτελούν και την κορύφωση του κυρίαρχου συμβολισμού των ρόλων, είναι ενδεικτικές ακόμη και μέσα στις "αντιφατικές" εικόνες που αποδίδουν στη γυναίκα (ναζιάρα, δυναμική, όμορφη, εύθραυστη, μάνα, νοικοκυρά, ανεξάρτητη, εκκεντρική, θελκτική, χειραφετημένη...). Εικόνες που αν μη τι άλλο, όπως και αν παρουσιάζουν τη "θλυκότητα", παραμένουν μέσα στο θολό πεδίο μιας πατροπαράδοτης αντρικής ματιάς. Οι διαρκείς αναπαραστάσεις-απεικονίσεις της γυναίκας στις μηχανές του θεάματος, είναι μια συγκαλυμμένη επιταχυνόμενη βία (ειδικά τα τελευταία χρόνια), που δεν προκαλεί ρίγη στις "δημοκρατικές ευαισθησίες", παρά μόνο κάποιους άκαμπτους ηθικασμούς του νεοσυντηρητισμού, που θέλει να διαφεντεύσει ξανά το γυναικείο σώμα.

Από και πέρα, στο συγκεκριμένο ζήτημα ανοίγεται κι ένα μεγάλο πεδίο που αφορά γενικά τη χειραγώγηση της σεξουαλικότητας ανδρών και γυναικών με κέντρο το ανθρώπινο σώμα και ειδικά το γυναικείο σώμα ως πεδίο έκφρασης των κυρίαρχων προτύπων. Το σώμα, οι επιθυμίες, η σεξουαλικότητα, αποκτούν σημαίνουσα σημασία στην κοινωνία του ελέγχου.

Παρενθετικά μπορούμε να αναφερθούμε και στο ζήτημα της πορνογραφίας και της λεγόμενης "σεξουαλικής ελευθεριότητας", όπου με ένα "παράδοξο" τρόπο συνδέθηκαν σαν ομόκεντροι κύκλοι. Όταν ολόκληρες οι δυτικές μητροπόλεις συγκλονίζονταν από τις αρχές της δεκαετίας του '60, από ένα κίνημα διευρυμένης αμφισβήτησης, που ανάμεσα στα άλλα έθετε ως κεντρικό ζήτημα την απελευθερωμένη σεξουαλικότητα, οι απαντήσεις από την πλευρά της κυριαρχίας δεν έλειψαν. Δεν ήταν μόνο οι αναβιώσεις ενός νεοσυντηρητισμού στα τέλη του '70, που ήρθαν να πάρουν τη ρεβάνς από τα κοινωνικά κινήματα. Υπήρξε και κάτι πιο υπόγειο και περισσότερο επικίνδυνο. Η χειραγώγηση του "προοδευτισμού", το οριστικό δέσιμο των απελευθερωτικών προταγμάτων στην κύτρα του θεάματος, της συνδιαλλαγής, της υποχώρησης. Το σώμα και οι επιθυμίες που ασφυκτιούσαν χρόνια ολόκληρα από τις προσταγές μιας χριστιανικής και καθωσπρέπει ηθικής, δέχτηκαν τώρα το σφιχταγκάλισμα της προόδου, έγιναν το σημείο αναφοράς μιας νέας ηθικής, ενός νέου κανονιστικού πλαισίου, που αναρούσε όλα τα προηγούμενα πρέπει... Η κατεστημένη ηθική έγινε πιο συνεκτική την ίδια στιγμή που οριοθετούταν ένας χώρος διακίνησης ηδονής περιορισμένος στην εκτόνωση και την αναπαραγωγή της κοινωνικής παθολογίας χωρίς να απειλούνται η κοινωνική ιεραρχία, οι διακρίσεις και οι αποκλεισμοί. Η खुδαίότητα οργανώθηκε σε σύστημα παραγωγής "ελευθεριότητας" και εξοστρακίστηκε στον χώρο

της απαγόρευσης για να βαφτιστεί αντισυμβατικότητα, να διεκδικήσει μέρος από την σεξουαλική απελευθέρωση και να υπονομεύσει εντέλει τον τρόπο που η αυτοδιάθεση του σώματος και των επιθυμιών εγγράφεται στην κοινωνική συνείδηση. Ένα όμως δεν άλλαξε και αποτελούσε τη δομή και του "παλιού" και του "νέου": το σώμα δεν σου αντάκει. Από το καθωσπρέπει-σώμα στο σώμα-πράγμα, σώμα-διαχειρίσιμο μέγεθος μιας νέας φιλοσοφίας, μιας νέας βιομηχανίας των επιθυμιών, μιας νέας πραγματοποίησης που συνυπάρχει αρμονικά με τον περιρρέοντα συντηρητισμό.

Σήμερα η πορνογραφία έχει μετατραπεί σε μια νόμιμη και οργανωμένη επιχειρηματική δραστηριότητα που αποφέρει υπέρογκα κέρδη για όλους τους συντελεστές της. Οι τριβές μεταξύ της βιομηχανίας πορνό και του μικροαστικού καθωσπρετισμού ή της χριστιανικής ηθικής δεν μας ενδιαφέρουν. Έτσι κι αλλιώς η ουσία του ζητήματος είναι αλλού. Δεν είναι μόνο η αναπαραγωγή των πιο κατεστημένων ρόλων, η πιο στερεοτυπική απεικόνιση του πόθου, της ηδονής και των ερωτικών επιθυμιών, η ενδυνάμωση των πατριαρχικών προτύπων, η υποταγμένη "θηλυκότητα", η χειραγώγηση των φαντασιώσεων... Μην ξεχνάμε ότι το "απαγορευμένο" αυτής της βιομηχανίας και της ιδεολογίας που παράγει, αναγορεύεται σε σημείο αναφοράς του ξεπεράσματος ενοχών και ταμπού. Την ίδια στιγμή που πραγματοποιείται κάποιος, την ίδια στιγμή που αναζητά να ζήσει ένα κομμάτι από το διαφημιζόμενο "πάθος" της πορνογραφίας, την ίδια στιγμή "απελευθερώνεται". Η κοινωνία των απαγορεύσεων κλείνει πονηρά το μάτι... εδώ όλα επιτρέπονται, τα "σκοτεινά πάθη" αφού ενοχοποιήθηκαν τόσο θα βρουν το κομμάτι που αναλογεί στην πιο φτηνή τους εκτονωτική πραγμάτωση με όρους και ρόλους καταμερισμένους...

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ

ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Είναι μάλλον εμφανές πως παρόλο που υπάρχει μια μετατόπιση του κυρίαρχου λόγου σε σχέση με τη διάκριση των δυο φύλων και τη σεξουαλικότητα, οι κοινωνίες σε μικρό ή μεγάλο βαθμό εμφανίζονται συντηρητικότερες αναλογικά με το υπάρχον θεσμικό πλαίσιο. Τα "αντιφατικά" μηνύματα της κυρίαρχης προπαγάνδας και πολιτικής δημιουργούν ένα λογικό χάσμα στην κοινωνική συνείδηση. Την ίδια στιγμή που ένα κομμάτι της κοινωνίας γίνεται "ελαστικότερο" (σύμφωνα με τα κυρίαρχα πρότυπα) ένα άλλο κομμάτι (ελλείψει κιάλας, ενός πραγματικά ανταγωνιστικού κοινωνικού κινήματος) γίνεται συνεκτικότερο στο να δημιουργήσει έναν πόλο συντηρητισμού και παραδοσιακότητας, με τον οποίο σε καμιά περίπτωση η κυρίαρχη οπτική δεν έχει πρόβλημα να συνδιαλέγεται. Εξάλλου και στα δύο αυτά κομμάτια, βασικός άξονας παραμένει η πρόσδοση συγκεκριμένης έμφυλης ταυτότητας και ρόλου. (από τη μία η φιλελεύθερη πολιτική της ισοότητας που περιγράψαμε πιο πάνω και από την άλλη ένα μεγάλο κοινωνικό κομμάτι που νοσταλγεί θεούς, οικογένειες, πατρίδες, έναν ηθικό καθωσπρετισμό που επιφυλάσσει μια πολύ γνωστή μας θέση για τη γυναίκα). Αυτή η "διελκυστίνδα" ουσιαστικά αποτελεί και ένα όχημα που ξεχειλώνει και μαζεύει ανάλογα των συγκυριών και των τρεχουσών αναγκών του καπιταλισμού, το βαθμό "ελευθεριότητας", το βαθμό που το θεσμικό πλαίσιο και ο κυρίαρχος λόγος θα εκφράσουν-εκτρέψουν τις κοινωνικές δυναμικές.

Στο ζήτημα τώρα που αφορά όχι μόνο τη θέση του γυναικείου ζητήματος αλλά και το ζήτημα της σεξουαλικότητας, το ότι σιγά σιγά ένα μεγάλο κομμάτι των μηχανισμών αλλά και της κοινωνίας αρχίζει να αποδέχεται ως "φυσιολογικές" σεξουαλικές συμπεριφορές, που μέχρι πρότινος θεωρούνταν παρεκκλίνουσες (ομοφυλόφιλοι-ες, αμφιφυλόφιλοι, μη αναπαραγωγικές σεξουαλικές σχέσεις, γάμοι ομοφυλόφιλων κτλ) αυτό υποδηλώνει και μια σημαντική μετατόπιση στο πως οι πατριαρχικές δομές μεταλλάσσονται και που στοχεύουν.

Το πώς αντιμετωπίζουν οι θεσμοί τις "παρεκλίσεις", κουβαλάει αυτούσια τη λογική των

διαχωρισμών. Η αναγνώριση των "σεξουαλικών μειονοτήτων" σε καμιά περίπτωση δεν διατρέχεται από λογικές που αφορούν μια χωρίς φύλο χειραφέτηση και παύση των διαχωρισμών, αλλά μια ανάγκη της σύγχρονης δημοκρατίας να νομιμοποιηθεί στο βαθμό που αναγνωρίζει το "δικαίωμα του άλλου στη διαφορετικότητα". Αν η "αναγκαστική ετεροφυλία" αποτέλεσε έναν βασικό πυλώνα άρθρωσης των πατριαρχικών εξουσιαστικών σχέσεων, η μετατόπιση στην αποδοχή των παλιών "παρεκκλίσεων" ως κοινωνικές δυνατότητες, ουσιαστικά αναπροσαρμόζει τα κυρίαρχα ιδεολογήματα που θέλουν τον καθένα (ακόμη και τον πρώην "αφύσικο") να βρίσκει χώρο επιβίωσης. Χώρο επιβίωσης περικλειστο. Πρόκειται για μια μεταστροφή του κυρίαρχου λόγου που θέτει ως βάση της ύπαρξής του τα ατομικά δικαιώματα, στη λογική όμως του να εξαιτομικεύσει συμπεριφορές και επιθυμίες και απλά να τις ενσωματώσει χωρίς να θιχτεί σε κανένα βαθμό η δομική αναγκαιότητα της πατριαρχίας. Η "αναγκαστική ετεροφυλία" και συνεπακόλουθες πατριαρχικές αναγνώσεις της, παραμένουν το βασικό κείμενο των έμφυλων διαχωρισμών.

ΕΠΙΛΟΓΟΥ

ΑΝΤΙ Η διερήνωση τρόπων αντίστασης στον πολιτισμό της πατριαρχίας, δεν μπορεί απλά και μόνο να αφορά δράσεις στα σημεία εκείνα όπου η εξουσία και οι μηχανισμοί της εξοκείλουν και προκαλούν το "δυσόσιο αίσθημα" (πχ. καταναγκαστική πορνεία). Αλλά και σε όλα εκείνα τα σημεία που αρθρώνει τη γλώσσα των έμφυλων διαχωρισμών, στην ίδια την καθημερινότητα, στον κοινωνικό αυτοματισμό που αποδέχεται τα αυτονόμα ως αυθύπαρκτους κανόνες. Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία περνάει και μέσα από την καταστροφή αυτών των ψευδαισθήσεων που μπλοκάρουν την ιδέα πως όλα εξομαλύνονται, όλα θα μας τα προσφέρει η εξέλιξη της δημοκρατίας και του αστικού πολιτισμού. Με την κατανόηση πως οι μικροί προσωπικοί παράδεισοι χωρίς μοιρασμένους ρόλους, διαχωρισμούς και καταπίεση, δεν επαρκούν για την κατάλυση των δομών της πατριαρχίας. Ο αγώνας για μια χωρίς φύλο και διαχωρισμούς απελευθέρωση είναι ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση, την καταστροφή του πολιτισμού της εξουσίας.

υπονομεύοντας

για τη συζήτηση της εκδήλωσης

την πατριαρχία

Το ζήτημα των έμφυλων διαχωρισμών και ιεραρχίσεων, με αιχμή την υποδεέστερη και καταπιεστική συνθήκη που βιώνει η γυναίκα του δυτικού κόσμου, μέσα από ένα σφικτοδεμένο κράμα προορισμένων γ' αυτή ρόλων, αποτέλεσε το αντικείμενο της συζήτησης που πραγματοποιήθηκε στο χώρο του Θερούση, τον περασμένο απρίλιο. Η εισήγηση εστίασε στην επικρατούσα κατάσταση στις δυτικές αστικές δημοκρατίες, οι οποίες, σε μια προσπάθεια λείανσης των αντιφάσεων που προέρχονται από τη δικοτομία του φύλου και τις επακόλουθες συνέπειές της, επαναπροσδιορίζουν τον πατριαρχικό τους μανδύα, χωρίς ασφαλώς να προκαλούν πηγατώσεις στον βαθιά δομημένο πάνω στις έμφυλες ιεραρχίες πυρήνα τους.

Ένα από τα ζητήματα που τέθηκαν στην κουβέντα και αφορούσε στον τρόπο δράσης, υπήρξε η πρόκριση των αιγιών ή μικτών γυναικείων ομάδων. Οι τοποθετήσεις κινήθηκαν μακριά από δογματικά πλαίσια, περισσότερο σε μια προσπάθεια διερεύνησης του πιο ενδελεχμένου τρόπου και ως εκ τούτου δεν καταλήχθηκαν ως θέσεις. Σύμφωνα με τοποθετήσεις συντροφισσών, οι γυναίκες μπορούν να επικοινωνούν πιο άνετα χωρίς την αντιική παρουσία τα ζητήματα που τις απασχολούν, αφού κάποια θέματα από αυτά, έλλειψη βιώματος, δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτά "στη σφαίρα του αντρικού". Επιπλέον, η "αδυναμία" των αντρών να κατανοήσουν τα γυναικεία βιώματα ενδεχομένως, εκτός του μπλοκαρίσματος της επικοινωνίας τους, να βιώνεται από τους άντρες ενοχικά με συνακόλουθη περαιτέρω παρεμπόδιση της διαδικασίας. Ο όποιος "αντίλογος" ως προς τα παραπάνω τέθηκε στη βάση του ότι όλοι μας, γυναίκες κατά κύριο λόγο αλλά και άντρες, βιώνουμε καταπιεστικά την έμφυλη ιεραρχία και η μικτή ομάδα θα προσέφερε άλλο ένα πεδίο ζύμωσης και από κοινού δράσης σε συντρόφισσες και συντρόφους.

Ός προς τη δράση, ένα επιπλέον ζήτημα που τέθηκε αφορούσε στην έλλειψη του ανατακλαστικού δράσης από την πλευρά των γυναικών, δεδομένης πάντα της δυσχερούς -σε ποικίλους βαθμούς- συνθήκης που βιώνεις έχοντας προσδιοριστεί ως γυναίκα. Η σκέψη που κατατέθηκε πάνω σε αυτό είναι ότι οι γυναίκες ενδεχομένως έχουν εξοικειωθεί με την καταπίεσή τους, σε τέτοιο βαθμό ώστε να την αντιμετωπίζουν ως νομοτελειολογικό δεδομένο της ζωής τους, θέση που σαφώς παραλύει οποιοδήποτε ανατακλαστικό δράσης.

Ένα άλλο ζήτημα που αναδείχθηκε στην κουβέντα και που θα μπορούσε να αποτελέσει και σημείο αυτοκριτικής για τον τρόπο δράσης των αναρχικών "στο δρόμο", είναι η λιγοστή έως και ανύπαρκτη συμμετοχή των γυναικών σε "δυναμικές" κινήσεις. Πέρα από τα όσα θα είχαμε να πούμε πάνω στο ζήτημα, ένα σημείο που κρίζει ιδιαίτερης προσοχής είναι αυτό της προστασίας των συντροφισσών που επικαλούνται διάφοροι

σύντροφοι, δεδομένης της μυικής αδυναμίας των πρώτων να ανταπεξέλθουν στην προαναφερθείσα συνθήκη και για το λόγο αυτό ο παραμερισμός τους σε σχέση με τη δράση. Αυτό που εν συντομία απαντά στα παραπάνω, είναι ότι η μυική αδυναμία (αλλά και πλήθος χαρακτηριστικών-μύθων που αποδόθηκαν στη γυναίκα όπως η παθητικότητα, το μητρικό ένστικτο, η εγγενής εκλεπτυσμένη συμπεριφορά) δεν αποτελεί παρά κατασκευή που νομιμοποιήθηκε κοινωνικά από τους ίδιους που την παρήγαγαν, τους βιο-επιστήμονες. Οι τελευταίοι, εξυπηρετώντας πάντα τα κυρίαρχα συμφέροντα αλλά διατηρώντας και το βαθμό εκείνο της αυτονομίας που τους επιτρέπει να τροφοδοτούν με κατασκευές-πρότυπα την κοινωνική συνείδηση, στηριζόμενοι σε φυσιολογικές διαφορές μεταξύ των ανθρώπων, υπερτόνισαν και υπερτίμησαν επλεκτικά εκείνες πάνω στις οποίες θεμελίωσαν, με όρους πλέον επιστημονικούς, άρα και νομιμοποιημένους, τις έμφυλες ιεραρχίες. Υπό αυτά την οπτική, η απόδοση ιδιοτήτων, όπως η έλλειψη μυικής δύναμης, στο σύνολο των συντροφισσών, δεν αποτελεί παρά σκεπτικό που πηγάζει από την ενσωμάτωση των κυρίαρχων θέσεων πάνω στο ζήτημα και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί. Επιπλέον, για να αποφεύγονται λογικές προστατευτισμού, σκόπημο θα ήταν η δράση να συμπεριλαμβάνει όλους και να διαφορφώνεται στη βάση των διαφορετικών δυνατοτήτων της καθενός και του καθένα.

Στην τοποθέτηση, σύμφωνα με την οποία οι ζυμώσεις στον αναρχικό χώρο υπήρξαν τέτοιες ώστε έχουν εξαλειφθεί, σε ικανοποιητικό βαθμό, από το εσωτερικό του οι έμφυλοι διαχωρισμοί, η απάντηση που δόθηκε συνοψίζεται στο ότι η αντιμετώπιση του εν λόγω ζητήματος -και γενικότερα των κοινωνικών ζητημάτων- δε θα μπορούσε να προσεγγιστεί ολικά, θεωρημένη μόνο μέσα από τις προσωπικές μας εμπειρίες και ιδιαίτερα στη συγκεκριμένη περίπτωση κατά την οποία μάλλον κοινός τόπος είναι ότι οι "μικροί προσωπικοί παράδεισοι" δεν είναι απαλλαγμένοι από τις έμφυλες ταυτότητες.

Τέλος, σε ένα άλλο επίπεδο από εκείνο της δράσης, τέθηκε το ζήτημα του εάν ο καπιταλισμός θα μπορούσε να απαλλαχθεί από την πατριαρχία, εφόσον τα συμφέροντά του ήταν τέτοια ώστε να το επιβάλλουν. Δεδομένου ότι η πατριαρχία προϋπήρξε του καπιταλισμού, γίνεται αντιληπτό ότι η πρώτη αποτελεί βασικό δομικό συστατικό του καπιταλιστικού συστήματος και κατ'επέκταση της αστικής δημοκρατίας. Ακόμη και στις σύγχρονες δυτικές δημοκρατίες, στις οποίες διακρίνουμε μια κίνηση λείανσης των εκφράσεων των έμφυλων διαχωρισμών, αυτό που παραμένει πάντα δεσποζόν μέλημα τους δεν είναι άλλο από τη συντήρησή τους, μέσα από άλλες ενδεχομένως μορφές. Και αυτό διότι, επίσης βασικός τους πυλώνας αποτελεί και ένα γιγάντιο και ζωογόνο, για το υπάρχουν σύστημα, πλέγμα βιομηχανιών και υπηρεσιών που τροφοδοτείται από αυτούς ακριβώς τους διαχωρισμούς, η κατάργηση των οποίων θα συνοδευόταν και από βαθιές δομικές και ποιοτικές αλλαγές στο όλο κτίσμα του καπιταλισμού. Στην παρούσα ιστορική περίοδο κάτι τέτοιο δε διαφαίνεται από τις "αντισεις" του καπιταλισμού, οπότε το ερώτημα εκπίπτει καθαρά στη σφαίρα του δυνητικού λόγου.

Ζητήματα που δε συζητήθηκαν, όπως η κατασκευή του φύλου, η διαμόρφωση ρόλων και ταυτοτήτων με βάση τους έμφυλους διαχωρισμούς, η διαμόρφωση της σεξουαλικότητας ή οι τρόποι δράσης, δεν τέθηκαν στην κουβέντα, παρά την αδιαμφισβήτητη σημαντικότητα τους, λόγω του περιορισμένου χρόνου. Δεδομένου όμως ότι το ζήτημα των έμφυλων διαχωρισμών και ιεραρχίσεων δε θα μπορούσε να εξαντληθεί σε μία κουβέντα, ούτε να αντιμετωπιστεί συγκεκριμένα, η συζήτηση έθεσε τη βάση για τη συνάντηση, επικοινωνία και ενδεχομένως για δράση από κοινού με συντρόφισσες και συντρόφους που έχουν και το ζήτημα των έμφυλων ταυτοτήτων, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, στην αιχμή της δράσης τους.

ΓΙ (Α)

Τ Η Ν

ΕΥΓΟΝΙΚΗ

Η ορθολογικοποίηση της ζωής ως σημείο αναφοράς της σύγχρονης επιστήμης, δεν αποτελεί απλά μια νέα εκδοχή της, αλλά μια ολόκληρη φιλοσοφία πάνω στην οποία είναι δομημένη. Η αντίληψη περί ερμηνείας του κόσμου μέσα από κανονιστικά πλαίσια και μαθηματικές εξισώσεις, όπως και η προσπάθεια να εφευρεθούν

νόρμες που να κωρούν τα πάντα, αντανακλά τον τρόπο με τον οποίο η επιστήμη είναι δομημένη, δηλαδή με όρους ελέγχου και επιβολής. Αναδυόμενη ως μια σύγχρονη θεοκρατία, είναι σε θέση να προσδιορίζει κάθε στιγμή τι αποτελεί κανόνα και τι εξαίρεση, τι είναι υγιές και τι όχι, τι είναι φυσιολογικό και τι ανώμαλο, αποκτώντας μια επεκτατική δυναμική εγκαθίδρυσης διαχωρισμών και τελικά διαμόρφωσης προτύπων. Τα προϊόντα της βιοτεχνολογίας και της γενετικής μηχανικής, καταδεικνύουν ότι η επιστήμη και η παραγόμενη από αυτή τεχνολογία όχι απλά εδραίωνουν τις κυριαρχικές επιλογές, αλλά τις τροφοδοτούν και τις εμπλουτίζουν ακόμη περισσότερο. Σε όλη την ιστορική της διαδρομή εξάλλου, η επιστήμη χρησιμοποιήθηκε ώστε η εξουσία να αναβαθμιστεί, να γίνει πιο αποτελεσματική και πιο διεισδυτική. Το παράδειγμα της ευγονικής και ο τρόπος με τον οποίο χρησιμοποιήθηκε ώστε να στρακθούν και "επιστημονικά" ρατσιστικές αντιλήψεις και να νομιμοποιηθούν οι ήδη υπάρχουσες κοινωνικές ανισότητες, είναι ενδεικτικός για τον τρόπο που η επιστήμη τροφοδοτεί το υπάρχον σύστημα εκμετάλλευσης.

Ο Galton ήταν αυτός που πρώτος το 19ο αιώνα εισήγαγε τον όρο της ευγονικής, εμπνευσμένος από το Δαρβινικό ιδεολόγημα περί επιβίωσης του ισχυρότερου και δυνατότερου, επιβεβαιώνοντας πλέον και επιστημονικά τους κυρίαρχους διαχωρισμούς. Ο πρώτος, οραματιζόμενος τη βελτίωση του ανθρώπινου είδους κατασκεύασε την αντίληψη περί ανωτερότητας μιας συγκεκριμένης ομάδας, φυλής, έθνους ή φύλου. Η κίνηση της ευγονικής προώθησε την αναπαραγωγή ζευγαριών με "επιθυμητούς" χαρακτήρες (π.χ. υψηλό δείκτη ευφυσίας, πνευματικά επιτεύγματα) και επιπλέον τον περιορισμό της αναπαραγωγής σε ζευγάρια με "ανεπιθύμητους" χαρακτήρες (π.χ. διανοητικά καθυστερηση, εγκληματικά συμπεριφορά). Στο όνομα της ευγονικής, η πολιτεία της Ινδία ψήφισε το 1907

τον πρώτο νόμο για τη στειρώση. Το μέτρο επιβλήθηκε σε όσους θεωρούνταν φρενοβλαβείς, κλίθιοι ή διανοητικά καθυστερημένοι, με υπόδειξη μιας επιτροπής ειδικών, ενώ μέχρι τη δεκαετία του '30 το μέτρο επεκτάθηκε και αφορούσε ακόμη αλκοολικούς, εξαρτημένους από ναρκωτικά αλλά και τυφλούς και κωφάλαλους. Τον Ιανουάριο του 1935 έγιναν γύρω στις 20.000 στειρώσεις για λόγους απόλυτα συγγραμικούς με τη φιλοσοφία της ευγονικής.

Οι υποστηρικτές της ευγονικής, πέρα από την ενίσχυση της πνευματικής και πολιτικής ελίτ της χώρας, σκόπευαν στη χάραξη άλλου ένα δρόμου ελέγχου των δυναμικών που αναπτύσσονταν στο κοινωνικό πεδίο. Οι πρακτικές της ευγονικής χρησιμοποιήθηκαν είτε για να καταστείλουν κοινωνικά κομμάτια που εμφάνιζαν παραβατικά συμπεριφορά, είτε για να περιορίσουν πληθυσμιακά εκείνους που για την κυριαρχία δεν αποτελούσαν παρά ένα σώμα παριών, αντιπαραγωγικών και επομένως ζημιόγνων γ'αυτήν πολυεπίπεδα. Επιπλέον, με βάση τις αρχές της ευγονικής, εφαρμόστηκαν μέτρα συρρίκνωσης, με επιλεκτικές διαδικασίες, των μεγάλων μεταναστευτικών ρευμάτων που είχαν αρχίσει να εισέρχονται από τα μέσα του 19ου αιώνα και κατ'επέκταση προωθήθηκε η εδραίωση του ρατσισμού και η νομιμοποίηση, στην κοινωνική συνείδηση, της εκμετάλλευσης των μεταναστών. Ενώ στις ΗΠΑ η ευγονική ως ιδεολόγημα είχε έντονα ταξικά χαρακτηριστικά στη Γερμανία, με τις γνωστές σε όλους γενοκτονίες εκατομμυρίων εβραίων, τσιγγάνων και σλάβων, συνδέθηκε άμεσα με φυλετικούς

όρους. Η φυλετική καθαρότητα πάνω στην οποία απειλήθηκε ο ναζισμός αντανάκλασε την ανάγκη δημιουργίας μιας σφικτά διαμορφωμένης εθνικής ταυτότητας. Η πραγματοποίηση εξάλλου των επεκτατικών βλέψεων της ναζιστικής Γερμανίας, είχε ως απαραίτητη προϋπόθεση την κατάκτηση της κοινωνικής συναίνεσης, γεγονός που ο εθνικισμός ως ιδεολόγημα παρέχει.

Στις μέρες μας, η γενετική μηχανική και η βιοτεχνολογία, αναβάθμισαν τα εργαλεία εγκαθίδρυσης του ιδεολογήματος της ευγονικής. Η γενετική αιτιοκρατία, η άμεση σύνδεση δηλαδή των γονιδίων με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που είτε αφορούν ασθένειες, είτε εξωτερικά γνωρίσματα και συμπεριφορές, προωθείται όλο και περισσότερο και οι αντιλήψεις για "καλά" και "ελαττωματικά" γονίδια, ενισχυμένες με την αξιοπιστία που τους προσδίδει ο επιστημονικός λόγος, αποκτούν όλο και περισσότερο τη κοινωνική νομιμοποίηση. Ασφαλώς, το τι θεωρείται "ελαττωματικό" είναι κάτι που κάθε φορά επαναπροσδιορίζεται σύμφωνα με τους κυρίαρχους μηχανισμούς. Για παράδειγμα ο άνθρωπος πάντα αντιμετώπιζε το γήρας ως κάτι το φυσιολογικό. Πλέον, γενετιστές και φαρμακευτικές εταιρείες,

χρηματοδοτούμενοι από κρατικούς φορείς έχουν ξεκινήσει έρευνες για τη καταπολέμηση του γήρατος αντιμετωπίζοντάς το ως ασθένεια, και υπόσχονται το ξεπέρασμά του με επιστημονικά πλέον ελιξίρια νεότητας.

Από την αποδοχή της ύπαρξης "ελαττωματικών" γονιδίων μέχρι τη παρέμβαση και τη διόρθωσή τους, σηματοδοτείται μια νέα

αντίληψη, μια νέα κίνηση ευγονικής σε μοριακό πλέον επίπεδο. Στον προγεννητικό έλεγχο και τις γονιδιακές θεραπείες, έρχεται να προστεθεί η προεμφυτευτική διάγνωση. Η μέθοδος αυτή παρέχει τη δυνατότητα γνώσης της γενετικής ταυτότητας του εμβρύου πριν την εμφύτευσή του στη μήτρα της μέλλουσας μητέρας και κατέστησε τη δυνατότητα απόρριψης ή αποδοχής του εμβρύου αν αντίστοιχα το γενετικό υλικό του θεωρηθεί "ελαττωματικό" ή "υγιές". Στην ήδη πραγματοποιούμενη διαλογή εμβρύων, προστίθενται και οι γονιδιακές θεραπείες που θα δίνουν τη δυνατότητα στους γονείς να μπορούν να εισάγουν στο έμβρυο συγκεκριμένα γονίδια, ανάλογα με τα χαρακτηριστικά που αυτοί θέλουν να διαθέτει. Η επιστήμη λοιπόν, τάζει ότι έχει κατακτήσει τα εργαλεία για τη δημιουργία ενός ανθρώπου κατά

παραγγελία κι έτσι, από τη φυσική διαδικασία της γέννησης περνάμε στον πλήρη προγραμματισμό της και την πλήρη στρατιωτικοποίησή της, αφού πλέον μιλάμε με όρους ελέγχου, βελτιστοποίησης και ομοιομορφίας.

Ο σχεδιασμός φυσικά αυτού του "βέλτιστου" ανθρώπου, δε μπορεί παρά να συμβαδίζει με τις ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος. Για την κυριαρχία ο δρόμος που ανοίγει η ανάπτυξη της βιοιατρικής, φαντάζει ως ο πιο αποτελεσματικός για την εγκαθίδρυση του ελέγχου της, αφού θα επιβάλλεται από τη γέννηση του ανθρώπου. Για τα αφεντικά, η δημιουργία του ανθρώπου που θα δουλεύει ακούραστα, δεν θα αρρωσταίνει και θα είναι πάντα παραγωγικός, θα εξασφαλίσει όχι μόνο την αύξηση των κερδών τους αλλά και τη μείωση του κόστους για τις ασφαλιστικές δαπάνες. Έτσι κι αλλιώς, η ασθένεια για το καπιταλιστικό σύστημα, είτε με όρους κοινωνικούς είτε με όρους οικονομικούς, αποτελούσε πάντα μια προβληματική συνθήκη. Ήδη στην Ελβετία έχει ψηφισθεί νόμος που επιτρέπει στις ασφαλιστικές εταιρείες να έχουν πρόσβαση στα αποτελέσματα γενετικών εξετάσεων πελατών τους, ώστε να προφυλάσσονται από τα ζημιόγωνα συμβόλαια. Στο ίδιο πνεύμα, αυτό της προφύλαξης από "το ζημιόγONO", σε ένα άλλο όμως επίπεδο, επικράτησε στη Ολλανδία, αποζημίωση στους γονείς ενός εννιάχρονου κοριτσιού που εμφάνισε σωματικά και διανοητικά προβλήματα εξαιτίας μιας χρωμοσωμικής ανωμαλίας με το σκεπτικό ότι η γέννησή της κρίθηκε από το δικαστήριο "εσφαλμένη".

Η σύγχρονη εκδοχή της ευγονικής, εξυπηρετώντας της επιταγές του εμπορεύματος και του θεάματος, εμφανίζει μια μεγάλη δυναμική διεξόδου στο κοινωνικό πεδίο. Οι φαρμακοβιομηχανίες και οι βιοτεχνολογικές εταιρείες, με τη συνεργασία ασφαλών των μηχανισμών του θεάματος που τροφοδοτούν αδιάλειπτα με νέα πρότυπα, διευρύνουν και επαναπροσδιορίζουν την έννοια της ασθένειας ώστε να συμπεριλαμβάνει και καταστάσεις όπως το γήρας, την παχυσαρκία αλλά και την παθολογία του life style, δημιουργώντας ένα ευρύ αγοραστικό κοινό. Ευελπιστούν ότι η αγορά των γονιδίων θα εξελιχθεί σε μια από τις πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις των επόμενων χρόνων. Τα συμπληρώματα διατροφής, τα σκευάσματα για καλύτερες σεξουαλικές επιδόσεις αποτελούν την υλική υπόσταση της νέας φιλοσοφίας για την έννοια της θεραπείας. Η θεραπεία πλέον δεν έρχεται να απαλλάξει από τον πόνο, αλλά να ενισχύσει και να βελτιώσει με φορά προς ένα στενά οριοθετημένο πρότυπο μοντέλο, γνωρίσματα και δυνατότητες που ο κυρίαρχος πολιτισμός επιβάλλει ως υπολειπόμενα.

ΑΠΟ ΤΟ "ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ" ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΕΩΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τον περασμένο Μάρτη παρακολουθήσαμε το πώς οι κοινωνικές συγκρούσεις στο εσωτερικό του γαλλικού κράτους μεταφέρθηκαν από τα υποβαθμισμένα προάσια του Παρισιού σε άλλες συνοικίες της γαλλικής μητρόπολης καθώς και σε πλήθος περιφερειακών αστικών περιοχών της Γαλλίας.

Αφορμή αυτή τη φορά δεν ήταν κάποια γενικότερη κοινωνικά συνθήκη, όπως αυτή που περιγράψαμε στο προηγούμενο τεύχος του Σαμζιντάτ και αφορούσε την εξασθίωση των μεταναστευτικών πληθυσμών που ζουν στα προάσια του Παρισιού. Το ξέσπασμα των συγκρούσεων αυτή τη φορά δεν πυροδοτήθηκε από κάποιο περιστατικό αστυνομικής βίας προς τους "διαφορετικούς" που ζουν στα γκέτο της γαλλικής μητρόπολης.

Η αφορμή ήταν ένα νομοσχέδιο που επικείρσε να προωθήσει το γαλλικό κράτος το οποίο αποτελούσε τμήμα της συνολικότερης αναδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων στο εσωτερικό της Γαλλίας. Και το ξέσπασμα των κοινωνικών αντιστάσεων ξεκίνησε από το πανεπιστήμιο της Σορβόνης και την κατάληψη την οποία πραγματοποιούσαν οι φοιτητές του.

Το νέο νομοσχέδιο αφορούσε το *Contrat Première Embauche* (CPE) δηλαδή το *Συμβόλαιο Πρώτης Απασχόλησης*. Πρόκειται για τη σύμβαση εργασίας που πραγματοποιούν όλα τα άτομα κάτω των 26 ετών στη Γαλλία. Η σύμβαση αυτή επιδιώχθηκε να μεταρρυθμιστεί από το γαλλικό κράτος στα πλαίσια των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που συμβαδίζουν με περισσότερο ευέλικτες και "απελευθερωμένες" εργασιακές σχέσεις. Στο προκείμενο, με το CPE ο εργοδότης στη Γαλλία έχει κάθε δικαίωμα να προβαίνει σε διαρκείς προλήψεις και κυρίως-απολύσεις (χωρίς καμία αποζημίωση) εργαζομένων οι οποίοι δεν έχουν συμπληρώσει δύο χρόνια παραμονής στη δουλειά. Χωρίς καμία απολύτως αιτιολογία. Προφανώς πρόκειται για την οριστική εγκαθίδρυση του μοντέλου του "απασχολήσιμου" που προωθείται τα τελευταία χρόνια στο νεοφιλελεύθερο κόσμο.

Το γαλλικό κράτος παρουσίασε το νέο νομοσχέδιο όχι φυσικά ως νεοφιλελεύθερη επιταγή αλλά ως τη διεξοδικότερη λύση έτσι ώστε να επιλυθεί η αυξημένη ανεργία στο εσωτερικό του. Και φυσικά το νομοσχέδιο έγινε σύντομα νόμος καθώς εισήχθηκε στη γαλλική εθνοσυνέλευση -από τον γάλλο πρωθυπουργό Ντομινίκ ντε Βιλπέν- και ψηφίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες πατώντας πάνω στις σχετικές ρυθμίσεις. Οι ρυθμίσεις αυτές δεν αφορούσαν μόνο τα ποσοστά ανεργίας των γάλλων νέων που φτάνουν στο 25%. Τα προαίματα για την κατεπείγουσα ψήφιση του νομοσχεδίου αφορούσαν την αναγκαιότητα για να μειωθεί η ανεργία των νέων που ζούνε στα "υποβαθμισμένα εργατικά προάσια" η οποία αγγίζει το ποσοστό του 50% και την δίδεν αναγκαιότητα να προληφθούν οι "εκτεταμένες ταραχές" που είχαν σημειωθεί εκεί τον περασμένο Νοέμβριο. Έτσι, με βάση τις νέες ελαστικές συμβάσεις, το γαλλικό κράτος διακήρυξε ότι θα μπορέσει να δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας οι οποίες θα απορροφήσουν τον άνεργο πληθυσμό των προασίων και θα εκτονώσουν τις εξεγέρσεις που ξεσπούν διαρκώς στα γαλλικά γκέτο.

Στην ουσία αυτές οι ευαισθησίες και οι πομπώδεις διακηρύξεις δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από ένα ακόμη ιδεολόγημα του γαλλικού κράτους (αλλά και άλλων κρατών) σύμφωνα με το οποίο η "εργασία"

Εισαγωγή

CPE και γαλλικό κράτος

παρουσιάζεται ως η καλύτερη "αστυνομία" ενώ η μόνη ερμηνεία των κοινωνικών αναταραχών και εξεγέρσεων ακετιζεται με τη συνθήκη της "ανεργίας". Ένα τέτοιο κρατικό ιδεολόγημα δεν μπορεί όμως να παραπλανεί τους υπακόους καθώς τα ζητήματα της εξοθλίωσης και της ανέχειας δεν προκύπτουν μόνο από την "έλλειψη δουλειών" αλλά και από την ίδια τη φιλοσοφία της επίτασης της εκμετάλλευσης που δομείται κυρίως πάνω στις ανισότητες μεταξύ των ανθρώπων (αλλά και στις προσαγές του καταναλωτισμού και των εμπορευματικών σχέσεων). Ακόμη κι αν οι εξαθλιωμένοι των γαλλικών γκέτο έβρισκαν πρόσβαση σε κώρους εργασίας, οι διακρίσεις κι αποκλεισμοί που υφίστανται δεν θα έπαυαν να υπάρχουν. Και πάνω σε αυτές τις διακρίσεις και τους αποκλεισμούς θα νομομοποιούνταν (όπως νομομοποιούνται πάντα) οι δεινότεροι όροι εκμετάλλευσης από τα αφεντικά και οι ληστρικές τους φυσικά διαθεσεις. Τέτοιους όρους επιδίωξε να εγκαθιδρύσει το γαλλικό κράτος με το CPE. Βάζοντας στο στόχαστρό του όχι μόνο τους πληθυσμούς των γκέτο αλλά και φοιτητές, μαθητές, νέους που ζουν σε άλλες συναιές της Γαλλίας.

CPE και αφεντικά

Τα αφεντικά της γαλλικής επικράτειας, αντιμετώπισαν τις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες του γαλλικού κράτους για περισσότερη ευελιξία στις εργασιακές σχέσεις, με αρκετά θαλλωρή. Δεν θα μπορούσαν να κάνουν κι αλλιώς εξάλλου. Ο πρόεδρος της ευρωπαϊκής τράπεζας ανασυγκρότησης και ανάπτυξης και στενός συνεργάτης του Μιτεράν δήλωνε τις ημέρες που καταθέτονταν προς ψήφιση το νομοσχέδιο για το CPE: "Η αναταραχή στα πρόσωπα ξέσπασε λόγω του πολύ χαμηλού ποσοστού απασχόλησής τους: 40% ανεργία! Είκαν δύο να διαμαρτυρηθούν. Η κατάσταση τους είναι απαράδεκτη και τώρα γίνονται προσπάθειες να αλλάξει. Αυτοί οι νέοι άνθρωποι είναι πολύ δημιουργικοί και θέλουν να δουλέψουν. Στην πραγματικότητα θα έλεγα ότι είναι η ευκαιρία της ζωής μας, όπως είναι πάντα οι νεοσφιθέντες. Θα ήταν ένα φοβερό λάθος τόσο εδώ όσο και στις ΗΠΑ να προσπαθήσουμε να σταματήσουμε τη μετανάστευση η οποία, ιδίως στην Αμερική, είναι η βασική αιτία του οικονομικού της σφρίγγου". Λίγο αργότερα κι ενώ το CPE είχε ήδη προκαλέσει αντιδράσεις από τους φοιτητές, εκπρόσωπος των γάλλων επιχειρηματιών σε συνάντησή του με το Γάλλο πρωθυπουργό με θέμα το "μέλλον του CPE" δήλωνε: "Είναι ένας καλός νόμος. Κι ως εκ τούτου θα πρέπει να τον ούσουμε." δίνοντας τις αντιπροτάσεις του στα τραπέζια των συμβιβασμών και του διαλόγου: "Αντιμετωπίζουμε ευνοϊκά το ενδεχόμενο να θεωρείται απαραίτητη η δικαιολόγηση ενδεχομένης απόλυσης νεοπροσλαμβανόμενου όπως επίσης και να μειωθεί ο χρόνος δοκιμαστικής απασχόλησης από τους δύο στον ένα χρόνο." επιμένοντας στο ότι "η απόλυση πρέπει να είναι απόλυτα απολογημένη. Οι νέοι δεν πρέπει να απολύονται χωρίς να γνωρίζουν τον λόγο". Προφανώς τα αφεντικά είχαν ήδη βρει πολλούς λόγους για να κάνουν απολύσεις...

Από τις πρώτες ημέρες εμφάνισης του CPE, πραγματοποιήθηκαν καταλήψεις πανεπιστημίων και σχολείων. Οι πρώτοι που αντιστάθηκαν έμπρακτα στο CPE ήταν οι φοιτητές κι οι μαθητές. Κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει αντίπαλο είτε ταξικά, αφού πολλοί είναι οι φοιτητές-μαθητές κάτω των 26 κι οποίοι εργάζονται στο πλάι της "φοίτησης" τους, είτε κοινωνικά, αφού στην εξέλιξη των καταλήψεων μερικοί φοιτητές επιχειρούσαν να θέσουν συναολικότερα κοινωνικά ζητήματα και δεν περιορίστηκαν αμγώς εναντιώσή τους στο CPE. Οι καταλήψεις πολύ σύντομα αυξήθηκαν ποσοτικά ενώ εκατοντάδες ήταν οι πορείες που διοργάνωνε η συντονιστική επιτροπή των καταλήψεων. Ομοίως αυξήθηκε η συμμετοχή μαθητών και φοιτητών σε αυτές τις καταλήψεις, τις πορείες και τους διάφορους αποκλεισμούς. Το γεγονός αυτό έδωσε τη δυνατότητα να ριζοσπαστικοποιηθούν οι πρακτικές αλλά και οι αντιλήψεις μαθητών - φοιτητών. Έτσι από τη μια βρέθηκε κώρος στις γενικές συνελεύσεις να υποθετηθούν ριζοσπαστικές διαδικασίες και περιεχόμενα, και από την άλλη οι δράσεις έπαιρναν όλο και πιο ρηξικακά χαρακτηριστικά. Στο τελευταίο συνέβαλλε σημαντικά και ο αυθορμητισμός που εκδηλωνόταν σε αποκλεισμούς, πορείες, δράσεις καθώς και η εντεινόμενη κρατική καταστολή.

Παράλληλα όμως με την ριζοσπαστικοποίηση "από τα μέσα", το "κίνημα των καταλήψεων" προσέγγιζαν και οι διάφοροι διαμεσολαβητικοί γαλλικοί μηχανισμοί. Κι αν στην Ελλάδα στο σημείο αυτό θα φανταζόμασταν ότι εμφανίζονται οι κομματικοί εκπρόσωποι των φοιτητικών παρατάξεων, στη Γαλλία αυτοί που προσέγγιζαν το "κίνημα των καταλήψεων" ήταν οι εκπρόσωποι των διάφορων συνδικάτων. Οι φοιτητικές και μαθητικές κομματικές οργανώσεις στη Γαλλία θεωρούνται αποδυναμωμένες έως ανύπαρκτες. Έτσι τα συνδικάτα προσέγγιζαν τις συντονιστικές επιτροπές των καταλήψεων και έθεσαν ζητήματα κεντρικής πολιτικής πάλης. Το γεγονός αυτό είχε ως αποτέλεσμα, σε αρκετές περιπτώσεις φοιτητικών και μαθητικών κινητοποιήσεων, να κηρυχτούν απεργίες σε διάφορους εργασιακούς κλάδους. Όμως ταυτόχρονα, τα ίδια τα συνδικάτα μαζί με τις συντονιστικές επιτροπές των καταλήψεων, άνοιγαν διαύλους επικοινωνίας με τα κρατικά επιτελεία. Ενώ λοιπόν από τη μια φαινόταν στον ορίζοντα μια διασύνδεση διαφόρων κοινωνικών ομάδων στην κατεύθυνση της αλληλεγγύης, από την άλλη η διασύνδεση αυτή αναπαρήγαγε τις στενές διεκδικητικές προς το κράτος αντιλήψεις με τους όρους που θέτει πάντα η δημοκρατία. Τα γαλλικά συνδικάτα κατάφεραν με τον τρόπο που διασυνδέθηκαν με το "κίνημα των καταλήψεων" να επιβεβαιώσουν τη διαμεσολαβητική τους ιδιότητα. Ο ρόλος τους, να μεσολαβούν μεταξύ κράτους και κοινωνίας, επιβεβαιώθηκε και στο "κίνημα των καταλήψεων". Έτσι σγά - σγά ξεκίνησε ο "διάλογος" κι οι απόπειρες να βρεθούν συμβιβαστικές λύσεις με το κράτος. Ο γάλλος πρωθυπουργός Ντε Βιλπέν, πριν από συνάντησή που προγραμματίστηκε εκείνες τις ημέρες με εκπροσώπους φοιτητών δήλωνε: "Ήρθα να τους ακούσω, να αφουγκραστώ τις ανησιές τους και να συζητήσω εναλλακτικές προτάσεις που θα μπορούσαν να βελτιώσουν το νόμο.". Στην ίδια κατεύθυνση κι ο Σαρκοζί έκανε παρόμοιες συμβιβαστικές δηλώσεις λέγοντας ότι "Όταν οι νέοι άνθρωποι βλέπουν τον νόμο ως αδικία, είναι αναγκαίο να απομακρύνουμε την έλλειψη κατασάφησης οργανώνοντας τις συνθήκες για έναν διάλογο και έναν συμβιβασμό". Όμως τις ίδιες ημέρες οι καταλήψεις και οι πορείες έπαιρναν πιο ρηξικακά χαρακτηριστικά σε σημείο να καταμετρούνται συνολικά 2500 περίπου συλλήψεις, εκατοντάδες τραυματισμοί και ένας συνδικαλιστής σε κόμα από κτυπήματα μπάνους.

Τελικά κάτω από αυτήν τη συνθήκη και με τον αντιπρόεδρο της ένωσης πρωτόνων των πανεπιστημίων της Γαλλίας να μεταφέρει στον Ντε Βιλπέν ότι "Η κατάσταση επιδεινώνεται. Είμαστε στα πρόθυρα της αναταξίας. Φοβάμαι ότι, αν αργήσουμε πολύ να αναστείλουμε το νόμο, το κίνημα των φοιτητών δεν θα σταματά με τίποτα", το γαλλικό κράτος οπισθοχώρησε.

Με γεμάτες ειλικρίνεια(!) ανακωνήσεις, ο πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας δεσμεύτηκε να αντικαταστήσει το έμπρακο άρθρο 8 του νόμου για το CPE με "άλλες διατάξεις υπέρ των μη προνομοούμενων

αντιστάσεις και καταλήψεις

νέων που δυσκολεύονται να βρουν εργασία'.

Η αντιμετώπιση του CPE από τους νέους μετανάστες και κατοίκους των προαστίων δεν θεωρείται ενιαία.

Οι περισσότεροι αδιαφόρησαν ολικά απαξιώνοντας από τη μια τις αντιρατσιστικές φωνές των υποσηρών και από την άλλη το ίδιο το νομοσχέδιο. Τα γαλλικά προάστια εξάλλου θεωρούνται ως ένας ουσιαστικός χώρος οι κάτοικοι του οποίου δεν ενθουσιάζονται με την καθιερωμένη και κυρίαρχη πολιτική, ούτε και προσδοκάν λύσεις από αυτή.

Κάποιοι μαθητές σχολείων των γαλλικών προαστίων επικείμενα να συνδεθούν με το 'κίνημα των καταλήψεων' αλλά σε αρκετές περιπτώσεις συνάντησαν αποκλεισμούς και αστυνομικές απαγορεύσεις στην κήρυξη τους προς το Παρίσι αλλά και στο ίδιο το Παρίσι.

Η μαρτυρία του φοιτητή 'Pedro' στις 20/3/08 αντλημένη από το athen.indymedia.org είναι ενδεικτική: 'Όρα 4.28 μ.μ., σταθμός του Nord, μια ομάδα νέων από τα προάστια βρίσκεται στο διάδρομο RER που οδηγεί στο μετρό Barbès και έχουν έντονη συνομιλία με μερικούς στρατιωτικούς. Ένας από τους νέους κατευθύνεται προς το μέρος ενός που πηγαίνει προς το μετρό. Αστυνομικοί καταγράφουν, τον σταματούν βίαια και τον συλλαμβάνουν. Οι σύντροφοί του παραμένουν εκεί οργισμένοι. Πλησιάζω ένα αγόρι που μου εξηγεί ότι έρχονταν στο Παρίσι για να διαδηλώσουν ενάντια στο CPE, και για τα δικαιώματά τους. Ένα νεαρό κορίτσι παίρνει το λόγο μπροστά στους συντρόφους της, και μιλάει για την εξέγερση και για το ρατσισμό. Παρά τη νεαρή ηλικία της, έχει μεγάλη ευκέρεια λόγου. Την πλησιάζω και μου εξηγεί ότι η αστυνομία δεν τους αφήνει να έρθουν στο Παρίσι ή τους συλλαμβάνει καθώς επιστρέφουν από τις διαδηλώσεις. Μιλάει για το δικαίωμά της να διαδηλώνει. Μου διηγείται ένα πρόσφατο περιστατικό, με μια νεαρή κοπέλα που συνελήφθη και χτυπήθηκε από την αστυνομία. Κάποια κραινίσι, και ανασηματικά προβλήματα από τα δακρυγόνα. "Το έκαναν αυτό σε ένα κορίτσι, κίρρε, σε ένα κορίτσι της ηλικίας μου!". Πρέπει να είναι γύρω στα 16, ίσως και λιγότερο. Τον φίλο της τον συνέλαβαν βίαια την ίδια στιγμή, με αποτέλεσμα να του βγει ο ώμος."

Κάποιοι άλλοι, αντιτίθενται στο 'κίνημα των καταλήψεων' αφού το θεωρούν μέρος ενός πολιτισμού τον οποίο από συνείδηση τον έχουν απορρίψει και τους έχει απορρίψει. Χαρακτηριστικό είναι ένα γράμμα το οποίο στάλθηκε από φοιτητή των γαλλικών προαστίων στο indymedia του Παρισιού στις 15/3:

'Μια σκέψη για τους εξεγερμένους...

Στις γενικές συλλεξεις των φοιτητών δεν υπάρχει καμία διεκδίκηση γι' αυτούς που ζουν στα προάστια. Δεν φαίνεται να απασχολούν κανέναν τα γεγονότα του Νοέμβρη και του Δεκεμβρη, ούτε καν τους φοιτητές. Λοιπόν, ραντεβού προσεκώς, όταν αυτοί που βρίσκονται ξανά με το κεφάλι μέσα στο νερό θα αποφασίσουν να δράσουν.

Πληρώνω ότι για μια ακόμη φορά, εμείς που ζούμε στα προάστια είμαστε μόνοι.

Όταν κάποιοι προσπαθούμε να μιλήσουμε για τις εξεγέρσεις που ταρακούνησαν τη χώρα τον τελευταίο καιρό, μας απαντούν ότι αυτό δεν έχει καμία σχέση με το αντι-CPE κίνημα. Σκενούν όμως ότι αυτή η κυβερνητική πρόταση εμφανίστηκε μετά από εκείνα τα γεγονότα. Σκενούν επίσης ότι εμείς είμαστε εκείνοι που βιώνουμε την αβεβαιότητα από πρώτο χέρι, και ότι οι εξεγέρσεις του Νοέμβρη ήταν ακριβώς συνέπεια αυτής της κατάστασης.

Αλλά ξέχασα, αυτά ήταν έργα μερικών εργαζομένων που το μόνο που σκέπτονται είναι να σπείρουν την αταξία. Επικρασιώ για την προπαγάνδα!

Είμαι απογοητευμένος, γιατί και πάλι δεν έχουμε την υποστήριξη των φοιτητών, και βλέπω ότι δε νοιάζεστε, ούτε καν τώρα. Θα θέλαμε να σας δώσουμε να φέρετε στο κίνημα πολιτική ωριμότητα, και μια αίσθηση οργάνωσης.

Αλλά μερικοί φαίνεται ότι μας θυμούνται μόνο όταν τα πράγματα γίνονται ζόρικα, και όταν χρειάζονται ανθρώπινο κρέας για να δεχτεί τα χτυπήματα των κλοπιμ. Και τι σκοπεύετε να κάνετε όταν μερικοί από μας φυλακιστούν ή απελαθούν στις χώρες τους;

Είμαι εναντίον του CPE, αν και κατά βάθος ξέρω πως, ό,τι και αν συμβεί, εμείς θα είμαστε πάντα οι πρώτοι που θα βιώνουμε την εκμετάλλευση και την αβεβαιότητα. Δεν έχω πα ανταπάτες...

Μας έλεγαν συνεχώς ότι οι σπουδές θα επέτρεπαν στη γενιά μας να βγει απ' τα προάστια. Αυτή η γενιά απέκτησε πρόσβαση στη μόρφωση και στην πολιτική κουλτούρα. Αυτή η γενιά καταπνίγει συνέχεια την οργή της ελπίζοντας σε καλύτερες μέρες. Αργά ή γρήγορα όμως, έρχεται αντιμετώπιση με τις διακρίσεις και την αδικία.

Μια μέρα, αυτή η οργή θα εκραγεί.

Μην περιμένετε να είναι ένα σοφί κίνημα, γιατί αυτό που περιέχεται μέσα σε 20 ή 30 χρόνια δε θα μπορούσε παρά να είναι ανεξέλεγκτο. Μην περιμένετε πια τους εξεγερμένους, γιατί καταλάβαμε ότι εμείς είμαστε τα πρώτα θήματα. Οι δράσεις μας θα είναι οργανωμένες, καλά υπολογισμένες και νομομοποιημένες με πολιτικά επιχειρήματα, και σας βεβαιώνω ότι θα πάρουν γρήγορα βίαιη τροπή. Και τότε θα νοιαστείτε, είτε το θέλετε είτε όχι, γιατί το κίνημα αυτό δε θα περιοριστεί μόνο στις συνουσίες.

Όσο θα αδιαφορούν οι πάντες και θα μας κάνουν να αισθανόμαστε ότι είμαστε τα επινδύνα στοιχεία αυτής της κοινωνίας, η οργή μας θα βρίσκει έδαφος και θα μεγαλώνει. Η έκφραση θα είναι τραγική.

Όσο οι φοιτητικές διεκδικήσεις δε θα περιλαμβάνουν την αποφυλάωση και την επιστροφή των εξεγερμένων στη Γαλλία δεν έχω καμία διάθεση να νοιαστώ καθώς, το επαναλαμβάνω, είτε με το CPE είτε χωρίς αυτό, τίποτα δεν αλλάζει για μας.

Καθώς θα αραιώσουμε να ξυπνάμε, εμείς, οι φοιτητές από τα προάστια, θα μπορείτε να μας αποκαλείτε με όλα τα ονόματα: αποβρόσματα, εγκληματίες, σπάστες, τρομοκράτες και πάει λέγοντας. Αλλά, μέσα στην ψυχή και στη συνείδησή μου, δε δίνω πια δεκάρα γι' αυτό...

Εγες, φοιτητής και εγκληματίας του 7-8'.

Τέλος κάποιοι άλλοι κάτοικοι των προαστίων, κατέβαιναν στις πορείες και στις καταλήψεις, για να

ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΑΣΤΙΑ

απαλλοτριώσουν από καταστήματα, από φοιτητές και από διαδελωτές πολύτιμα ή μη αντικείμενα καθώς και για να επιτεθούν σε εκπαιδευτικούς στόχους και την αστυνομία. Αυτή η διαπίστωση ίσως να μην αντιστοιχεί στη γενικότητά της, ωστόσο η δυναμική της εναποτίθεται στην προσωπική εμπειρία του καθενός. Είναι γεγονός ότι μέσα από προσωπικές εμπειρίες συντρόφων, μια τέτοια συνθήκη ήταν υπαρκτή, χωρίς αυτό να είναι το μείζον ζήτημα σε έναν κοινωνικό αγώνα με ετερόκλητα χαρακτηριστικά στο εσωτερικό του. Από εκεί και πέρα, αυτή η συνθήκη -και η προβολή της- διογκώθηκε σκόπιμα από τους μηχανισμούς του θεάματος με σκοπό την απομόνωση των διαδελωτών που προέρχονταν από τα γαλλικά γκέτο και την ευκολότερη καταστολή τους από τις "ομάδες περιφρούρησης" και την αστυνομία. Πολλές φορές ο ιδεολογικός πόλεμος που δέχονταν οι διαδελωτές που προέρχονταν από τα γκέτο του Παρισιού ήταν ανάλογος του ιδεολογικού πολέμου που δέχονταν οι αναρκαίοι οι οποίοι συμμετείχαν ή παρέμβαναν στις κινητοποιήσεις. Οι νομασίες που προοδίδονταν από την κυριαρχία στις δύο αυτές διαφορετικές ομαδοποιήσεις διαδελωτών ήταν "σπάστες" (casseurs) και "μασκοφόροι" (κάτι σαν το εγκώριο κουκουλοφόροι)!

Δικαιολογημένος ή όχι, ο αναστόχος ρασιζμός ο οποίος εκδηλώνεται από κάποιους διαδελωτές οι οποίοι προέρχονταν από τα παρισινά γκέτο, ήταν υπαρκτός. Η περιγραφή ενός φοιτητή που βρέθηκε μπροστά σε μια τέτοια συνθήκη και δημοσιοποιήθηκε στο παρισινό indymedia είναι ενδεικτική. Οι ερμηνείες του για αυτήν την συνθήκη είναι και πάλι ενδεικτικές του πλούτου των απόψεων σχετικά με τα γκέτο του Παρισιού:

"... Οι μικρές ομάδες που κινούνταν περιφερειακά της διαδελωτικής προέρχονταν σίγουρα από τα προάστια και τα περισσότερα -αλλά όχι όλα- τα μέλη τους ήταν μαύροι ή άραβες. Προέρχονται από το βόρειο Παρίσι και τα φτωχά προάστια όπου ένα μεγάλο μέρος των κατοίκων δεν είναι λευκοί. Και είναι πιθανό να έχουν σηματοδοτήσει την άποψη ότι δεν είναι μόνο η κυβέρνηση, η αστυνομία ή η δικαιοσύνη εναντίον τους, αλλά γενικότερα οι λευκοί...

Αυτό που συσχετουν στο μυαλό τους είναι οι αιτίες αυτής της κατάστασης, ποιοι είναι υπεύθυνοι γι' αυτή και πώς μπορεί να αλλάξει. Είναι οργανωμένοι ενάντια στο σύστημα, και βλέπουν τον καθένα που φαίνεται να είναι πιο πλούσιος από αυτούς σαν εχθρό, αν και την ίδια στιγμή αντιλαμβάνονται ότι ο πραγματικός εχθρός τους είναι το κράτος και σπέρνουν την απελπισία τους περισσότερο ενάντια στην αστυνομία παρά ενάντια στους φοιτητές.

Τα παιδιά αυτά είναι άνεργα, ζουν απομονωμένα από τα εργατικά κινήματα, σε περιοχές που αποτελούν κόσμονες ζώνες γύρω από το Παρίσι... Αποτελούν μέρος εκείνου που θα μπορούσε κάποιος να αποκαλέσει "λούμπεν προλεταριάτο", αλλά δε νομίζω ότι θα μπορούσαν να θεωρηθούν εχθροί..."

Κατά τη διάρκεια του "ανήματος των καταλήψεων" ξεδιπλώθηκαν αντιστάσεις που ξεπερνούσαν τα όρια της νομιμότητας τα οποία φρόντιζαν να υπενθυμίζουν και να διασφαλίζουν οι συντονιστικές επιτροπές, τα συνδικάτα, οι ομάδες περιφρούρησης, τα media, ο Σαρκοζί... Οι περισσότερες ανεξέλεγκτες δράσεις δεν προέρχονταν βέβαια από κάποια οργανωμένη πολιτική αντίληψη ή στρατηγική. Ορισμένοι φοιτητές και μαθητές ριζοσπαστικοποιήθηκαν μέσα στις καταλήψεις, στις συνελεύσεις και στη διαρκή ζύμωση, ενώ άλλοι ριζοσπαστικοποιήθηκαν στο δρόμο. Σε κάποιες περιπτώσεις ορισμένοι φοιτητές και μαθητές ριζοσπαστικοποιήσαν την σκέψη τους και τις πρακτικές τους με αφορμή την κρατική καταστολή, τις επιθέσεις των CRS (τα γαλλικά MAT) και τις εκκενώσεις των καταλήψεων από τις ειδικές δυνάμεις. Σε κάποιες άλλες περιπτώσεις, ορισμένοι φοιτητές κλιμάκωναν τον αγώνα με ακτιβισμούς όπως αποκλεισμούς δρόμων, σιδηροδρόμων, σταθμών του μετρό, εμπορικών κέντρων κ.ά. Την ίδια στιγμή οι συγκρούσεις με την αστυνομία στις πορείες και οι επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους ήταν καθημερινή πρακτική. Κομμάτια του αναρκαίου κώρον και των αυτόνομων -όσο είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε- παρακολουθούσαν τα γεγονότα είτε παρεμβαίνοντας είτε από απόσταση. Το σίγουρο είναι ότι στο πλάι των αντιστάσεων που εφέλισσονταν στη Γαλλία εκείνη την περίοδο, δεν εμφανίστηκε κάποια ριζοσπαστική πρόταση στον αντίποδα των επιτροπών και των συνδικάτων. Μεμονωμένες περιπτώσεις ίσως να υπήρξαν αλλά σε καμία περίπτωση δεν υπήρξε συσπείρωση των ριζοσπαστικών κοινωνικών ομαδοποιήσεων στην κατεύθυνση της οργανωμένης στόχευσης και δράσης.

Παρακάτω αναδημοσιεύουμε κάποιες μαρτυρίες και αποσπάσματα από κείμενα που δημοσιεύθηκαν στο παρισινό και το οθνητικό indymedia τα οποία είναι ενδεικτικά της τροπής που πήραν οι αντιστάσεις με αφορμή το CPE.

Αλληλεγγύη στους μαθητές του Drancy!

Συγκρούσεις έλαβαν χώρα έξω από λυκείο του Drancy τη Δευτέρα 20/3/2006 ανάμεσα σε εκατοντάδες μαθητές και μπάτσους. Ένα άτομο συνελήφθη. Το πρωί, 300-500 μαθητές του λυκείου Eugene Delacroix είχαν οργανώσει διαδήλωση ενάντια στο CPE. Τα γεγονότα με την αστυνομία κράτησαν περίπου τρεις ώρες. Τρία αυτοκίνητα πυρολίθθηκαν και ένα λεωφορείο υπέστη καταστροφές κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων. Οι μπάτσοι δέχθηκαν πέτρες και μπουκάλια, και απάντησαν με flashball. Έγινε μία σύλληψη. Ο διευθυντής έκλεισε το σχολικό κτίριο."

Ένπνευση από την εξορισμένη Επιτροπή Κατάληψης της Σορβόννης.

Δευτέρα, 20 Μάρτι 2006

Το πανεπιστήμιο της Σορβόννης, με τους ανέμους του της αιωνιότητας. Γεμάτο από μια ιστορία που ανατολίσθηκε. Δρόμοι μισοτελειωμένοι σαν από μάρμαρο, σαν ένα παγωμένο έλος. "Όταν δεν υπάρχει ήλιος, μόλις να ωρμάξεις κάτω από τον πάγο." Και τότε, πριν δέκα μέρες, ο πάγος άραξε να λιώνει, ένα απόγευμα μέσα στους αιώνες. Μια φωτιά από τραπέζια και τελευταίες ανακοινώσεις: μια φωτιά ψηλότερη από κάθε άνθρωπο, στη μέση της τετράγωνης αυλής, στην αυλή των τελετών. Όχι άλλοι ψιθύροι στις αίθουσες των διαλέξεων, όχι άλλες συζητήσεις στους διαδρόμους, μόνο να προχωρούσαμε μαζί να αναζητήσουμε μια δομή. Αρκίζει. Βλέματα, ουρλιαχτά, πυροσβεστήρες, σκάλες εναντίον των μπάτσων. Το τέρας ξάπνισε.

Οι αρκές είναι πλίθες. Επαύδουν. Νομίζουν ότι διακονώντας μας κατέστρεψαν την νησά που έκανε την εμφάνισή της εδώ. Ανάπτοι. Ανάπτοι και μονότονοι σαν τον βαρύ γόδοι ενός υσαλογοστή του κράνος ενός μπάτσου. Στέλνοντάς μας σε εξορία, απλώς διεύρυναν το πεδίο της δράσης μας. Θα

[δεν υπάρχουν κακοί "σπάστες", δεν υπάρχουν ευγενικοί διαδελωτές, υπάρχουν μόνο οργισμένοι νέοι...]

ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ

εισπράζουν αυτό που τους αξίζει για το γεγονός ότι μας πήραν τη Σορβόνη μας, για το γεγονός ότι μας απέκλεισαν από το χώρο. Εγκυβερτώντας την αστυνομία τους εκεί, προσέφεραν τη Σορβόνη σε όλους τους αποκλεισμένους. Τη στιγμή που γράφουμε αυτή την ανακοίνωση η Σορβόνη δεν ανήκει πια στους φοιτητές, ανήκει σε όλους εκείνους που, με το λόγο ή με τα κοκτέιλ, έχουν την πρόθεση να την υπερασπιστούν.

Από την εξορία μας και μετά, έχουμε μερικές σκέψεις για την κατάσταση του κινήματος.

1. Παλεύουμε ενάντια σε ένα νόμο που πέρασε με πλειοψηφία από ένα νόμιμο κοινοβούλιο. Η ύπαρξη μας και μόνο αποδεικνύει ότι η δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας αμφισβητείται, αποδεικνύει ότι ο μύθος της κυριαρχίας της γενικής συνέλευσης μπορεί να αμφισβητηθεί. Είναι μέρος της πάλης μας να περιορίσουμε, όσο το δυνατόν περισσότερο, την τυραννία της πλειοψηφίας. Όλος αυτός ο κόπος που δίνεται στις γενικές συνελεύσεις μάς παραλύει, και χρησιμοποιεί μονάχα στη μεταβίβαση γραπτής νομιμοποίησης σε ένα μάτσο θλιβερών γραφειοκρατών. Οι συνελεύσεις ουδετεροποιούν κάθε πρωτοβουλία δημιουργώντας έναν θεατρικό διαχωρισμό ανάμεσα στο λόγο και την πράξη. Από τη στιγμή που έχει υπερψηφιστεί απεργία ως την απόσυρση του νόμου περί των ίσων εισοδημάτων, οι γενικές συνελεύσεις θα πρέπει να γίνουν χώροι ατελείωτων συζητήσεων, χώροι για το μοίρασμα εμπειριών, ιδεών και επιθυμιών, τόποι στους οποίους συγκροτούμε τη δύναμή μας, και όλα θεατρικές σκηνές όπου διαδραματίζονται μικρο-διαμάχες για την εξουσία και ίντριγκες για την άσκηση επιρροής στις αποφάσεις.

2. Οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, μολονότι συνεχίζουν τους συνθησιμένους χειρισμούς τους, δεν αποτελούν τόσο σοβαρό εμπόδιο για το πραγματικό κίνημα όσο τα αντανάκλαστικά του πασιφισμού που εξαπλώνονται ανάμεσα μας. Τη νύχτα της εκκένωσης της Σορβόνης, μέρος των φοιτητών δεν είχαν ιδέα γιατί βρισκόταν εκεί ή τι μπορούσαν να κάνουν, πολύ περισσότερο τι έπρεπε να κάνουν. Περιφέρονταν με αγωνία για την ελευθερία που τους προσφερόταν αλλά τους ήταν αδύνατο να την αρπάξουν, γιατί δεν την επιθυμούσαν. Μια εβδομάδα αργότερα, μετά από πολλές καταλήψεις και αναμετρήσεις με την αστυνομία, η βεβαιωμένη ανικανότητά τους δίνει τη θέση της σε μια αθώα θέληση για άμεση δράση. Ο πασιφισμός γίνεται τελικά αυτό που ποτέ δεν έπαινε να είναι: μια καλοπροαίρετη υπαρξιακή παθολογία.

3. Η πάλη αντίκει σε εκείνους που παλεύουν, όχι σε αυτούς που θέλουν να την ελέγξουν.

4. Η αδιάκοπη κίνηση, η κυκλοφορία των πάντων είναι μια παράδοξη συνθήκη για τη λειτουργία της καπιταλιστικής μηχανής. Στο πλαίσιο της ίδιας παραδοξότητας, η διακοπή της λειτουργίας της αποτελεί συνθήκη για την απουσία της. Με τους αποκλεισμούς, παλεύουμε ενάντια στο πλήρες πάγωμα της κατάστασης που θέλουν να επιβάλουν. (...)

7. Μια περίεργη ιδέα στοιχειώνει αυτό το κίνημα, η ιδέα της κατάληψης των πανεπιστημιακών κτιρίων μόνο κατά τη διάρκεια των ωρών εργασίας τους. Μια τέτοια κατάληψη δεν απελευθερώνει το χώρο. Σε μια τέτοια κατάληψη οι προοβέστες, οι διουκτικοί, και οι προφάσεις της εξουσίας συνεχίζουν να μας κάνουν να παιδίζουμε, και το πανεπιστήμιο παραμένει απλώς ένα πανεπιστήμιο. Η αλήθεια είναι ότι από τη στιγμή που καταλαμβάνουμε αυτόν το χώρο πρέπει να τον αποκλείουμε, να τον απουσιάζουμε με πράγματα διαφορετικά από την επιθυμία για επιστροφή στο κανονικό. Πρέπει να σκαλίσουμε γαλίνα το γεγονός ότι δε θα υπάρξει επιστροφή στο κανονικό, και στη συνέχεια να κατοικήσουμε αυτό το μη αναστρέψιμο.

8. Ο εθνικός συντονισμός αντανακλά τη στείριότητα μιας συγκεκριμένης έννοιας της πολιτικής. Οι συνδικαλιστές, τα εκατομμύρια των αριστεριστικών ομάδων και υποομάδων προσφέρουν σε άψυκες γενικές συνελεύσεις πλατφόρμες που έχουν γραφτεί εκ των προτέρων από τις ηγεσίες τους. Μέσα σε μια ατμόσφαιρα που προσεγγίζει εκείνη ενός ακόμη κομματικού συνεδρίου, ο εθνικός συντονισμός δεν υποδεικνύει παρά ένα παιχνίδι εξουσίας οσβετικού τύπου ανάμεσα στα 'όργανα'. Προτείνουμε αντίθετα την ιδέα ενός παράλληλου συντονισμού, ακολουθώντας το παράδειγμα του μαθητικού κινήματος του περασμένου χρόνου, έναν ανοιχτό συντονισμό (consult) που δεν είναι παρά ένας προσωρινός χώρος για να επεξεργαστούμε με πιο εκλεπτυσμένο τρόπο μια εθνική στρατηγική. (...)

10. Κανένα από τα κινήματα των πρόσφατων χρόνων δεν πέτυχε, μέσα σε αλόκληρους μήνες πάλης, αυτό που διακριτικά κατέκτησαν οι εξεγερμένοι του Νοέμβρη μέσα σε τρεις εβδομάδες ταραχών - οι περικοπές της κρατικής βοήθειας στις περιοχές που επηρεάστηκαν ανεστάλησαν, και η χρηματοδότηση των τοπικών προγραμμάτων επαναφέρθηκε. Και όλα αυτά χωρίς καν να διατυπωθούν αιτήματα. Η διατύπωση αιτημάτων σημαίνει να ορίζεις την ύπαρξή σου με τους πολύπλευρους όρους εκείνων που βρίσκονται στην εξουσία, σημαίνει να ομολογείς ότι ο εκθρόνος έχει το πλεονέκτημα. Ακόμα και από τη σκοπιά εκείνων που θέλουν απλώς να κερδίσουν ορισμένα πράγματα, κάτι τέτοιο είναι πλιθίο. (...)

12. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μας πει ότι αυτό που κάνουμε 'δεν είναι νόμιμο'. Δεν πρέπει να βλέπουμε τους εαυτούς μας ως θεατές της πάλης και, ακόμη περισσότερο, δεν πρέπει να βλέπουμε τους εαυτούς μας από τη σκοπιά του εκθρόνου. Η νομιμότητα ανήκει σε εκείνους που πιστεύουν στις πράξεις τους, σε εκείνους που γνωρίζουν τι κάνουν και γιατί το κάνουν. Αυτή η ιδέα της νομιμότητας αντιτίθεται σαφώς σε εκείνη του Κράτους, της πλειοψηφίας και της αντιπροσωπευσης. Δεν αποδέχεται αυτές τις λογικές, επιβάλλει τις δικές της λογικές. Αν η πολιτική συνίσταται στην πάλη μεταξύ διαφορετικών νομιμοτήτων, διαφορετικών ιδεών σχετικά με την ευτυχία, το έργο μας από δω και πέρα είναι να παράσσουμε σε αυτή την πάλη μέσα, χωρίς κανένα όρο εκτός από εκείνο που μας φαίνεται δίκαιο και καρπούμενο.*

***23 Μαρτίου: Άγρια διαδήλωση στη Λιόν.**

Ως γνωστό, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι και επισφαλείς (precaires) είχαν σχεδιάσει να μεταβούν σήμερα από τη Λιόν στο Παρίσι με τρένα που θα τους παρέχονταν δωρεάν από τους σιδηροδρομικούς (είχαν συμφωνήσει καταρχήν).

Έτσι, το πρωί της πέμπτης πολύς κόσμος βρισκόταν στο σιδηροδρομικό σταθμό με σκοπό να μεταβεί στο Παρίσι. Ωστόσο, η SNCF (συνδικάτο των σιδηροδρομικών) αρνήθηκε τελικά να επιτρέψει τη δωρεάν μεταφορά, και συμφώνησε μόνο με το σοσιαλιστικό κόμμα να μεταφέρει 380 άτομα (των

οποίων τα εισιτήρια πλήρωσε το κόμμα, και προφανώς επρόκειτο για μέλη του κόμματος). Όπερ και εγένετο, παρά την ελλιπή απόφαση της διαπανεπιστημιακής γενικής συνέλευσης να μην πάει κανείς στο Παρίσι αν δε σταθεί δυνατό να πάνε όλοι μαζί και δωρεάν. Οι 380 έφυγαν γύρω στις 7.30 το πρωί, και οι υπόλοιποι (περίπου κίλια άτομα) παρέμειναν στο σταθμό ζητώντας από τη SNCF να τους παραχωρήσει δωρεάν τρένα. Ο κόσμος γρήγορα περικυκλώθηκε από CRS που έφτασαν στο σταθμό. Αφού φωνάξανε συνθήματα επί μία ώρα ενάντια στο CPE, τα αφεντικά, το κράτος και τους μπάτσους, εγκαταλείψαμε το σταθμό για να ξανασυγκεντρωθούμε στην πλατεία Camot. Συνελήφθη ένα άτομο.

Καθώς το πλήθος είχε ήδη αυξηθεί σημαντικά, φύγαμε τρέχοντας προς την περιφέρεια στην έξοδο της Poissache. Κατεβήκαμε γρήγορα στο δρόμο και αποκλείσαμε την κυκλοφορία. Περίπου 1.200 άτομα κρατήσαμε κλειστό το δρόμο για μια ώρα. Στην περιοχή έπευσαν CRS. Ακολούθησαν συμπλοκές, και οι μπάτσοι περικύκλωσαν τους διαδηλωτές. Αρχίζουν να χτυπούν με τα γκλομπς, και να ρίχνουν δακρυγόνα. Αναγκάζομαστε να εγκαταλείψουμε το δρόμο. Κάποιοι φίλοι ρίχνουν στους μπάτσους ό,τι βρίσκουν μπροστά τους. Κρατευθώνομαστε και πάλι προς την πλατεία Camot, ανταλλάσσοντας μπουκάλια με νερό, λερόνια και φυσιολογικό ορό για να μουσκεύουμε τα κοσμάκια μας.

Στην πλατεία είμαστε ήδη 2.000, οργισμένοι και αποφασισμένοι. Αφού ξεκουραζόμαστε για λίγο, φεύγουμε για το λικέσι Reaumur για να προτρέψουμε τους μαθητές να βγουν έξω. Εμφανίζονται και πάλι τα CRS, και αυτή τη φορά κατευθυνόμαστε προς το μέρος τους, περνάμε ανάμεσα στα οχήματα των αστυνομικών που φυλάνε το κεφάλαιο, και διαδηλώνουμε μέχρι την Guilloière. Διασκαζουμε τον ποταμό Rhone και όταν ξανασυγκεντρωθήκαμε στην άλλη όχθη είμαστε 2.000-3.000! Οι πιο πασιφιστές διαχωρίζονται, και οι υπόλοιποι σπίνουν οδοφράγματα για να εμποδίσουν τα CRS που έρχονται προς το μέρος μας. Μια αποθήκη μάς παρέχει εφόδια για να εμποδίσουμε τους μπάτσους (σίδερα, κομμάτια από τσιμέντο, ...). Ό,τι είναι πολύ μικρό για οδοφράγμα εκοσμενδοποιείται στα CRS. Πέφτουν ξανά δακρυγόνα. Φεύγουμε τρέχοντας προς τα πάνω για Lyon II και Lyon III, τοποθετώντας εμποδία στους δρόμους. Η άγρια διαδήλωση φτάνει στην πλατεία Guichard, όπου διαλύεται γρήγορα (λόγω της επίθεσης των μπάτσων).

Ενάντια στα αποβρόσματα που λέγονται αφεντικά, πολιτικοί, μπάτσοι, η αυθόρμητη έκφραση της αμφισβήτησής μας αναδείχτηκε αυτό το πρωινό. Όλα μα S.O (services d'ordre = ομάδες περιφρούρησης), όχι άλλα πλαίσια στην πλάτη μας, ζήτη ο αυθόρμητος!

Ενότητα, Δράση, Αυτοδιεύθυνση! Η πάλι συνεχίζεται σήμερα το απόγευμα στις 14.00 στην πλατεία Bebbeco.

"Την Παρασκευή το βράδυ (24/3/2006) επεισόδια σημειώθηκαν στο κέντρο της πόλης του Saint-Denis, βόρειο προάστιο του Παρισιού. Από τις 9 το πρωί μέχρι τις 12 το μεσημέρι σημειώθηκαν συγκρούσεις με την αστυνομία, λεηλατήθηκαν μαγαζιά, και σπύθηκαν οδοφράγματα στους δρόμους. Το γεγονός προκάλεσε ιδιαίτερη αίσθηση, εξαιτίας του πρωινού της ώρας, καθώς και του απρόσμενου της ενέργειας (δεν υπήρχε καλεσιμένη πορεία για την παρασκευή και δεν το περίμεναν).

Η είδηση πέρασε στα φίλα. Αγαπήθηκε από το σύνολο σχεδόν του τύπου (...) Η αστυνομία παρά τις πολλές κλίσεις αρνήθηκε να επέμβει...

Το αμέρι κάνει λόγο για 150 άτομα που συμμετείχαν σε αυτήν την πορεία και τις συγκρούσεις. Τέσσερις αστυνομικοί τραυματίστηκαν. Προσέχθησαν τρεις αντίκοι, εκ των οποίων οι δύο πέρασαν από το εισαγγελέα του Bobigny το απόγευμα της παρασκευής.

Σύμφωνα με το γαλλικό κανάλι TF1 σήμερα το πρωί είχε συγκέντρωση ενάντια στο CPE με συμμετοχή αρκετών εκατοντάδων μαθητών μπροστά από το σχολείο Paul-Eluard, στο Saint Denis. 100 απ' αυτούς ανέτρεψαν αρκετά αυτοκίνητα και έκαψαν δύο.

Το Saint Denis είναι στα βορειοδυτικά του Παρισιού, στο 83ο διαμέρισμα, στο Seine-Saint-Denis, όπου είχαν ξεκινήσει οι ταραχές του Νοέμβρη.

Θυμίζουμε ότι την περασμένη παρασκευή είχαν σημειωθεί και πάλι έντονα επεισόδια στο κέντρο της πόλης του Saint Denis."

3/4/06, Μαχόμενη Γενική Συνέλευση Παρισιού (AG en lutte de Paris),

ανακοίνωση εν όψει της αυριανής διαδήλωσης:

Σε αυτό το κίνημα, η εξέγερση δεν είναι προσωπική, ούτε έχει μπει μέσα σε πλαίσια. Οι μη-συμβολικές πράξεις, όπως οι αποκλεισμοί δρόμων και σιδηροδρομικών σταθμών, πολλαπλασιάζονται, καθώς επίσης και οι συγκρούσεις κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων.

Ωστόσο, είναι αδύνατο για μας να είμαστε ικανοποιημένοι, όταν διαδηλώνουμε όπως το κάναμε μέχρι τώρα. Κι αυτό διότι, καταρχήν, επιστρέφουμε πάντα απογοητευμένοι από αυτές τις παρελάσεις όπου οι κινήσεις μας ελέγχονται, όπου οι διοργανωτές θέλουν να μας διαλύουν την προκαθορισμένη ώρα. Δεύτερον, επειδή αυτές οι διαδηλώσεις είναι επικίνδυνες για όλους όσοι συμμετέχουν, καθώς η αστυνομία και τα συνδικάτα έρχονται σε συμφωνία τόσο σχετικά με τη διαδρομή που θα ακολουθηθεί όσο και, κυρίως, για να τελειώνουν οι διαδηλώσεις σε ένα αδιέξοδο, σε μια παγίδα, προκειμένου να κάνουν ΜΑΖΙ συλλήψεις, να συλλαμβάνουν όσο το δυνατόν περισσότερους μεταξύ εκείνων που αρνούνται να διαλυθούν και να περιμένουν την επόμενη 'μέρα δράσης'. Κατά τις 4 τελευταίες παρελάσεις αυτού του είδους, έγιναν περίπου 1.300 συλλήψεις. Με αποκορύφωμα τη διαδήλωση της 28ης Μαρτίου, όπου η συνεργασία ανάμεσα στην αστυνομία και στις ομάδες περιφρούρησης των συνδικάτων ήταν άψογη, με αποτέλεσμα να συλληφθούν 600 διαδηλωτές.

ΛΥΓΙΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Τρίτη 4 Απριλίου

Αν θέλετε να βγείτε από τις γραμμές και να συμμετάσχετε σε μια άγρια διαδήλωση, ενωθείτε με την πορεία πίσω από τη μεγάλη κόκκινη σημαία και τη μεγάλη μαύρη σημαία. Να είστε έτοιμοι!

ΠΑΡΙΣΙΕ ΟΡΓΟΙΟ, ΣΥΓΙΝΑ!

Μαχόμενη Γενική Συνέλευση Παρισιού, 3 Απριλίου 2006

(από δελτίο τύπου της Επιτροπής Αγώνα των μαθητών και φοιτητών του Πανεπιστημίου της Mirail):

"Εμείς, οι μαχόμενοι φοιτητές και μαθητές της Τουλούζης, καταλάβαμε τα γραφεία της διεύθυνσης εργασίας και απασχόλησης (...)

Εμείς, οι φοιτητές και μαθητές της Τουλούζης, αποφασίσαμε να ριζοσπαστικοποιήσουμε τις ενέργειές

μας, καθώς η κυβέρνηση αγνοεί αυτό το αυξανόμενο μαζικό κίνημα. Αυτή η κατάληψη αποτελεί μόνο ένα πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση, και δε θα διατάσουμε στο μέλλον να το επαναλάβουμε ή ακόμη να οξύνουμε περισσότερο αυτή τη μορφή δράσης. Είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε το κίνημα, όσο η κυβέρνηση αρνείται να αποδεχτεί τα αιτήματά μας, δηλαδή την απόσυρση του νόμου περί ίσων ευκαιριών και την κατάργηση του CNE. Μόνο τότε θα συμφωνήσουμε να διαπραγματευτούμε. Αν η κυβέρνηση επιμένει στις θέσεις της, θα την καλέσουμε να παραιτηθεί. Σήμερα, αγωνιζόμαστε για το μέλλον μας, και για το λόγο αυτό δεν πρόκειται να συμβιβαστούμε.'

'ΠΑΡΙΣΙ, ΟΡΘΙΟ, ΣΥΓΙΝΑ'

Ψηφίστηκε στη Γενική Συνέλευση Toibiac Sorbonne, και κοινοποιήθηκε στη Γενική Συνέλευση της Nanterre.

Ραντεβού σήμερα το βράδυ στις 20.30 ακριβώς, στην Belleville

ΠΑΡΙΣΙ ΟΡΘΙΟ, ΣΥΓΙΝΑ'

Εδώ και πολλές εβδομάδες, ο κόσμος κερδίζει το δρόμο, τα πιο πολλά σχολεία και πανεπιστήμια τελούν υπό κατάληψη: επιδρομικοί δασμοί και οδοικοί άξονες αποκλείονται σε τακτά διαστήματα.

Η σπύδα που άναψε τη φωτιά: η απόσυρση του νόμου για την ισότητα των ευκαιριών. Καθώς περνάει οι μέρες, ορισμένες μορφές πάλης ξεφεύγουν από τα συμβατικά πλαίσια. Ο αυθορμητισμός ξεπερνά τις λέξεις που καλούν στη διατήρηση της τάξης. Ο ενθουσιασμός και η αποφασιστικότητα που αναδύονται ξεπνάνε μια επιθυμία πολύ βαθύτερη. Αυτή η πάλη είναι η ευκαιρία να συντρίψουμε συλλογικά τη σιωπηρή παραίτηση απέναντι σε όλα εκείνα που υπομένουμε καθημερινά. Σε αυτή την κοινωνία, το γεγονός και μόνο της συντήρησής της μας καταδικάζει στην απομόνωση, στην εξουθένωση, στην αλήθεια. Παρόμοια, οι χώροι που έχουμε για να ζήσουμε περιστέλλονται: αστυνομικοί έλεγχοι, ομαδικές συλλήψεις, κάμερες που μας επιτηρούν, φύλαξη των πάντων, δημόσιοι χώροι πλαισιωμένοι από απαγορεύσεις. Η πόλη μετατρέπεται σε φυλακή, γίνεται αβιωτή. Μήπως δεν έχουμε καλούς λόγους για να εξεγερθούμε;

Σήμερα το βράδυ θα είμαστε στο δρόμο για να βγούμε από τους χώρους εκείνους που έχουν αποδοθεί στον εαυτό, από εκείνες τις διαδρομές που τόσο ευγενικά μας έχει παραχωρήσει η αστυνομία με σκοπό να καναλιζάρει την έκρηξη της δυσφορίας μας.

Να διαδηλώσουμε μαζί κάτω από τα σπύδα μας, να επανοικειοποιηθούμε τις γειτονιές και τις πόλεις μας, αυτές είναι οι συλλογικές εμπειρίες που θα μας επιτρέψουν να μοιραστούμε τις στιγμές της πάλης, αυτές είναι οι στιγμές της ζωής.

Να βγούμε από την ηρεμία της καθημερινότητάς μας: η άγρια διαδήλωση είναι η έκρηξη της καρδιάς και της οργής. Ελευθερωί να τραγουδήσουμε, να φωνάξουμε, να γράψουμε στους τοίχους, να καταστρέψουμε τα σύμβολα της καπιταλιστικής καταπίεσης, να φτιάξουμε οδοφράγματα. Αυτές οι πρακτικές δεν έχουν όρια, είναι άρρηκτα συνδεδεμένες μεταξύ τους, και συμμετέχουν σε μια κοινή επιθυμία. Τα media εφευρίσκουν τη 'ράτσα' εκείνη που ονομάζουν σπάστες, και σηματοποιούν τις πράξεις που αποκαλούν 'βίαιες'. Αυτή η βία ούτε καινούρια είναι, ούτε προκαλεί έκπληξη. Ενοσρκώνει την αποφασιστικότητά μας να παλέψουμε. Υπάρχουν πολλά πράγματα να δημιουργήσουμε, υπάρχουν πολλά πράγματα να καταστρέψουμε.

Λίστα με προτεινόμενα αντικείμενα: μπογιές, γυαλιά καταδύσεων, καθάρες, πυροτεχνήματα, λεμόνι, οάλπγγες, βιολοντσέλα, σαξόφωνα, σημαίες, άρπες, εσάρπες, μάσκες, τρομπόνα, χαρούμενα πυρομαχικά.

6/4/2006

Την Τρίτη 11/4/2006 το απόγευμα έγινε αυτοδιευθυνόμενη διαδήλωση στο Μονπελιέ. Συμμετείχαν περίπου 1.000 άτομα (φοιτητές, μαθητές και άλλοι). Η διαδήλωση κατέληξε στο κτίριο της νομαρχίας. Παρά το κάπως διατακτικό ξεκίνημα, σταδιακά ο λόγος άρσασε να απελευθερώνεται, και επισημάνθηκαν τα βλαβερά στοιχεία αυτής της κοινωνίας: οι συνθήκες εκμετάλλευσης, οι συνθήκες κατοικίας, υγείας, οι φυλακές που ξεχειλίζουν, η διατροφή κ.λ.π. Η άρνηση αυτής της εμπορευματοικής, βίαιης, αλλοτριωτικής κοινωνίας αποτυπώθηκε στους τοίχους του κτιρίου της νομαρχίας. Στη συνέχεια έγινε δεκτή πρόταση να παιχτεί το 'παιχνίδι των 10 δευτερολέπτων': καθώς οι βιτρίνες των καταστημάτων εκθέτουν επδευκτικά την ακρίβεια της ζωής, απαιτούμε το κλείσιμο αυτών των απεχθών χώρων επίδειξης και επιθετικότητας' η διαδήλωση φτάνει μπροστά από ένα κατάστημα και ενημερώνει τους

εμπόρους ότι έχουν στη διάθεσή τους 10 δευτερόλεπτα για να κατεβάσουν τα ρολά. Θα χρειαστούν περισσότερα από 30 δευτερόλεπτα, ωστόσο τα ρολά αραίζουν να κατεβαίνουν το ένα μετά το άλλο στην οδό St. Guithem. Οι 'μπλε' μας εμποδίζουν να προχωρήσουμε παραπέρα, κάνουν εφόδους, αλλά χρησιμοποιούμε κάδους για να τους εμποδίσουμε. Όταν φτάνουμε στην πλατεία comédie δεν είμαστε πάνω από εκατό άτομα. (...)

"Την Τρίτη 18/4/2006 -όπως και τη Δευτέρα 17/4/2006- πραγματοποιήθηκε αποκλεισμός του 'υπερ-κέντρου' CUN, αποκλείοντας την είσοδο από όπου μπαίνουν οι εργαζόμενοι. Η πλειονότητα των εργαζομένων υποστήριξαν τη δράση μας, έμειναν και συζήτησαν μαζί μας. Όταν έφτασαν οι μπάτσοι και ο δήμαρχος, οι εργαζόμενοι τους προειδοποίησαν ότι, αν οι μπάτσοι κάνουν εφόδο στους φοιτητές, δε θα δουλέψουν για ολόκληρο το απόγευμα. Ένα όμορφο παράδειγμα αλληλεγγύης..."

Στις ημέρες μας 382 πανεπιστήμια και σχολές από τα 452 συνολικά που υπάρχουν στην Ελλάδα, βρίσκονται σε κατάληψη. Οι φοιτητές εναντιώνονται με αυτόν τον τρόπο σε μια πρόταση νόμου (γνωστός κι ως 'νόμος πλαίσιο') για τη μεταρρύθμιση της λειτουργίας των ανώτερων και ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Αν και δεν έχει ομοιοτύπες με τη μεταρρύθμιση του CPE στη Γαλλία, το σκεπτικό της συγκεκριμένης μεταρρύθμισης που επιδιώκει το ελληνικό κράτος προέρχεται από την ίδια φιλοσοφία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Στην κατεύθυνση αυτή κινείται εξάλλου το ελληνικό κράτος χρόνια τώρα. Στην κατεύθυνση αυτή εισήχθησαν στην Ελλάδα -πρόσφατα- νόμοι που ελαστικοποιούν τις εργασιακές σχέσεις, απελευθερώνουν το ωράριο, εξασφαλίζουν το "διευθυντικό δικαίωμα", ιδιωτικοποιούν σταδιακά τις "υπηρεσίες κοινής ωφέλειας" κτλ. Και σύμφωνα με την επίσημη κυβερνητική έκφραση και τις συναντήσεις αρμοδίων υπουργών στο Μέγαρο Μαξίμου, στόχος μετά την μεταρρύθμιση του καθεστώτος των πανεπιστημίων και των Τ.Ε.Ι. είναι η μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού.

Σε πρόσφατη σύνοδο κορυφής των ηγετών της ευρωπαϊκής ένωσης η οποία πραγματοποιήθηκε τις ημέρες όπου στη Γαλλία εξελισσόταν το "κίνημα των καταλήψεων" ο πρωθυπουργός της Ελλάδας δήλωνε τις προθέσεις του:

"Δομητικά για την πραγματοποίηση μεγαλύτερης επένδυσης στη γνώση και την καινοτομία, απελευθέρωση των επιχειρηματικών δυνατοτήτων -ιδιαίτερα των μικρομεσαίων επιχειρήσεων- και αύξηση των ευκαιριών απασχόλησης για ευαίσθητες κατηγορίες του πληθυσμού, όπως είναι οι γυναίκες και οι ηλικιωμένοι... οι μεταρρυθμίσεις θα συνεχιστούν αφού η Ελλάδα, σε αυτήν την προσπάθεια των μεταρρυθμίσεων, ξεκίνησε πρόσφατα, από σχετικά χαμηλή θέση... οι μεταρρυθμίσεις αυτές είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της κυβερνητικής πολιτικής..."

Οι προθέσεις αυτές συμβαδίζουν με τις ορέξεις του ΣΕΒ και των διάφορων παραγόντων του ελληνικού κεφαλισμού. Πρόσφατα μάλιστα, στην κατεύθυνση της εκτόνωσης των εργατικών κινητοποιήσεων και της υλοποίησης "ρεαλιστικών πολιτικών" στα τραπέζια διαλόγου με τον ΣΕΒ και το ελληνικό κράτος, η ΓΣΕΕ εξασφάλισε την εργασιακή ειρήνη με τις σχετικές διευθετήσεις που πραγματοποίησε για το όριο των αυξήσεων των μισθών και τις κατώτατες τιμές τους.

Έτσι, το ελληνικό κράτος, δοκιμάζοντας παράλληλα τα όρια των αντιστάσεων, προχωρεί σε νέες μεταρρυθμίσεις. Και αυτή τη φορά επιδιώκει να μεταρρυθμίσει τη λειτουργία ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Αν εξετάσει κανείς το "πλαίσιο νόμου" θα διαπιστώσει ότι αυτό εισάγει το καθεστώς της μικρότερης ανοχής στο χρονικό περιθώριο έως την ολοκλήρωση των σπουδών του κάθε φοιτητή, περιορίζει την δωρεάν διανομή βιβλίων, καθιερώνει αφαιρετικές ρυθμίσεις στην έννοια του σούλου και διευκολύνει τη δυνατότητα άρσης του. Παράλληλα εξετάζεται ένα άλλο νομοσχέδιο για την ίδρυση και λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Οι αντιστάσεις που προέβλεπαν -έως τώρα- οι ντόπιοι φοιτητές περιορίστηκαν στα αιτήματα περί "δωρεάς δωρεάν παιδείας" και "κατάργησης των αντικειμενικών νόμων". Μπροστάρθηκε σε αυτόν τον αγώνα βρέθηκαν κάποιες αριστεριστικές παρατάξεις φοιτητών. Με τον καιρό οι λίγες καταλήψεις πανεπιστημίων αυξήθηκαν και εν συνεχεία προκλήθηκε ένα αλυσιδωτό ξέσπασμα καταλήψεων ανά την Ελλάδα. Ωστόσο, αυτό που εξέπληξε όλους σε σχέση με τις αντιστάσεις που εκδηλώθηκαν απέναντι στο "νόμο πλαίσιο", δεν ήταν μόνο η μαζικότητα των καταλήψεων αλλά και η συμμετοχή σε αυτές. Μάλιστα, τις τελευταίες ημέρες γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στα μεγέθη των γενικών συνελεύσεων των διαφόρων σχολών τα οποία παρομοιάζονται με τα ανάλογα μεγέθη των συνελεύσεων που πραγματοποιούνταν την εποχή της μεταπολίτευσης. Τα αμφιθέατρα των σχολών γέμισαν από φοιτητές που παράτησαν την εξεταστική καθημερινότητά τους, ποικίλες εκδηλώσεις και ζυμώσεις φοιτητών πραγματοποιήθηκαν εντός των καταλήψεων και αρκετές πορείες φοιτητών έγιναν στους δρόμους με απείθαρκες διαθέσεις.

Αυτήν τη μαζικότητα ορέχθηκαν και τα ελληνικά "σοσιαλδημοκρατικά" και αριστερά κόμματα τις τελευταίες ημέρες με αποτέλεσμα οι εκπρόσωποί τους να προβαίνουν σε συνεχείς δηλώσεις προστατευτισμού του "κινήματος" προσαρμόζοντας φυσικά να εισπράξουν την ανάλογη πολιτική υπεραξία.

Σε πολλές περιπτώσεις, αναρχικοί κι άλλα ριζοσποστικά κομμάτια των σχολών, έθεσαν συνολικότερα ζητήματα που αφορούν την εναντίωση στην επιδιωκόμενη αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος αλλά όχι μόνο. Επιχείρησαν να στραφούν συνολικά στην επίθεση που κάνουν το κράτος και τα αφεντικά στην κοινωνία, εισάγοντας νέους νόμους -σε κάθε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριοποίησης- οι οποίοι εξασφαλίζουν όλο και πιο εντατικές συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Και ενάντια σε αυτήν τη συνολικότερη συνθήκη βρέθηκαν στους δρόμους, στο πλάι των υπόλοιπων φοιτητικών κινητοποιήσεων. Η μαζικότητα των καταλήψεων και των πορειών καθώς και οι ανεξέλεγκτες συγκρούσεις με τις δυνάμεις της αστυνομίας που διαδραματίστηκαν κυρίως στους δρόμους της Αθήνας τις προηγούμενες ημέρες (αναφορά γίνεται στη σελίδα του Σαμιζντάτ "νέα από το δρόμο"), ήδη έχουν προκαλέσει την συστολή των κρατικών διαθέσεων για την ψήφιση του "νόμου πλαισίου".

Με στόχο την εκτόνωση των κινητοποιήσεων, το ελληνικό κράτος εξετάζει την αναβολή της ψήφισης του νόμου και ανοίγει διάλυση επικοινωνίας με κόμματα και παρατάξεις για να εξασφαλίσει την ανάλογη κοινωνική συναίνεση στις επιλογές της, όποτε κι αν αυτές υλοποιηθούν.

Το κατά πόσο κάτι τέτοιο θα γίνει δεκτό και ανεκτό από όσους αυτές τις ημέρες βρέθηκαν στις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις, θα το δούμε στους δρόμους...

13/6/2006

σύνδεση με την ελληνική πραγματικότητα

Ιράν απόψε αυτοσχεδιάζουμε

Η συνεχιζόμενη κρίση στο Ιράν είναι απότοκο των ευρύτερων (γεωπολιτικών και μη) ανακατατάξεων που προκάλεσε η "προχειροφτιαγμένη" επέμβαση των ΗΠΑ και των προθύμων συμμάχων της στο Ιράκ. Και ενώ η γεωμετρία των ηγεμονικών σχεδιασμών φτάνει διαρκώς ακραία κατάματα πόλεμου τον τελευταίο χρόνο, αναφορικά με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, τους δύο τελευταίους μήνες, οι αναλύσεις των "ειδικών", οι επίσημες, ανεπίσημες και ημιεπίσημες διακηρύξεις και αναγγελίες εκατέρωθεν, οι πύρινες ρητορικές, οι διεθνείς πρωτοβουλίες, η κλιμάκωση της έντασης, οι στρατηγικές και πάει λέγοντας, μοιάζουν υπέρ του δέοντος αντιφατικές, αντικρουόμενες και "συνακουμένες". Οι εκατέρωθεν αδυναμίες, δομικές ή μη, αφοσιωτάσσουν διαρκώς το πολιτικό τοπίο, στο βαθμό, που τη μια μέρα όλοι να μιλούν για πόλεμο και την άλλη για συναινετικές και διπλωματικές διαδικασίες. Δεν πρόκειται για θέατρο παραλόγου, ούτε βέβαια για κομπάρους που βουλιάζουν σε ρόλους που τους διαφεύγουν. Είναι ένας "αυτοσχεδιασμός" επαγγελματιών του αίματος.

Για το αμερικάνικο κράτος, το Ιράν συνεχίζει να αποτελεί ένα μεσοπρόθεσμο στόχο εξόντωσης, με το οποιοδήποτε πρόσχημα θα αναποκρίνεται στο ιδεολόγημα του αγώνα για την "παγκόσμια ασφάλεια". Παρά' αυτά, το βάλιμά του στην ιρακινή ενδοκρά, η εντεινόμενη αντίσταση των ιρακινών, το εθνοτικό-θρησκευτικό χάος που έχει προκαλέσει (σε βαθμό που να μην είναι λειτουργικό για τους σχεδιασμούς του), κάνει οποιοδήποτε επόμενο πολεμικό σχεδιασμό ανέφικτο. Κατά πρώτον, ο αμερικάνικος στρατός βρίσκεται και θα βρίσκεται για πολύ καιρό ακόμη "όμπρος" του ιρακινού χάους, χωρίς κανένα άλλο δυνατό προσανατολισμό. Ο βασιλικός κορμός του hi-tech στρατού, δεν μπορεί να απλώσει την ενεργειακή του "φροντίδα" σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου, τουλάχιστον στο βαθμό που αυτό απαιτεί κατοχή των ανυπότακτων εδαφών. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, το στρατιωτικό αυτό βάλιμα, επέφερε και τους ανάλογους "αναστοκασμούς" στο εσωτερικό του ακληρού πυρήνα του αμερικάνικου κράτους. Τα λεγόμενα "γεράσια" και τα λεγόμενα "περιστέρια" (που δύσκολα αντιλαμβάνεται κάποιος πως εναλλάσσουν μεταξύ τους τα "γαμπά νάκια" και τους "κλάδους ελιάς"), ερίζουν για την ορθότητα του γενικού σχεδιασμού στη μέση ανατολή. Η μετοστροφή από την απόλυτη επιθετικότητα στη "λειτουργική απειλή" και τη συνδιαλλαγή, είναι κομμάτι μιας ανάγνωσης που θέλει τη σταθερότητα στο Ιράκ να περνάει μέσω Τεχεράνης. Μια από τις φυγόκεντρες δυναμικές που προκάλεσε η επέμβαση των σταυροφόρων στο Ιράκ, ήταν η ανάδειξη του Ιράν σε ρηθιστή της κατάστασης όχι μόνο στο εσωτερικό της γειτονικής του χώρας (μέσω των σχέσεων εξάρτησης της σιτικής πλειοψηφίας), αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της μέσης ανατολής. Η ταυτόχρονη απαξίωση από την πλευρά των ΗΠΑ των αγαστών τους σχέσεων με τα υπόλοιπα καθεστώτα της περιοχής (απ' Εσουδική Αραβία) αλλά και τις αδυναμίες αυτών των καθεστώτων να αποτελέσουν σπρεϊ αναφοράς των μουσουλμανικών πληθυσμών ενάντια στις ΗΠΑ, έκαναν κέντρο του ισλαμικού αντιαμερικανισμού το Ιράν. Όλα αυτά από μόνα τους μπορούν να το καθιστούν δόκιμο στόχο των όπλων της "διεθνούς κοινότητας", ταυτόχρονα όμως αποκτά μια υπόσταση δύναμης η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τους δυτικούς ώστε να αποσπάσει την προσοχή στην ευρύτερη περιοχή. Και επειδή η ιστορία των "αντιτρομοκρατικών" πολέμων έχει αποδείξει πως τα αντίπαλα μέτωπα ποτέ δεν ήταν ευθύγραμμα (με χαρακτηριστικό

παράδειγμα την σιωπή των μουλάδων της Τεχεράνης στον πόλεμο του Αφγανιστάν), η διεθνής διπλωματική επαναπροσέγγιση του "ιρακικού προβλήματος" έχει σαν στόχο την ιρακινή σταθεροποίηση. Αυτό οι ιρανοί κυρίαρχοι το γνωρίζουν καλά και προσπαθούν να προστατεύσουν τα δικά τους συμφέροντα πάνω στις ζωές των θυωμένων και αντιπετοκόμενων ιρακινών πληθυσμών. Η εξίσωση όμως για τους σταυροφόρους γίνεται δύσκολη, ειδικά από τη στιγμή που οι δυτικοί τους σύμμαχοι, είναι κάτι παραπάνω από απρόθυμοι στο να σφουθήσουν πίσω από μια νέα επιθετική (με όρους πολέμου) πολιτική των ΗΠΑ. Αυτό που χρειάζεται είναι ένας λίγο πιο ευέλικτος μακαβελισμός από τον μακαβελισμό των F16. Το σύρσιμο της "παγκόσμιας κοινότητας" στο τραπέζι διαλόγου για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, δεν είναι μόνο ένα κομμάτι "διεθνοποίησης" του προβλήματος, αλλά και προέκταση της πολιτικής της σταδιακής απομόνωσης του Ιράν. Η στοχοποίηση της Τεχεράνης, αφορά ολόκληρο το παιχνίδι ελέγχου της περιοχής και επιβεβαίωσης του δόγματος ασφάλειας. Αυτό που τίθεται πλέον ανοικτά, δεν είναι η αναγκαιότητα ενός μαζικού στρατιωτικού πλήγματος του Ιράν, αλλά μια "καθεστωτική αλλαγή" με τον όποιο τρόπο. Είτε τη συνεργασία του καθεστώτος με τις δυτικές επιλογές, είτε την ανατροπή του, η οποία και θα ανοίξει τις πόρτες για μια διεθνή (και στρατιωτική) παρέμβαση διαφύλαξη της τάξης. Κάποιοι ευρωπαίοι "ειρηνόφιλοι", έχουν αρχίσει να μιλούν για μια νέα σελίδα που ανοίγεται για την διασφάλιση της παγκόσμιας ασφάλειας, από τη στιγμή που οι ΗΠΑ σταμάτησαν να συμπεριφέρονται με την επιθετική μονομέρεια που τις χαρακτήριζε μετά την 11/9.

Η σχεδόν μυθιστορηματική, αριστεροδεξιά αντιαμερικανική αφήγηση της ιστορίας, μπορεί να φαντασθούνε διαρκώς αντιιμπεριαλιστικά μέτωπα ενάντια στο ροναδικό εχθρό, τις ΗΠΑ, παράλληλα όμως έχει διαστρέψει (και αυτή τη φορά) την πραγματικότητα. Το Ιράν βαφτίζεται προαιώνως εχθρός των αμερικάνων και του "υποκρίριου" σιωνισμού. Μια πιο προσεκτική ματιά στα τελευταία 25 χρόνια της Μέσης Ανατολής αναδεικνύουν πως οι θρησκευτικοί ηγέτες του Ιράν παίζουν σε πολλά τραπέζια (αυτά που θα διασφαλίσουν καλύτερα τα συμφέροντά τους): από τη μία πύρινο λόγοι για την εξαιφάνιση του Ισραήλ από το χάρτη και την ίδια στιγμή business. Είναι χαρακτηριστικό το άρθρο των NY Times (φερέφωνο της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής) από το ότι και τόσο μακρινό 1992 (την εποχή που το Ισραήλ μετέστρεψε την πολιτική του, επιδιώκοντας την παγκόσμια στοχοποίηση του Ιράν): "Για χρόνια το Ισραήλ ήταν πρόθυμο να κάνει business με το Ιράν, την ίδια στιγμή που οι μουλάδες μιλούσαν για καταστροφή της σιωνιστικής οντότητας. Τι αλλάζει τώρα". Αυτά όμως, ίσως τα γνωρίζει καλύτερα η παλαιστινιακή κοινωνία, που τότε όπως και τώρα, κόρταινε και κορταίνει μονάκα με πύρινους λόγους από το "αδελφό" Ιράν.

Ένας ακόμη υποδόκιμος μύθος είναι η ακεραιότητα της ιρακινής κοινωνίας με τα κηρύγματα των αφεντικών της. Η πίσση για την "ιρακινή κοινωνία αθροίζεται ολόσεν και περισσότερο ενάντια της, αφού οι επιλογές της περιορίζονται είτε σε μια άνευ όρων συμμαχία με τους ντόπιους ηγεμόνες της (αφού κάθε κομμάτι αντίστασης σε αυτό, θα απομονωθεί και θα κτυπηθεί ως προδοτικό), είτε στο να γίνουν οι δόκιμοι στόχοι των δυτικών βομβών. Στο εσωτερικό του Ιράν (παρόλο που οι συνθήκες έχουν κάνει το καθεστώτ "ημιότερο" στην αντιμετώπιση των απεικλήσεων από την ισλαμική πηκή, πράγμα και το οποίο δέκναι το φέβο του καθεστώτος για την αυξανόμενη κοινωνική δυσραρέσκεια), η ντόπια κοινωνία ασφικτιά από την θρησκευτική μέγγελη των αγατολλάδων, με τις αντιστάσεις όμως να περιορίζονται αποκλειστικά σε ένα ροναδικό προσομικό επίπεδο. Και δυτικούς,

πολύ δύσκολο μπορούν να καγκώσουν απέναντι στη σιγή θανάτου και ταπεινώσης που βρηνει πάνω τους εναλλάξ, ο ισλαμικός νόμος και η "πεφωτισμένη" δικτική δημοκρατία. Το ιρανικό καθεστώς από την πλευρά του, αυξομειώνει την αντιδικτική του μορφοεισαγωγής των περιστάσεων. Είναι χαρακτηριστικό της παρελευστικής του πολιτικής, ότι οι ρητορείες της άρνησης του Ολοκαυτώματος και της εξαφάνισης του Ισραήλ ακούγονται μόνο από τα κείλη του προέδρου Ακροντινιτζάνι. Κατείς άλλος, "ιθύνοντας τους" του Ιράν δεν έχει ξεστομίσει παρόμοια λογύδρια. Αυτό μπορεί να διαβαστεί και ως σημείο που αναδεικνύει ότι τα κυρίαρχα μπλοκ εξουσίας στο Ιράν έχουν σημαντικές διαφορές - μεταξύ τους για την εξωτερική πολιτική του καθεστώτος, παρόλ' αυτά οι "παρεκκλίνουσες" πολιτικές συναντιούνται στο ίδιο σημείο: αυτό που προέχει είναι η καλύτερη τοποθέτηση των κυρίαρχων ιρανικών συμφερόντων και η διατήρηση στο εσωτερικό, της τάξης. Η ομηρία της ιρανικής κοινωνίας θα προεκτείνεται, όσο θα επελαύνει η ιδεολογία και ο στρατός της "παγκόσμιας ασφαλείας" και όσο θα την "προστατεύουν" από αυτή, οι επιδοξοί εθνοσωτήρες...

Παλαιστίνη, προοίμια σύγκρουσης

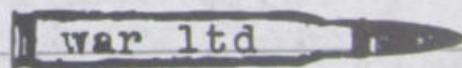
Η νίκη της Χαμάς στις εκλογές του Γενάρη, επιτάχυνε τη σύγκρουση που προϋπήρχε αναφορικά με τον έλεγχο της παλαιστινιακής κοινωνίας. Από τη μία πλευρά, η παρακμάζουσα και προδοτική ελίτ του Αραφάτ και των πολιτικών του επιγόνων (Αμπάς και Φατάχ) και από την άλλη, η ανερχόμενη κλίση της Χαμάς, που αγγαδιόταν στον αντιποδο του αντιπάλου της, ως η "αυθεντική" έκφραση του αντικατοχικού αγώνα.

Ο σκηνισμός κυβέρνησης από τη Χαμάς με πρωθυπουργό τον Ισμαήλ Χαγίνια, η προσπάθειά της να ελέγξει και να μονοπωλήσει τις δυνάμεις ασφαλείας και να αναδειχτεί ως ο μοναδικός παίκτης στην παλαιστινιακή σκακιέρα, όξυνε την αντιπαράθεση. Την ίδια στιγμή οι δικτοί "εγγυητές" και κρηματοδότες της Παλαιστινιακής Αρχής (αυτού του ημι-αυτοκρατορικού μορφώματος που θεσπίστηκε στη "συμφωνία του Όσλο" λίγα χρόνια πριν) αρνούνται να δώσουν τα απαραίτητα οικονομικά ερβάσματα στους νέους διαχειριστές της παλαιστινιακής οντότητας. Το παζάρι για την πολιτική ποδηγέτηση της Χαμάς και τη διεθνή νομιμοποίησή της, απαιτεί από την οργάνωση μεγαλύτερη ευθυγράμμιση με τους διεθνείς κανόνες, ακόμη και στο επίπεδο της φαινομενικότητας και των διακηρύξεων (ακ. κοινή αναφορά στην καταστροφή του Ισραήλ, αποδοχή των συνόρων κτλ.).

Στο προηγούμενο τεύχος, αναφέραμε πως οι αντικατοχικές-αντιισλαμικές ρητορείες της Χαμάς δεν είναι τόσο ευθυγράμμιες επί του "πολιτικού πρακτικού" όσο η οργάνωση αφήνει να φανεί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα των ημερών αυτών - και το οποίο κορύφωσε την ενδοπαλαιστινιακή κρίση - είναι η απαίτηση του προέδρου Αμπάς να τειθεί προς διαρρηκτικό στα τέλη Ιουλίου ένα πλάνο για την εξωτερική και εσωτερική πολιτική στα κατεχόμενα. Η "οργισμένη" αντίδραση της Χαμάς και οι ένοπλες συμπλοκές που ακολούθησαν, απάντησαν στην προσπάθεια της εξουσιαστικής κλίσης του Αμπάς, να απλώσει περαιτέρω τον έλεγχο πάνω στα κατεχόμενα της Χαμάς και όχι στην ουσία των προτάσεων. Η εργαλειοποίηση του "Ηλόου", από την πλευρά του Αμπάς και των παρατρεκόμενων του στο να ιαχυροποιήσουν πολιτικά, είναι στο προκείμενο το διακύβημα της κρίσης. Το πλάνο αυτό που τίθεται, στη "λαϊκή ενυμφωρία", στηρίζεται ουσιαστικά σε μια κοινή διακήρυξη από "επίσημους" κρατούμενους όλων των ενόπλων οργανώσεων (Ισλαμική Τζιχαντ, Ταζιρκές του Αλ-Ακού(Φατάχ), Χαμάς, Λαϊκό Μέτωπο κ.α.) που θέτουν την αναγκαιότητα για συσπείρωση όλων των δυνάμεων σε ένα κοινό μέτωπο αλλά και την ευθυγράμμιση της πολιτικής απέναντι στο Ισραήλ (παρενθετικά, θέτει επίσης τους όρους για την εσωτερική λειτουργία και οργάνωση των παλαιστινιακών εδαφών, τους όρους και τους

τρόπους αντίστασης, αποκρίσσει τις επιθεσίες στο εσωτερικό του Ισραήλ και σε ομάδες και αποδέχεται μόνο τα χτυπήματα εναντίον στόχων μέσα στα κατεχόμενα, προτείνει μαζικοποίηση των διαδηλώσεων κ.α.) Το σημαντικότερο σημείο όμως είναι το ότι ουσιαστικά αποδέχεται τη σύνορα του Ισραήλ όπως διαμορφώθηκαν το 1967 (θέτοντας τα ως σημείο εκκίνησης των διαπραγματεύσεων), τη συνθήκη του Όσλο και τη δυνατότητα στο Ισραήλ να υπάρξει ειρηνικά στην περιοχή. Η "αντικοκάρπη" Χαμάς λοιπόν, την ίδια στιγμή που "φτίνει" το δωολογισμό του Αμπάς, την ίδια στιγμή που προωσιγογράφει ως τη μόνη ρεαλιστική πρόταση. Πρόκειται για ένα γνώριμο παιχνίδι "υψηλής πολιτικής" που εδώ και χρόνια παίζεται στην πλάτη των Παλαιστινίων από τους λυτρωτές του. Η υποτίμηση της ζωής των παλαιστινίων δεν έχει μόνο το πρόσωπο της ισραηλινής επιθετικότητας...

Η απειλή της γενέκλισης της κρίσης, σε σημείο ανοικτής εμφύλιας αντιπαράθεσης, δεν φέρνει μόνο καρόγελα στους ισραηλινούς κυρίαρχους. Αυτοί εξάλλου έχουν τη βούληση και τη δύναμη να αντιπαρέκονται σε οποιαδήποτε συγκυρία. Την ίδια στιγμή σέρνει ένα νέο γύρο ταπεινώσης, υποτίμησης και θανάτου για την παλαιστινιακή κοινωνία. Η επιλογή της υποκινητικότητας της ελίτ του Αμπάς, η επιλογή της Χαμάς - για λόγους πολιτικού αυτοπροδιορισμού και κοινωνικής κεραιώνησης της κοινωνικής οργής - να επιστρέψει στην ένοπλη αντιπαράθεση με το Ισραήλ (όσχετα με το αν θα συνεχιστεί και η οποία με τη σειρά της θα εμφέρει όπως και στο παρελθόν με τις μορφές που πήρε, τη συρρίκνωση εκείνων των αντικαθεστωτικών φωνών στην αντίπερα όχθη), τα παιχνίδια επικυριαρχίας τους, ανοίγουν διαρκώς πόρτες στο χάος. Κι όσες φορές οι πόρτες αυτές άνοιξαν από τις ηγεμονικές κλίσεις μέρους αίμα. Για τους κατεχόμενους από παντού Παλαιστίνιους υπάρχει μόνο η δυνατότητα να ξεκλειδώσουν εκείνη την ανεξέλεγκτη δυναμική που θα πετάξει από πάνω τους κάθε είδους κατοχή: εθνικά οράματα, ισραηλινό στρατό, παλαιστινιακή αρχή, κρυφούς και φανερούς μουλάδες, σύνορα και πατριδες...

η λεπτότητα επιστρέφει

Οι δικτοί ηγεμόνες πανηγυρίζουν. Η καμένη πολυμέρεια και συμμαχία για την πάλη της "τρομοκρατίας" δείχνει να φτάνει στο τέλος της. Η ομόφωνη επιλογή του ΝΑΤΟ για την πρόσθετη παρουσία 5 κλιμάκων "ειρηνοποιών" επιπλέον στην ενδοχώρα του Αφγανιστάν (που θα αντικαταστήσουν αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις) είναι ένα πρώτο βήμα. Η Süddeutsche Zeitung (γερμανική εφημερίδα) πανηγυρίζει και αυτή για την απόφαση, συμπυκνώνει στο άρθρο της - ασκώντας κριτική αναφορικά με το πρόσφατο επεισόδιο όπου αμερικανοί στρατιώτες άνοιξαν πυρ εναντίον διαδηλωτών - όλη την τρέχουσα ρητορεία και αλαζονεία των αφεντικών. "Οποιοι θα ήθελε να εμποδίσουν μια επιστροφή της χώρας στη βαρβαρότητα θα έπρεπε όχι μόνο να επενδύσει στη δύναμη αλλά και στη λεπτότητα". Οι γατοικοί ειρηνοποιοί θα επιδείξουν τώρα στους Αφγανούς αυτό που χρόνια δεν είχαν πάρει από το στρατό των ΗΠΑ: την αβρότητα και τους λεπτούς τρόπους της παγκόσμιας σταυροφορίας...

Δ Η Λ Ο Σ Η
 Ο Λ Ι Κ Η Σ Α Ρ Ν Η Σ Η Σ
 Σ Τ Ρ Α Τ Ε Υ Σ Η Σ

[

Έφτασε λοιπόν και σε μένα το καρτί κατάταξης στον ελληνικό στρατό για τις 8/5/2006 στη Ρόδο. Ήρθε η σειρά μου δηλαδή να παραγκωνίσω όπως και τόσοι άλλοι πριν από μένα κάθε ασχολία μου για ένα χρόνο και να επανδρώσω τον πιο δολοφονικό μηχανισμό του κράτους εκπληρώνοντας τη βασική μου υποχρέωση προς την "πατρίδα".

Για μένα, πατρίδα είναι έννοια συνώνυμη με τη βία και την καταπίεση. Στο όνομά της ωθήθηκαν προς εξαφάνιση πολλοί πληθυσμοί με διαφορετικές παραδόσεις και διαλέκτους ώστε να ομογενοποιηθεί ο ημεδαπός πληθυσμός με στόχο την ευκολότερη χειραγωγήσή του απ' τον "φυσικό" του δυνάστη, το κράτος. Πατρίδα καλείται με περίσσιο κομψασμό ένα συγκεκριμένο κομμάτι γης, περιφραγμένο από σύνορα σαν κοιτέτσι, τα οποία στήθηκαν ως αποτέλεσμα πολύχρονων και καθόλου αίστορικών πολεμικών συρράξεων. Είναι αυτή που με μαθαίνει από μικρό παιδί να υπερηφανεύομαι για τον πλούσιο πολιτισμό "μας", ειδικότερα τον αρχαίο, λες και "μας" αντίκει περισσότερο από άλλους λαούς σαν αποτέλεσμα υπογραφής συμβολαίου πλήρους ανάθεσης στους "απογόνους" του.

Όλα αυτά, ιδιαίτερα εμένα που μεγάλωσα στην Κω και κοιτάζα απέναντι στα "ξένα" παράλια - δυστυχώς για το σινάφι σας - δεν μ' έκαναν να νιώσω μίσος για κανέναν εκθρό-γείτονα. Πώς να μισήσω τη θάλασσα και τη γη που έχουν το ίδιο χρώμα κι εδώ κι εκεί; Πώς να κάνω εκθρό κάποιον που δε γνωρίζω κι όταν είχα την ευκαιρία να μάθω, ένιωσα πως δεν είχα να χωρίσω απολύτως τίποτα μαζί του; Απ' την άλλη πλευρά πώς να δεχθώ μια επίπλαστη ενότητα που ονομάζεται εθνική και θέλει τους εκμεταλλεζόμενους να αισθάνονται ένα σώμα με τους εκμεταλλευτές τους επειδή έτυχε να γεννηθούν στην ίδια γωνιά του πλανήτη;

Όσο για την τιμή να φοράς το εθνόσημο και να βαράς προσοχή μπροστά στη γαλανόλευκη(ενίοτε να παίρνεις και άδεια από αυτήν) δε χρειάζεται να αναφέρω πολλά. Οι εκφυροσκορπίσεις όπλων στα σύνορα εναντίον μεταναστών, οι βιασμοί μεταναστριών από μπάτσους και οι πρόσφατες δολοφονίες αλβανών από ελληναράδες σε Ρέθυμνο και Ζάκυνθο, ποσοποιούν πως κάτω απ' τη σιά της γαλανόλευκης συγκαλύπτονται καθημερινά εγκλήματα.

Πόση περηφάνια μπορεί να μου δώσει το αιματοβαμμένο σύμβολό σας; Τι άλλο εκτός από απέχθεια μπορώ να νιώσω όταν ο στρατός που με καλείτε να καταταγώ έχει χρησιμοποιηθεί απροκάλυπτα απ' το κράτος για να καταστείλει εξεγέρσεις (Κιλελέρ 1910, Θεσ/νίκη 1936, Πολυτεχνείο 1973), να αποτελέσει τον υπέρμαχο των γεωστρατηγικών επιδιώξεων του ελληνικού κεφαλαίου και των συμμαχικών υποχρεώσεων του (sic) (Ουκρανία 1919, Κορέα 1950-55, Περσικός 1991, Κόσσοβο 1999, Αφγανιστάν κ.α.) και τέλος να αντιμετωπίσει κάθε απεργία που διατάρασσε την κοινωνικά ειρήνη ως απεργοσπαστικός μηχανισμός (απεργία ΕΑΣ 1991 κ.α.);

Ναι, αλλά όλα αυτά έχουν αλλάξει. Η στρατιωτική θητεία είναι πλέον ένα ευχάριστο και ανώδυνο διάλειμμα στη ζωή μας, θα ισχυριστούν κάποιοι, ίσως οι περισσότεροι. Είναι οι ίδιοι που ξεχνούν πως όποιος ετοιμάζεται για πόλεμο

κάποια μέρα θα τον αντιμετωπίσει. Γι αυτό το σκοπό έχει ανάγκη η κυριαρχία την εδραίωση του милитарισμού στην κοινωνία? όχι με τα αντιαισθητικά τανκς ή στρατόπεδα συγκέντρωσης του παρελθόντος αλλά με την εμπέδωση εννοιών όπως "παλαιά άμυνα", κάραξη επιθετικής πολιτικής στα Βαλκάνια, συμπόρευση με όλες τις πολεμικές πρακτικές του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ και της ΕΕ, κοινωνική αποδοχή του εθελοντή- μόνιμου φαντάρου όπως κάθε άλλου ένστολου τσόγλανου κτλ. Όχι μόνο για μια κοινωνία πρόθυμη να πανηγυρίζει σύσσωμη μια "εθνική" επιτυχία αλλά επίσης πειθαρχημένη μπροστά στις ορέξεις των αφεντικών είτε σε καιρούς "ειρήνης" είτε σε καιρούς πολέμου.

Ειδικά αυτές τις μέρες που τα γεράκια του πολέμου ακονίζουν για άλλη μια φορά τα νύχια τους, κανείς δε μπορεί να αποκρύψει το αυτονόητο: ότι τον πόλεμο τον πραγματώνουν οι στρατοί. Με τις εκάστοτε πολιτικές στοχεύσεις και ιδεολογικές κατευθύνσεις αλλά πάντα πιστοί στα ιδεώδη της ιεραρχίας, της ομοιομορφίας, του σεξισμού, της τυφλής υποταγής, του θανάτου.

Ως αναρχικός, δε δέχομαι να πάρω μέρος σε κανένα πόλεμό σας, ούτε στην προετοιμασία του. Αντιστέκομαι στη μοίρα του καθενός και καθεμιάς να αποτελεί κρέας για τις βόμβες σας. Ενώω τη φωνή μου με τον αντίπαλο κάθε κραυγής που ορθώθηκε στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους ενάντια στο милитарισμό και στον πόλεμο για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης χωρίς την ύπαρξη εθνικών αυταπατών. Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια στους αληθινούς ταξικούς και κοινωνικούς εχθρούς μου, αποτελεί το μοναδικό πόλεμο στον οποίο θα συμμετέχω, αποφεύγοντας μετά βδελυγμίας κάθε στιγμή να με διατάζουν ή να διατάζω, να μ' εξουσιάζουν ή να εξουσιάζω.

ΟΥΤΕ ΔΗΜΙΟΙ ΟΥΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

**Αλληλεγγύη στον Τούρκο εθικό αρνητή στρατεύσης,
αναρχικό, ομοφυλόφιλο Μεχμέτ Αλί Ταρχάν
και τους ανά τη γη αρνητές στρατεύσης.**

Υ.γ. όσον αφορά το στρατιωτικό σώμα, πρέπει να γίνεται ένας διαχωρισμός σε σχέση μ' αυτούς που υπέκυψαν στο κακό εκβιασμό και μ' αυτούς που είχαν σαν επιλογή (όσο συνειδητή μπορεί να είναι από στρατόκαυλους) να υπηρετούν την πατρίδα από οποιοδήποτε επί πληρωμή πόστο. Για την πρώτη κατηγορία, κάθε περίπτωση έχει το δικό της χαρακτήρα, άρα και τα δικά της όρια συνδιαλλαγής με τις καθημερινές προσαγές. Για τη δεύτερη όμως δε γίνεται να μην τονιστεί ο παρασιτικός τους ρόλος μέσα στην κοινωνία, καθώς επίσης και το γεγονός πως μόνο η αποποίηση του ρόλου τους θα μου επιτρέψει να σταθώ απέναντί τους με διαφορετικές από τις άκρως εχθρικές διαθέσεις του παρόντος.

Μπάμπης Αρμυλιάς

για μια **ΝΥΧΤΑ** που διήρκησε 1 1/2 χρόνο

Ήταν 4/9/2004 όταν μετά την ήττα της εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου της Ελλάδας από την αντίστοιχη της Αλβανίας, κι ενώ χιλιάδες Αλβανοί πανηγύριζαν σε κάθε πόλη της επικράτειας, στήθηκε ένα πρωτοφανές πογκρόμ βίας από εξαγριωμένους ντόπους ενάντια σε κάθε έναν που "δεν θα γινόταν Έλληνας ποτέ". Οι υπερβολικές δόσεις εθνοπρέζας που είχαν ληφθεί με την κατάκτηση του πανευρωπαϊκού καθώς και με την "άρτια" τέλεση των ολυμπιακών αγώνων, ήταν αρκετές για να έχουμε ένα νεκρό μαχαιρωμένο και εκατοντάδες Αλβανούς μετανάστες τραυματίες από τους τόσο εθνικά υπερήφανους ντόπους. Δεν ήταν τυχαίο ότι οι συλληφθέντες για τα άγρια γεγονότα, εκτός από τον φοιτητή Σιφίτα, ήταν όλοι από την πλευρά των θυμάτων μιας και η αστυνομία όφειλε να προστατεύσει τον ρόλο της, την άσκηση βίας ενάντια σε μετανάστες, που τόσο πιστά ακολουθεί τα τελευταία 15 χρόνια.

Όσο εκκωφαντικός ήταν ο θόρυβος που προξενήθηκε εκείνη την ημέρα σε κάθε μικρή και μεγάλη κοινωνία, τόσο γρήγορα εξαφανίστηκε χειραγωγούμενος από τα ΜΜΕ προς χάρη της πολυπόθητης κοινωνικής ειρήνης. Το χρονικό έμελλε να κλείσει οριστικά στις 5/05/2006 στη Πάτρα με την εκδίκαση της υπόθεσης του φόνου του Γραμώζ Μπαλούσι από τον Παναγιώτη Κλάδη - Σιφίτα στη Ζάκυνθο τη νύχτα του πογκρόμ. Αφίσες είχαν κολληθεί στην Πάτρα και την Αθήνα, από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές που προπαγάνδιζαν το γεγονός, καλώντας σε συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια, όχι για την απαίτηση μιας "δίκαιης δίαις" αλλά προβάλλοντας κοινωνικά τα ρατσιστικά κίνητρα του φόνου και αρθρώνοντας λόγο για την πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι μετανάστες. Όσο για την αριστερά, τις ΜΚΟ και κάθε θεσμικό φορέα που επεξεργάζεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το ζήτημα των μεταναστών, η απουσία τους ήταν χαρακτηριστική τόσο λόγω της απουσίας από την υπόθεση των ΜΜΕ, όσο και λόγω της άποψης που κατά καιρούς προεβέβαιον ότι δεν υπάρχουν ρατσιστές στην ελληνική κοινωνία, πόσο μάλλον δολοφόνοι μεταναστών.

Επίσης ένα ερωτηματικό παραμένει σχετικά με την παντελή απουσία μεταναστών και οργανώσεών τους στην εκδίκαση της υπόθεσης, με εξαίρεση το "φόρουμ μεταναστών". Σίγουρα όμως, η σιωπή λόγω της δυσμενούς θέσης που κατέχουν βιώνοντας καθημερινά τον εκβιασμό είτε της απέλασης είτε της ανεργίας, δεν δύναται να αποτρέψει στο ελάχιστο τη βία που δέχονται από τους μπάτσους, τις παρακρατικές συμμορίες και τους κάθε λογής αγανακτισμένους πολίτες.

Τις ημέρες κατά τις οποίες διεξάγονταν η δίκη, κάποιες δεκάδες αναρχικών - αντιεξουσιαστών βρέθηκαν συγκεντρωμένοι έξω από το δικαστήριο όπου με συνθήματα, τρικάκια και πανώ πραγματοποιούσαν μια δυναμική παρουσία. Γεγονός που δεν πέρασε απαρατήρητο ακόμη κι από τη δικαστική έδρα.

Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή της δίκης, όλοι οι μάρτυρες κατηγορίας είχαν αλλάξει τις αρχικές τους καταθέσεις έπειτα από εκβιασμό ή χρηματισμό ή συνδυασμό και των δύο, μιας και η οικογένεια του κατηγορούμενου είναι πάμπλουτη και ευπόληπτη στη τοπική κοινωνία της Ζακύνθου, ώστε ο Σιφίτας να πέσει στα "μαλακά". Για τον ίδιο ακριβώς λόγο οι δικηγόροι της ίδιας πλευράς είχαν ουσιαστικά παραιτηθεί από κάθε διεκδίκηση μη τυχόν και διαταραχθεί το προδιαγεγραμμένο κλίμα. Όμως, ένας φίλος του δολοφονημένου ο οποίος ήταν και αυτόπτης μάρτυρας, δε δίστασε να υπερασπιστεί ανοικτά στο δικαστήριο την αρχική του κατάθεση, παρουσιάζοντας την ωμή αλήθεια. Σ' εκείνο το σημείο δεν προκλήθηκε μόνο η έκπληξη της πλευράς των κατηγορών αλλά εκφράστηκε και το μένος των δικηγόρων υπεράσπισης. Οι καταθέσεις των μαρτύρων υπεράσπισης, οι πολυάριθμες επεμβάσεις και ερωτήσεις των δικηγόρων καθώς και οι τοποθετήσεις των δικαστών και του εισαγγελέα συντέιναν στη λογική ότι η παρουσία των μεταναστών στα μέρη μας δεν είναι πρόβλημα αν και εφόσον δουλεύουν σκληρά και δέχονται αδιαμαρτύρητα την υποτίμηση των ζωών τους. Στην περίπτωση που σπκώσουν κεφάλι, μια από αυτές ήταν και τα πλήθη παραμύθια για τη νίκη της εθνικής ομάδας τους, τότε η οργή και η βία εναντίον τους είναι απολύτως δικαιολογημένη. Παρόλα αυτά οι αντιφάσεις των μαρτύρων ήταν τόσο εξόφθαλμες που η έδρα βρέθηκε στο δίλημμα είτε να υπερασπιστεί τον "ελληνοπρεπή" γόνο επιχειρηματία είτε να διαφυλάξει το υποκειμενικό της κύρος. Τελικά ο Σιφίτας καταδικάστηκε σε ισόβια και 15 χρόνια.

Με την εκδίκαση της υπόθεσης ουσιαστικά έκλεισε ο κύκλος που άνοιξε με το πογκρόμ της 4/9. Σίγουρα η καταδίκη του δολοφόνου δεν είναι αρκετή για να ξεχάσουμε τους τραυματίες και την απεριόριστη βία που δέχθηκαν χιλιάδες μετανάστες εκείνο το βράδυ. Πόσο μάλλον για να πάψουμε να μιλάμε για τα 15 χρόνια "ζεστής" φιλοξενίας προς τους μετανάστες με εργατικά ατυχήματα, σκοπέλες, τυχαίες εκπαυροκροτήσεις, απελάσεις και μαύρη εργασία.

Αναδημοσιεύουμε κείμενο το οποίο μοιράστηκε μαζικά σε διάφορες περιοχές της Αττικής καθώς και στις τελευταίες πορείες στο κέντρο της Αθήνας, το οποίο σχετίζεται με την επίθεση αναρχικών - αντιεξουσιαστών στα γραφεία της Τίταν ως απάντηση στις πρόσφατες δολοφονίες δύο εργατών στο εργοστάσιο της στην Ελευσίνα.

**31/5 2 ΕΡΓΑΤΕΣ ΝΕΚΡΟΙ ΣΤΗΝ
ΤΑ 'ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΙΤΑΝ
ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ**

Την Τετάρτη 14/6/2006 στις 6μ.μ. 150 αναρχικοί και αντιεξουσιαστές συγκεντρώθηκαν στην πλατεία μπροστά στον ηλεκτρικό σταθμό Πατισίων -Αγ. Βαρβάρα από όπου με συνθήματα, τρικάκια και πανό που ανέγραφε "31/5, δύο εργάτες νεκροί στην Τίταν - τα 'εργατικά ατυχήματα' είναι δολοφονίες των αφεντικών", πορεύτηκαν προς τα κεντρικά γραφεία του ομίλου της Τίταν Α.Ε. στην οδό Χαλκίδος 22Α. Εκεί έπραξαν το ελάχιστο που αντιστοιχεί σε δολοφονίες εργατών: ρίψαν χρωμάτων στην πρόσοψη του πολυώροφου γυάλινου κτιρίου, καταστροφή της εισόδου του με βαριές και αναγραφή συνθημάτων στη μαρμαρίνη μετώπη. Η αποχώρηση έγινε συγκροτημένα με διαδίωξη προς τον ηλεκτρικό σταθμό Αγ. Ελευθέριος. Το κείμενο που ακολουθεί μοιραζόταν κατά τη διάρκεια της παρέμβασης.

Τα "εργατικά ατυχήματα" είναι δολοφονίες των αφεντικών με τη συνγορία του κράτους και την ανοχή-συννοχή των εργατοπατέρων.

31/5/2006, ΤΙΤΑΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ, 2 εργάτες σκοτώνονται και άλλοι 5 τραυματίζονται κατά τη διάρκεια εργασίων συντήρησης, μεγαλώνοντας τον καθημερινό φόρο αίματος που κατατίθεται στο βωμό της συσσώρευσης και της κερδοφορίας των αφεντικών, με δεκάδες νεκρούς κι εκατοντάδες σακατεμένους επιπώς.

Άλλοι 7 άνθρωποι που δε θα αρθρώσουν να μετατραπούν σε απλά νούμερα των στατιστικών θανάτου στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Εξάλλου σε λίγες εβδομάδες ποιος θα θυμάται αυτούς ή το περιστατικό; Στα αζήτητα.

Κι όλα καλά. Άλλωστε το πρόβλημα έχει ήδη εντοπιστεί στην έλλειψη τεχνικού ασφαλείας από την εργολαβική εταιρεία συντήρησης. Για επικίνδυνες συνθήκες, εντατικούς ρυθμούς και εξαντλητικά ωράρια εργασίας ούτε κουβέντα. Η ΤΙΤΑΝ δε φέρει καμία ευθύνη. Δεν είναι αυτή-όπως και όλες οι άλλες εταιρείες- που με τους μειοδοτικούς διαγωνισμούς και αποκλειστικό κριτήριο το χαμηλότερο κόστος, υπαγορεύουν αυτούς τους όρους εργασίας. Το κράτος δεν εμπλέκεται ποθενά. Δεν είναι αυτό που λειτουργεί πάντα προς όφελος του κεφαλαίου, που με τις νομοθετικές του ρυθμίσεις έχει διαμορφώσει ένα μεσαιωνικό εργασιακό καθεστώς, που κάνει πάντα τα στραβά μάτια σε τέτοιες περιπτώσεις και σε κάθε "έλεγχο" για ελλιπή μέτρα ασφαλείας. Οι εργατοπατέρες έκαναν το καθήκον τους. Καταδίκασαν το συμβάν, έκυσαν κροκοδείλια δάκρυα, πραγματοποίησαν 2ωρη στάση εργασίας και κατέθεσαν μήνυση κατά παντός υπευθύνου. Πόσο αδιασπασκά γνώριμο σκηνικό.

Κι οι εκμεταλλεούμενοι τι λένε για όλα αυτά; Αποδέχονται μοιρολατρικά το γεγονός ότι αντιμετωπίζονται ως αναλώσιμο ανθρώπινο δυναμικό; Περιμένουν καρτερικά να έρθει η δική τους σειρά πάνω σε κάποια σκαλωσιά, μέσα σε κάποια στοά ή κάποιο εργοτάξιο, πάνω σε κάποιο μηχανάκι μεταφορών; Τζογάρουν στην τύχη να μην είναι αυτοί οι επόμενοι; Σωπαίνουν λόγω φόβου ή μοναξιάς; Αποδέχονται τις δικαιολογίες των εργοδοτών; Αδυνατούν να δουν την ξεκάθαρη απαιτιότητα του κράτους; Καθσυσκάζουν συμμετέχοντας στη κυδαιότητα 2ωρων στάσεων εργασίας ή στις λιτανείες των εργατοπατέρων; Αρκούνται να φωνάξουν ή να κλάψουν μπροστά σε μια κάμερα για να εισακουστούν τα προβλήματά τους και οι κίνδυνοι που διατρέχουν;

Που πήγε η οργή; Άλλοι δύο από εμάς σκοτώθηκαν και πέντε τραυματίστηκαν, οι δύο πιθανόν να μείνουν σακατεμένοι μια αλόκληρη ζωή. Κανείς από το σκυλολόι των αφεντικών, των κρατικών υπαλλήλων, των πολιτικών, των εργατοπατέρων δεν πρόκειται να μας σταθεί. Ακόμα δε θέλουμε να το πάρουμε απόφαση; Από οίκτο και συμπόνια βέβαια άλλο τίποτα, μέχρι τον επόμενο νεκρό, τον επόμενο τραυματία. Αν δεν πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας, αν δε βγούμε εμείς οι ίδιοι στο προσκήνιο αποφασιστικά, κανείς δε θα το κάνει. Όσο δε γινόμαστε εμείς οι ίδιοι φράγμα στους εντατικούς ρυθμούς, τα εξαντλητικά ωράρια και τις επικίνδυνες συνθήκες εργασίας, όσο δε δίνουμε τις πρέπουσες απαντήσεις για κάθε έναν από εμάς που πέφτει νεκρός, όσο δεν οργανώνουμε την προοπτική κατάργησης της μισθωτής σκλαβιάς, της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, ο φόρος αίματος θα συνεχίζεται και μαζί το καθημερινό ξεζούμισμα, οι ταπεινώσεις κι οι εκβιασμοί. Κι ο καθένας θα τα υπομένει καρτερικά μόνος του, ελπίζοντας να μην είναι ο επόμενος που θα γίνει πρώτο θέμα στις ειδήσεις.

**ΚΑΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΕΡΓΑΤΗ ΝΑ ΜΗ ΜΕΙΝΕΙ
ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ
ΟΞΥΝΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ-ΤΑΣΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ
πρωτοβουλία αναρχικών και αντιεξουσιαστών**

**ΚΑΜΙΑ
ΕΙΡ
ΗΝΗ
ΜΕ
ΚΡΑΤΟΣ
ΑΦΕΝ
ΤΙΚΑ
ΕΡΓΑ
ΤΟΠΑ
ΤΕΡΕΣ**

ΝΕΑ ΠΟΔΡΩΟ

Την Τετάρτη **15 Μάρτη**, ημέρα πανελλαδικής απεργίας της ΓΣΕΕ, στο κέντρο της Αθήνας εξελίχθηκαν οι ακόλουθες δράσεις.

Από το πεδίο του Άρωα ξεκίνησε μηχανοκίνητη πορεία η οποία είχε καλεστεί κάποιες εβδομάδες νωρίτερα από τους "caballeros" και έθετε κλαδικά αιτήματα και συνολικότερα προτάγματα. Η πορεία διέσχισε κεντρικούς δρόμους της Αθήνας λίγο πριν αλλά και κατά τη διάρκεια των απεργιακών συγκεντρώσεων.

Παρέμβαση στους χώρους των απεργιακών συγκεντρώσεων της ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και των αριστερών οργανώσεων πραγματοποιήσαν αναρχικοί με τρικάκια και κείμενα.

Την ίδια ώρα, στο χώρο του μουσείου όπου διεξάγονταν συγκεντρώσεις αριστερών οργανώσεων, αναρχικοί πραγματοποίησαν συγκέντρωση ύστερα και από ανάλογο κάλεσμα που είχε δημοσιοποιηθεί τις προηγούμενες ημέρες από την "Συσπείρωση Αναρχικών". Περίπου 60 άτομα από τους συγκεντρωμένους ακολούθησαν την κεντρική πορεία σχηματίζοντας μπλοκ με πανό το οποίο ανέγραφε "παζάρια με αφεντικά κράτος συνδικάτα ή αγώνες συγκρουσιακοί τώρα και για πάντα". Το συγκεκριμένο μπλοκ το οποίο βρισκόταν ανάμεσα στο μπλοκ της "Ελευθεριακής Συνδικαλιστικής Ένωσης" και στο μπλοκ της "Εργατικής Εξουσίας", λίγο αργότερα, δέχτηκε επίθεση από τις δυνάμεις των ματ οι οποίες επικείμενες να το προσεγγίσουν σε σχηματισμό. Οι σύντροφοι κι οι συντρόφισσες αλλά και οι υπόλοιποι πορευόμενοι στα άλλα δύο μπλοκ αντιστάθηκαν την στιγμή που οι δυνάμεις των ματ χτύπησαν με γκλομπ

διαδλωτές των μπλοκ αλλά και κόσμο από την πορεία ο οποίος βρέθηκε την στιγμή εκείνη στο συγκεκριμένο χώρο.

Στις 2 μ.μ. της ίδιας ημέρας, πραγματοποιείται συγκέντρωση περίπου 250 αναρχικών και αντιεξουσιαστών στην πλατεία Κουμουνδούρου. Συγκροτείται μπλοκ με πανό το οποίο αναφέρει "τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκαβιά - καμά ειρήνη με κράτος κι αφεντικά". Ακολουθεί πορεία προς το υπουργείο εργασίας όπου και εκτοξεύονται στην πρόσοψη του κόκκινες μπογιές και πέτρες. Λίγα λεπτά αργότερα ξεκινά και πάλι πορεία με κατεύθυνση την πλατεία Κουμουνδούρου όπου και διαλύεται.

Στις **4 του Απρίλη**, πραγματοποιείται ύστερα από κάλεσμα της "Συσπείρωσης Αναρχικών", συγκέντρωση με μικροφωνική

στο Πολυτεχνείο επί της Στουρνάρα. Κατά τη διάρκεια της μικροφωνικής, μοιράζονται και διαβάζονται κείμενα σε σχέση με την απανθράκωση τεσσάρων κρατουμένων στις φυλακές Κορυδαλλού ύστερα από φωτιά που ξέσπασε στο κελί τους τα ξημερώματα της Παρασκευής **31**

του **Μάρτη**, και σε σχέση με την προφυλάκιση της 18χρονης Αφροδίτης Σ. Η τελευταία προφυλακίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες και με πλήθος κακουρηγμάτων κατηγοριών, ύστερα από τη σύλληψή της το **Σάββατο 1** του **Απρίλη** στην ΑΣΣΟΕ όπου πραγματοποιήθηκαν συγκρούσεις με αστυνομικές δυνάμεις και επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους ως απάντηση στους τέσσερις θανάτους στον Κορυδαλλό την ώρα που στο πανεπιστήμιο ήταν σε εξέλιξη πάρτυ φοιτητών.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας (**4 Απρίλη**) πραγματοποιείται συγκέντρωση περίπου 150 αναρχικών στην πλατεία Ελευθερίας του Κορυδαλλού. Στη συνέχεια ξεκινά μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους του Κορυδαλλού με αφορμή την απανθράκωση των τεσσάρων φυλακισμένων στις **31**

Μάρτη. Η πορεία φτάνει έξω από τις φυλακές όπου πραγματοποιείται δεκάλεπτη στάση - συγκέντρωση με πανό το οποίο αναγράφει "οι φυλακές της δημοκρατίας είναι τα σύγχρονα κρεματορία". Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης φωνάζονται συνθήματα και πετιούνται τρικάκια ενάντια στις φυλακές. Λίγο αργότερα η μηχανοκίνητη πορεία κάνει νέα στάση, αυτή τη φορά επί της Πέτρου Ράλλη έξω από το νέο τμήμα μεταγωγών - αλλοδαπών. Εκεί, αναγράφονται συνθήματα στο φυλάκιο ενώ την ίδια στιγμή οι μετανάστες που παρθυρά τους τους συγκεντρωμένους οι οποίοι παραμένουν σε απόσταση 50 μέτρων και φωνάζουν συνθήματα αλληλεγγύης. Η μηχανοκίνητη πορεία

διαλύθηκε λίγο αργότερα στην πλατεία Εξαρχείων.

Την Πέμπτη 13 του Απρίλη

εντοπίστηκε στο Πάντειο πανεπιστήμιο νεοναζι φοιτητής στην κατοχή του οποίου βρέθηκαν ένα όπλο και ένας πιστόλι φωτοβολιδών τα οποία και αποπειράθηκε να χρησιμοποιήσει εναντίον αυτών που τον εντόπισαν αλλά και μέσα στο γραφείο της πρωταναγίας στο οποίο οδηγήθηκε. Το συγκεκριμένο γεγονός δημοσιοποιήθηκε και στήθηκε μικροφωνική αντιληροφορής στον πεζόδρομο του πανεπιστημίου όπου διεξάγονταν ταυτόχρονα και συγκέντρωση. Λίγο αργότερα, επίθεση με στόχο τους συγκεντρωμένους πραγματοποιήσαν 15 περίπου άτομα φασιστικής συμμορίας, επικεφαλής της οποίας αναγνωρίστηκε από ορισμένους συγκεντρωμένους ο υποψήφιος δήμαρχος της "πατριωτικής συμμαχίας". Η συμμορία αυτή, τραυμάτισε με μαχαίρια τρία άτομα που βρισκόταν στη συγκέντρωση και στη συνέχεια -αφού αποκρούστηκε- τράπηκε σε φυγή καλυπόμενη από διμοιρίες των ματ οι οποίες είχαν εμφανιστεί στον περίβολο του πανεπιστημίου πολλές ώρες νωρίτερα. Η κάλυψη που παρέχε ο αστυνομία στη φασιστική συμμορία ήταν αποτρεπτική στην καταδίωξη των φασιστών ενώ έδωσε στους τελευταίους το περιθώριο να επιστεθούν κατά τη φυγή τους σε μετανάστες μικροπωλητές. Κατόπιν, στον πεζόδρομο του Παντείου στήθηκαν από τους συγκεντρωμένους οδοφράγματα έτσι ώστε να αποτραπεί πιθανή επίθεση της αστυνομίας ή (και) φασιστών. Τις επόμενες ώρες ο νεοναζι φοιτητής αφέθηκε. Αργά το βράδυ οι περισσότεροι από τους συγκεντρωμένους αποχώρησαν από το πανεπιστήμιο με πορεία.

Την Τρίτη 18 του Απρίλη και την Πέμπτη 20 του Απρίλη έγιναν

συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στη 18χρονη προφυλακισμένη Αφροδίτη Σ., στα προπύλαια του πανεπιστημίου Αθηνών και στον σταθμό του ηλεκτρικού "Άνω Πατήσια" αντίστοιχα. Στις συγκεντρώσεις, τις οποίες είχαν καλέσει με αφίσα η κατάληψη "Santa Barbara", και στις οποίες συμμετείχαν περίπου 50 άτομα, αναρτήθηκαν πανό αλληλεγγύης ενώ διαβάστηκαν και μοιράστηκαν κείμενα που ενημέρωναν τους περαστικούς για την υπόθεση της 18χρονης Αφροδίτης Σ.

Συγκέντρωση πραγματοποιήσαν περίπου 200 αναρχικοί - αντιεξουσιαστές την **πρωτομαγιά** στο χώρο του μουσείου ύστερα από αφίσα - κάλεσμα τη "συσπείρωσης αναρχικών και συντρόφισσες-οί". Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης αναρτήθηκε πανό το οποίο ανέγραφε "παζάρια με αφεντικά κράτος συνδικάτα ή αγώνες συγκροσιακοί τώρα και για πάντα" ενώ μοιράστηκαν και προκηρύξεις σε περαστικούς και σε συγκεντρωμένους. Λίγο αργότερα συγκροτήθηκε μπλοκ αναρχικών - αντιεξουσιαστών το οποίο ακολούθησε την καθιερωμένη πορεία της πρωτομαγιάς στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας. Το συγκεκριμένο μπλοκ, για άλλη μια φορά, δέχτηκε την εποπτεία όλων σχεδόν των αστυνομικών δυνάμεων που είχαν κινητοποιηθεί την ημέρα εκείνη. Έτσι μια ομάδα ασφαλιτών -καλυπόμενη από τις ανάλογες διμοιρίες των ματ- επικείμενη να προσεγγίσει το αναρχικό μπλοκ. Οι πορευόμενοι αντέδρασαν και έδωξαν την ομάδα των ασφαλιτών η οποία βρέθηκε μπροστά τους, συνεχίζοντας να πορεύονται στο υπόλοιπο μήκος της πορείας.

Την ίδια ημέρα (1η Μάη)

μηχανοκίνητη πορεία πραγματοποιήσαν αναρχικοί και αντιεξουσιαστές στο εργοστάσιο της "Sex Form" στο Ίλιον. Η συγκέντρωση που προηγήθηκε της πορείας έγινε στην πλατεία Αττικής στις 2μη όπου και αναρτήθηκε πανό το οποίο ανέγραφε "καμία ειρήνη με κράτος αφεντικά εργοδοσιάρχες - αλληλεγγύη στις καταλήψεις εργάτριες της Sex Form". Στην πορεία που ακολούθησε (με τη συνοδεία ζητάδων) συμμετείχαν περίπου 150 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές. Η πορεία, η οποία διέσχισε κεντρικούς δρόμους του Κολωνού, των Σεπολίων και του Περιστερίου, έφτασε στο κατελημμένο εργοστάσιο της "Sex Form" όπου και πραγματοποιήθηκε ολιγόλεπτη στάση κατά την οποία φωνάχτηκαν και αναγράφτηκαν συνθήματα ενώ αναρτήθηκε και πανό. Η πορεία έγινε αισθητή αφενός καθόλη τη διαδρομή της, καθώς πετάχτηκαν αρκετά τρικάκια, και αφεντέρου στη γειτονιά όπου βρίσκεται το εργοστάσιο της "Sex Form", μια γειτονιά όπου ζουν αρκετές εργάτριες αλλά και κόσμος ο οποίος έχει εντάξει

στην καθημερινότητά του τον αγώνα των εργατριών της "Sex Form" από τον περασμένο Σεπτέμβριο.

Η πορεία κατέληξε στην κεντρική πλατεία των Αγίων Αναργύρων όπου και "διαλύθηκε".

Σημειώνεται ότι το εργοστάσιο της Sex Form παρέμεινε κατελημμένο από τις αρχές του έτους μέχρι και τις πρώτες ημέρες του Μαΐου. Στις τελευταίες αυτές ημέρες της κατάληψης, οι εργάτριες ενώ κατείχαν τα κλειδιά και τον έλεγχο του εργοστασίου, δεν παρέμειναν με βάρδιες εντός του χώρου του, ενώ πολλές ήταν οι στιγμές κατά τις οποίες το εργοστάσιο άνοιγε μόνο για να απολλοτριωθούν τα σχετικά εμπορεύματα, έτσι ώστε να αποζημιωθούν αυτοβούλως οι απολυμένες εργάτριες που είχαν έως τότε τον έλεγχο του κατελημμένου εργοστασίου.

Την Τρίτη 2 του Μάη, ύστερα από κάλεσμα - αφίσα του "αντιεξουσιαστικού στεκιού Παντείου", πραγματοποιήθηκε στον πεζόδρομο του Παντείου πανεπιστημίου αντιφασιστική συγκέντρωση σχετικά με τα γεγονότα τα οποία είχαν διαδραματιστεί στις 13 του Απρίλη στον ίδιο χώρο. Ακολούθησε πορεία με κεντρικό πανό το οποίο ανέγραφε "μπάτσι - μμε - νεοναζι, όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί". Στην πορεία στην οποία συμμετείχαν συνολικά περίπου 400 άτομα, υπήρχαν δύο ξεχωριστά με το υπόλοιπο σώμα της πορείας μπλοκ , ένα των "antifa" και ένα άλλο του αριστερού σκλήματος που δραστηριοποιείται στο Πάντειο "αντί της σιωπής" (μέλη του τελευταίου τραυματίστηκαν από τη φασιστική συμμορία στις 13 του Απρίλη). Η πορεία διέσχισε δρόμους του Κουκακίου και του Μακρυγιάννη και κατέληξε στον σταθμό του μετρό "Ακρόπολη". Κατά τη διάρκεια

της πορείας αναγράφον και φωνάχον αντιφασιστικά και αντιρατσιστικά συνθήματα ενώ διμοιρίες των ματ συνόδευαν τους πορευόμενους από τα παράλλα στενά και πίσω από τα μπλοκ. Στο τέλος της πορείας, στη θέα αρκετών τουριστών και περαστικών, κάπκε συμβολικά μια ελληνική σημαία.

Την Τετάρτη 3 του Μάν

πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική - αντιρατσιστική πορεία στην περιοχή της Κυψέλης από περίπου 300 άτομα, σύντροφους και συντρόφισσες. Η πορεία είχε καλεστεί από την κατάληψη 'Λέλας Καραγιάννη 37 και αλληλέγγυους-ες' ως μια απάντηση στη δημόσια στοχοποίηση του κατελιμμένου κτιρίου της Λέλας Καραγιάννη από ομάδες που δρουν στα πλαίσια φασιστικών συμμοριών.

Πιο συγκεκριμένα, στα μέσα Απρίλη, τοικοκολλήθηκε στην Κυψέλη αφισάκι φασιστικής προπαγάνδας το οποίο ανέφερε την κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη ως κτίριο στο οποίο γίνεται διακίνηση ναρκωτικών και από το οποίο ξεκινάνε 'τραμπούθακες επιθέσεις', απαιτώντας παράλληλα από την αστυνομία να 'εσκηνώσει την κατάληψη'. Το αφισάκι αυτό δημοσιοποιήθηκε στην Κυψέλη την ίδια περίοδο με τη δημοσιοποίηση κειμένων ρατσιστικού περιεχομένου με την υπογραφή του υποψήφιου φασίστα δημάρχου της 'πατριωτικής συμμαχίας' Α.

Ζαφειρόπουλο.

Η πορεία της 3 του Μάν η οποία είχε μεταξύ άλλων προπαγανδιστεί μαζικά στις περιοχές της Κυψέλης και αλλού, ξεκίνησε από την κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη 37 και διέσχισε κεντρικούς δρόμους και πλατείες της Κυψέλης. Κατά τη διάρκεια της φωνάχον και αναγράφον συνθήματα ενώ μοιράσταν προκηρύξεις και πετάχον τρικάκια με αντιρατσιστικό - αντιφασιστικό περιεχόμενο. Δύο διμοιρίες των ματ συνόδευαν από απόσταση την πορεία η οποία κατέληξε αργότερα και πάλι στην κατάληψη.

Την Παρασκευή 5 του Μάν,

πραγματοποιήθηκε αντιρατσιστική συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια Πάτρας. Εκεί είχε οριστεί να διεξαχθεί η δίκη του Παναγιώτη Κλάδη Σιφίτα και του σύνεργου του Διονύση Κεφαλληνού. Σημειώνεται ότι ο Παναγιώτης Κλάδης Σιφίτας, γνωστός επιχειρηματίας της Ζακύνθου, είχε σκοτώσει τον Γκράμους Πάλουσι και είχε τραυματίσει άλλους τρεις αλβανούς μετανάστες σοβαρά ύστερα από το πογκρόμ που είχε ξεσπάσει στον ελλαδικό χώρο εναντίον των μεταναστών στις 4 Σεπτεμβρίου 2004, μετά την ήττα της ελληνικής ομάδας ποδοσφαίρου από την αντίστοιχη αλβανική και τους πανηγυρισμούς αλβανών μεταναστών ανά την Ελλάδα.

Επιν συγκέντρωση την οποία είχαν καλέσει αρχικά το 'Αυτοδιαχειριζόμενο Στέγα Παλιάς Πόλης Πάτρας' και το 'Αυτοδιαχειριζόμενο Στέγα Άνω Κάτω Πατσίωσ', κάλεσε με ξεχωριστή αφισά και η 'Αντιφασιστική Κίνηση Πάτρας'. Έτσι, την Παρασκευή βρέθηκαν στον χώρο των δικαστηρίων περίπου 80 άτομα, φωνάζοντες αντιρατσιστικά συνθήματα έξω από το κτίριο των δικαστηρίων και πραγματοποιώντας παρεμβάσεις στην

διάρκεια κα εξέλιξη της δίκης.

Η δίκη συνεχίστηκε τη Δευτέρα 8 του Μάν, όπου και πάλι βρέθηκαν συγκεντρωμένοι με πανό, συνθήματα και προκηρύξεις. Τελικά ο Σιφίτας καταδικάστηκε σε ισόβια και 15 χρόνια ενώ ο σύνεργός του αθώωθηκε μερικώς.

Το Σάββατο 6 του Μάν,

πραγματοποιήθηκε ύστερα από κάλεσμα του 'αναρχικού, ελευθεριακού, αντιφασιστικού φόρουμ', πορεία 'έναντα στο κράτος και τα αφεντικά' στην οποία συμμετείχαν περίπου 1000 άτομα. Η πορεία ξεκίνησε από την πλατεία Μοναστηρακίου με κεντρικό πανό το οποίο ανέγραφε 'κανένας άλλος κόσμος δεν είναι εφικτός όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός'. Το μπλοκ της πορείας δέχτηκε εξ' αρχής τη συνοδεία διμοιριών ματ, οπκε και άλλων ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας ενώ από νωρίς το πρωί όλα τα φώτα της δημοσιότητας και οι φακοί των δημοσιογράφων έπεφταν πάνω στη συγκεκριμένη συγκέντρωση - πορεία, προβάλλοντας ταυτόχρονα τις 'άγριες διαθέσεις των διαδελωτών'. Η πορεία αφού διέσχισε την οδό Αθηνάς, Σταδίου, Αμερικής, Πανεπιστημίου διαλύθηκε στα προύλαια. Κατά τη διάρκειά της φωνάχον αντικρατικά και άλλα συνθήματα. Σημειώνεται ότι διμοιρίες των ματ στην οδό Αμερικής αποπειράθηκαν να κτυπήσουν πλαινό μέρος της πορείας σε σημείο όπου ο δρόμος στενεύει αλλά σύντροφοι υπερασπίστηκαν την ακεραιότητα του μπλοκ δημιουργώντας και ενισχύοντας τις πλαινές αλυσίδες. Αξιοσημείωτο είναι επιπλέον το γεγονός ότι -στα πλαίσια των ενισχυμένων αστυνομικών μέτρων- αμέσως μετά το τέλος της πορείας διμοιρίες των ματ ακολουθούσαν παρέες και ομάδες συντρόφων προς τα Εξάρχεια και την Ομόνοια.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, κατά τη διάρκεια και σε όλο το μήκος της πορείας του "4ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ" πραγματοποιούνται επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους και αστυνομικές δυνάμεις. Συλλαμβάνονται περίπου 40 άτομα και ακολουθώντας οδηγούνται στη Γ.Α.Δ.Α. Τελικά παραπέμπονται στα δικαστήρια με κατηγορίες 12 άτομα.

Την επόμενη ημέρα, Κυριακή 7 του

Μάν, πραγματοποιείται στα δικαστήρια της Ευελπίδων συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της 6ης Μάν. Παρόμοιες συγκεντρώσεις αλληλεγγύης πραγματοποιούνται στα δικαστήρια της Ευελπίδων και στις **8, 9, 10 Μάν**.

Τελικά 4 άτομα προφυλακίζονται (ο τέταρτος αποφυλακίζεται ύστερα από μία εβδομάδα) ενώ οι υπόλοιποι αφήνονται ελεύθεροι είτε με περιοριστικούς όρους, είτε με χρηματικές εγγυήσεις είτε χωρίς καμία "επιβάρυνση". Όλες αυτές τις ημέρες, στα δικαστήρια της Ευελπίδων βρέθηκαν αλληλεγγύη οι οποίοι με την παρουσία τους και τα συνθήματά τους έδιναν το ανάλογο μήνυμα και προς τις "αρχές" αλλά και προς τους ίδιους τους συλληφθέντες. Το βράδυ της **9ης**

Μάν μάλιστα, διμοιρίες των ματ περικύκλωσαν περίπου 50 αλληλεγγύη στον προαύλιο χώρο των δικαστηρίων, επιχειρώντας -μάταια- να τρομοκρατήσουν όσους στάθηκαν και στέκονται αλληλεγγύη στους συλληφθέντες. Το ίδιο βράδυ, οι 50 αλληλεγγύη αποκώρυσαν από τα δικαστήρια πραγματοποιώντας πορεία προς τα Εξάρχεια.

Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους 3 προφυλακισμένους της 6ης Μάν (Ταρατσίο Ζαντορόζι, Νίκο Κυριακόπουλο, Μάκη Κατσαδόρο) με στόχο την αντιπληροφόρηση για τα γεγονότα της 6ης Μάν και για τους προφυλακισμένους πραγματοποιήθηκαν από συντρόφους-ισσες ύστερα από σχετικά καλέσματα με αφίσες και στις εξής ημερομηνίες - τοποθεσίες:

Την Παρασκευή **12 Μάν** στα προαύλια του πανεπιστημίου Αθηνών, την Τρίτη **16 Μάν** στην πλατεία Κουμουνδούρου, την Τρίτη **23 Μάν** στην πλατεία Μοναστηρακίου.

Το Σάββατο **27** του **Μάν** πραγματοποιήθηκε στην πλατεία όπου βρίσκεται ο σταθμός του μετρό στο Νέο Κόσμο, παρέμβαση αντιπληροφόρησης σε σχέση με τις πρόσφατες ρατσιστικές επιθέσεις που έκαναν φασιστικές

συμμορίες σε μετανάστες οι οποίοι ζουν στην περιοχή. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράστηκαν κείμενα και αναρτήθηκαν πανό αντιρατσιστικού περιεχομένου που έθεταν -μεταξύ άλλων- το ζήτημα της αλληλεγγύης προς τους μετανάστες. Η παρέμβαση επεκτάθηκε και σε γειτονικές περιοχές του Νέου Κόσμου από τις οποίες περνάει και στέκεται αρκετός κόσμος. Λίγο αργότερα και ενώ οι συγκεντρωμένοι αποχωρούσαν από τον αρχικό τόπο παρέμβασης, εμφανίστηκαν δύο νεοναζί οι οποίοι προκαλούσαν με ναζιστικούς χαιρετισμούς προς όσους συγκεντρωμένους είχαν απομείνει. Στην προσπάθεια να εκδιωχθούν από το σημείο οι νεοναζί, οι τελευταίοι έβγαλαν μαχαίρια επιχειρώντας να επιτεθούν σε όσους συγκεντρωμένους είχαν απομείνει. Ύστερα από λίγο και αφού οι συγκεντρωμένοι επανασυμπεριφέρθηκαν, οι νεοναζί τράπηκαν σε φυγή κινηνημένοι και προσπαθώντας να αμυνθούν.

Λίγες ημέρες αργότερα, την Πέμπτη **1** του **Ιούνι**, περίπου 50 άτομα πραγματοποίησαν νέα συγκέντρωση αντιπληροφόρησης στην πλατεία Καλογήρων του Νέου Κόσμου κατά την οποία αναρτήθηκε πανό και μοιράστηκαν κείμενα σε σχέση με τα περιστατικά που εξελίχθηκαν όλες τις προηγούμενες ημέρες.

Παρόμοια συγκέντρωση με αντιρατσιστικό, αντιεθνικιστικό και αντιφασιστικό περιεχόμενο πραγματοποιήθηκε στον σταθμό του μετρό του Νέου Κόσμου την Τρίτη **6** του

Ιούνι. Λίγο αργότερα ξεκίνησε πορεία με τη συμμετοχή 100 περίπου συντρόφων και με κεντρικό πανό το οποίο ανέγραφε "στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένο!". Η πορεία διέσχισε γειτονιές του Νέου Κόσμου στις οποίες ζουν αρκετοί μετανάστες και μετέδωσε το μήνυμα της αλληλεγγύης προς τους μετανάστες, ενάντια φυσικά στο ρατσισμό, τον εθνικισμό και τις επιθέσεις των φασιστικών συμμοριών.

Την Πέμπτη **1** του **Ιούνι** πραγματοποιήθηκε ύστερα από κάλεσμα των "συντρόφων-ισσών για την αλληλεγγύη στους τρεις" συγκέντρωση στο Εφετείο Αθηνών. Στο Εφετείο μετέβησαν με πάνοπλους συνοδούς και "αντιτρομοκρατικά" μέτρα οι Π. Ασπώτης, Π. Καρασαρίνης και Γ. Καλιτζίδης οι οποίοι είχαν καταθέσει τους προηγούμενες μήνες σχετικά αίτημα αποφυλάκισης. Τελικά οι "τρεις" αναμένουν την απάντηση του "Συμβουλίου των Εφετών" -σε σχέση με την παράταση ή μη της προφυλάκισης τους- στα τέλη του Ιούνι.

Την Πέμπτη **1** του **Ιούνι**, στα πλαίσια των φοιτητικών κι εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων, πραγματοποιήθηκε πορεία προς το υπουργείο παιδείας όπου και έγινε επίθεση με πέτρες, μπουκάλια με νερό, μπιριές κ.ά. στο υπουργείο αλλά και στις αστυνομικές δυνάμεις που το φρουρούσαν. Οι διμοιρίες απάντησαν με χημικά και γκλομπ, κινητώντας τους διαδηλωτές προς το Σύνταγμα, την Σταδίου και την Πανεπιστημίου όπου προκλήθηκαν φθορές στα ευαγιά ιδρύματα των τραπεζών σε κρατικά και πολιτεία οχήματα και σε άλλους κυριαρχικούς στόχους.

Την Παρασκευή **2** του **Ιούνι**, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 3 προφυλακισμένους για τα γεγονότα της 6ης Μάν, στην πλατεία Ελευθερίας του Κορυδαλλού. Στην συγκέντρωση είχαν καλέσει οι "συμπεριωρη αναρχικών και συντροφοίσες", "ανοικτή συνέλευση αναρχικών - αντιεξουσιαστών" κ.ά. Στην συγκέντρωση αναρτήθηκαν πανό, διαβάστηκαν κείμενα από μικροφωνική, πετάχτηκαν τρικάσα και αναγράφτηκαν συνθήματα. Λίγο αργότερα ξεκίνησε μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης προς τις φυλακές Κορυδαλλού από περίπου 100 άτομα. Η πορεία σταμάτησε μπροστά από τις φυλακές όπου και φωνάχτηκαν συνθήματα. Λίγο αργότερα η πορεία επέστρεψε στην πλατεία Ελευθερίας και διαλύθηκε.

Την Πέμπτη **8** του **Ιούνι** πραγματοποιήθηκε νέα πορεία ενάντια στις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις. Στην πορεία συμμετείχαν πάνω από 10000 άτομα ενώ συγκροτήθηκαν δύο μπλοκ αναρχικών-αντιεξουσιαστών. Κι ενώ οι κεντρικοί δρόμοι της Αθήνας είναι γεμάτοι με διαδηλωτές, επιχειρείται συγκροτημένη επίθεση στις διμοιρίες που φρουρούν το υπουργείο παιδείας και στην συνέχεια ξεσπάνε συνεχείς επιθέσεις σε αστυνομικές δυνάμεις που εφορμούν με δακρυγόνα και γκλομπ προς όλους τους διαδηλωτές. Οι συγκροτήσεις και οι επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους συνεχίζονται για αρκετή ώρα στην Πανεπιστημίου και την Πατισίων και λίγο αργότερα 2500 άτομα εισέρχονται στο

πολυτεχνείο για να βρουν "καταφύγιο" από τους τόνους χημικών και τις επιθέσεις της αστυνομίας. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται στον περιβάλλοντα χώρο του πολυτεχνείου όπου εμφανίζονται στο πλάι των διμοιριών ομάδες φασιστών. Πολλές ώρες αργότερα ξεκινάει από το πολυτεχνείο πορεία 1500 ατόμων προς τη Γ.Α.Δ.Α όπου βρίσκονται περίπου 40 προσαχθέντες. Η πορεία κόβεται από δυνάμεις των ματ που έχουν παραταχθεί κάθετα στη λεωφόρο Αλεξάνδρας κοντά στη Γ.Α.Δ.Α.

Την επόμενη ημέρα (9^η του Ιούνη) οδηγούνται 4 άτομα στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων με κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος. Στα δικαστήρια έχει καλεστεί και διεξάγεται συγκέντρωση αλληλεγγύης από περίπου 250 άτομα. Τελικά οι "4" αφήνονται ελεύθεροι.

Την Τρίτη 13 του Ιούνη, ύστερα από μαζική αφισκοκόλληση και αντιπληροφόρηση που πραγματοποιήθηκε σε αρκετές περιοχές της Αθήνας για την υπόθεση των "10 φυλακισμένων", πραγματοποιείται στην πλατεία Βικτωρίας συγκέντρωση αλληλεγγύης. Της συγκέντρωσης ακολουθεί πορεία περίπου 900 ατόμων, αναρχικών - αντιεξουσιαστών. Η πορεία η οποία έχει κεντρικό πανό που αναγράφει "αλληλεγγύη σε όσους διώκονται για εξεγερτικές δράσεις - λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους" διασχίζει την οδό Πατισίων και Ακαδημίας και τελειώνει στα προπύλαια. Κατά τη διάρκεια της αναγράφονται και φωνάζονται συνθήματα αλληλεγγύης στους "10", συνθήματα ενάντια στις φυλακές, την κρατική καταστολή κ.ά..

Την Πέμπτη 15 του Ιούνη, στα πλαίσια των φοιτητικών κι εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων, πραγματοποιήθηκε πορεία 8.000 ατόμων στο κέντρο της Αθήνας. Η πορεία ξεκίνησε από τα "προπύλαια" όπου και κάρκε από αναρχικούς το καφάο της κεντρικής κάμερας που ελέγχει όλες τις συγκεντρώσεις που πραγματοποιούνται στην περιοχή. Στη συνέχεια η πορεία κατευθύνθηκε στην πλατεία Συντάγματος όπου και παρέμεινε για αρκετή ώρα. Εκεί, εκπρόσωποι φοιτητών και καταλήψεων

προέγγισαν το υπουργείο παιδείας και ήρθαν σε επαφή με τον υφυπουργό παραδίδοντας του ψήφισμα. Λίγο αργότερα κι ενώ η πορεία ξαναξεκινάει πυρπολούνται τα καφάο των κεντρικών καμερών της αστυνομίας που ελέγχουν την πλατεία Συντάγματος καθώς και τη λεωφόρο Φιλελλήνων. Στη συνέχεια κι ενώ οι "οδηγητές" της πορείας στρέφονται προς την κατεύθυνση του Παντείου πανεπιστημίου κι όχι του πολυτεχνείου, πυρπολούνται άλλες δύο κάμερες της αστυνομίας οι οποίες ελέγχουν την περιοχή του Ζαπτείου και τη λεωφόρο Αραλίας. Επιθέσεις συνεχίζονται να εκδηλώνονται σε τράπεζες και πολυτελή οχήματα της λεωφόρου Συγγρού ενώ καταστρέφονται κι οι προσόψεις και επιχειρείται να πυρποληθούν το παράρτημα του υπουργείου οικονομικών, του υπουργείου εσωτερικών, ενός "sex shop" και κάποιων τραπεζών. Η πορεία τελικά διαλύεται στο σταθμό του μετρό στο Φιξ, καθώς οι "επκεφαλείς" της πορείας αναδιπλώνονται.

Το Σάββατο 17 του Ιούνη, στα πλαίσια της τρίτης πανελλαδικής συνάντησης του "πανελλαδικού συντονιστικού αναρχικών και αντιεξουσιαστών για την αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες" και αφού τις προηγούμενες ημέρες είχε κολληθεί πανελλαδικά η σχετική αφίσα του "συντονιστικού", πραγματοποιήθηκε στα Χανιά της Κρήτης συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης σε μετανάστες και πρόσφυγες. Η συγκέντρωση έγινε στην πλατεία Αγοράς των Χανίων και στα συνέχεια ακολούθησε πορεία περίπου 300 ατόμων με πανό τα οποία ανέγραφαν "στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι", "αλληλεγγύη σε μετανάστες και πρόσφυγες". Η πορεία διέσχισε δρόμους και γειτονιές των Χανίων και λίγο αργότερα κατευθύνθηκε στο αστυνομικό τμήμα της πόλης όπου κρατούνταν από τις προηγούμενες ημέρες περίπου 30 μετανάστες οι οποίοι συνελήφθησαν ύστερα από οκούπα της αστυνομίας. Πενήντα μέτρα πριν το κτίριο του α.τ. η πορεία ανακόπη από διμοιρίες οι οποίες είχαν παραταχθεί κάθετα στο δρόμο με όλο τον σχετικό εξοπλισμό. Ύστερα από τις πιέσεις και τα συνθήματα των διαδηλωτών, οι διμοιρίες οπισθοχώρησαν και παρατάχθηκαν μπροστά από την είσοδο του τμήματος, ενώ οι διαδηλωτές βρέθηκαν μπροστά στο α.τ. φωνάζοντας συνθήματα. Η πορεία τελείωσε λίγο αργότερα και αφού κατευθύνθηκε ξανά σε κεντρικούς δρόμους των Χανίων. Καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας αναγράφονταν σε προσόψεις τραπεζών συνθήματα αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες κ.ά. στα ελληνικά, στα αραβικά και στα αλβανικά. Τέλος συνθήματα αναγράφονταν στην πρόσωση και στο εταιρικό αυτοκίνητο που βρισκόταν μπροστά από τα γραφεία της "ανεκ" η οποία έχει αναλάβει ως μεταγωγές κρατουμένων μεταναστών σε συνεργασία με την αστυνομία.

Κάθε ποίημα είναι μια ζωντανή φωτογραφία που συνδιαφέγεται, ανακατεύεται, συγκρούεται, "ζευγαρώνει" με την ουσία των λέξεων.

Είναι η αποδόμηση του όποιου φανταστικού, η αναγωγή ή το χτίσιμο κι έπειτα η επαναφορά του στο πεδίο της καθημερινότητας.

Είναι η ανίχνευση και η ψηλάφηση των νεύρων της.

Είναι η μοναδικότητα που βιώνεται και συντίθεται ως τέτοια δημιουργικά, εκεί που συναντιέται ο καθένας, η καθεμιά με την πρωταρχική κίνηση των κυττάρων, κάθε φορά...

Και δεν χωρά, ως τέτοιο, σε μουσεία, διαφημίσεις, ιδιοτελείς ευαισθησίες, εμπορευματικά παράγωγα, διαχωριστικές ακαδημαϊκές τάφρους, σχέτες των ειδικών.

Τότε έχει καθεί η ουσία της κίνησης, η αμεσότητα, η έκθεση, το μοίρασμα, η επικοινωνία. Απέχει η ζωή.

Κι αν κάτι ακόμη πρέπει να κερδιστεί μέσα από τη συνολικότερη κίνησή μας, είναι το ξεδίπλωμα των αυθεντικών μας κομματιών εκεί που πραγματώνονται, κάθε στιγμή, παντού...

Δημήτρης μ.

Κάθε πρωινό,
ξεχειλίζουν των ματιών οι ωκεανοί
για τις μάχες που δόθηκαν τη νύχτα,
τους αλλεπαλλήλους μικρούς θανάτους,
τη ρημαγμένη χώρα της επιθυμίας,
την αναμονή.
Αλίμονο,
οι ελπίδες μας δεν είναι βάλτος.
Βήματα, βήματα, βήματα...

Λίγα κομμάτια ουρανού
σφιχτά στο χέρι,
τόσο σφιχτά που δεν στάζει αίμα
μα πυρωμένα αστέρια
που γλιστρούν στα χνάρια μας
καθώς προχωρούμε...

...όστερα, το μόνο
που μπορούσα να κάνω
ήταν να ρίχνω τις πιο αιχμηρές μου επιθυμίες
στο τείχος που σε περιέβαλε,
μήπως και το ραγίσω,
μα εσύ κοιτούσες την αντανάκλαση σου στο γυαλί του.
Δεν άκουγες την οργή εγκλωβισμένη στις βιτρίνες,
τις δόσεις, τους συμβιβασμούς.
Μόνο κάτι ψύθιρους στις φλέβες σου,
που τους είχες ονομάσει πρόσκαιρες,
ανεπιθύμητες των εγνοιών συσπάσεις...